

Vladimír PÁRAL

Pokušení A-ZZ

© Vladimír Páral, 1982
ISBN 80-208-0049-2

SVAZEK PRVNÍ

KATALOG NABÍDEK A HRŮZ

A(0)

„Zas už chrápeš!“ zasténala Aranka, se zavřenýma očima vrazila koleno do manželova boku (tentokrát se mu strefila do krajiny ledvin), otočila se k němu zády a spala dál. Ale já teď už neusnu, povzdychl si Šarlík Libich (30) a po chvilce marných pokusů se odplížil z ložnice.

Kosodélníky ranního dubnového slunce hřály z tapetovaných zdí televizárny (které už i Aranka přestala říkat „přijímací pokoj“ nebo dokonce „salón“), bosý Šarlík si utřel nos rukávem sepraného pyžama a s chutí se přihnál k zasklené vitrině své *závodní stáje* — na černém bakelitovém tácku se jemně třpytily a barevně plály, láskyplně vybrané a nábožně ošetřované, miniaturní modely závodních aut formule Z, jimiž vyvrcholila a navždy již skončila světová historie automobilů se spalovacím motorem na benzín.

Černobílý Masseratti Turbo 9000, stříbrošedá Lancia Galactica a královská řada monopostů ferrari: smrtáčky černý Ferrari del Guidici, sytě rudý Ferrari il Duca a Jeho císařské Veličenstvo, bílý a zlatý Ferrari Imperiale... Klečící Šarlík si je postavil na *startovní čáru* (okraj koberce) a něžným cvrnkáním nehtu do jejich lesklých zadečků odstartoval *poslední velkozávod století*...

„Nojo, náš malej si už zase hraje! A kolikrát jsem ti říkala, abys mi tu nechodil bosky po koberci a —“ Aranka v nové fialové krátké noční košilce stála ve dveřích a Šarlík ji spěchal políbit na tváře zahřáté spánkem a do vonících ryšavých vlasů, „—a v noci jsi mě zas třikrát vzbudil chrápáním. Kdy se konečně odnaučíš spát pořád na zádech?!”

„Když mě při spaní budeš držet za ruku —“

„Copak se dá celou noc držet za ruku —“ Ale po dalším líbání pak už tolik nebručela. Šarlík zhltnl krajíc namazaný výživnou, zdravou (a odpornou) proteinovou pomazánkou „Zdravola“, spálil si hrdlo horkým čajem, nakoukl do dětského pokoje, kde dvojčátka Arka a Anka šťastně chrupala v postýlkách za růžovými záclonkami, a vyřítil se z bytu č. 932 k rychlozdvižím.

Lehce shrben (protože vysoký 191 cm) a s rukama v kapsách (kam jinam je ale strčit?) své leskle červené bundičky oběhl na ulici

zaparkované rodinné bakelitové vozítko Trabant Elektra (poháněné zbytkovou 0,4-elektřinou a maximální rychlost 59 km v hodině), v běhu vytrhl ze stojanu noviny (letos už bezplatné) a na tlustých pryžových podrážkách svých okopaných tenisek (číslo 47) se hnál k eskalátorům.

Metrem do práce, s dvěma přestupy, mi trvá 48 minut (ve stejné době dorazí letadlo z Prahy do Berlína), a ve vagóně si rozložil noviny na kolena v odřených džínech, na první straně fotky ze slavnostního zasedání OSN u příležitosti 50. výročí všeobecného a úplného celosvětového odzbrojení, na druhé straně obrazové zpravodajství z prvních letošních žní v saharském pruhu (druhé budou v červenci a třetí koncem října), na čtvrté stránce v druhém sloupci dole malá zprávička SCSMC:

72. KONTAKT. *Světová centrála pro styk s mimozemskými civilizacemi (SCSMC) předběžně oznamuje, že včera v 16,32 SEČ přistála poblíže Krakova kosmoloď z planety Bnolo (vesmírný sektor YC-538), jejíž posádka již vešla ve styk s orgány SCSMC. Tímto tedy navázán v pořadí již 72. mimozemský kontakt k dnešnímu dni. Průběh normální. Obvyklou Zprávu vydá SCSMC v poledním zpravodajství*

A-Z(I)

Po manželově odchodu do práce si Aranka Libichová (25) s chutí ještě hodinku zdřímla (až se děcka vzbudí, už to nepůjde), rozkošnický zvolna se vykoukala, umyla si vlasy heřmánkovým (ovšem syntetickým) šampónem a pak již nedočkavě do dětského pokoje za svými dvěma miláčky.

Největší radost mého života... Ale taky pořádná šichta už jen umýt je a nakrmit, z něžných andílků na koberci rázem dvě tygřata a ve vaně párek vodních d'áblů, v rychlozdviži Arka převrhla kočárek a Anka (o hodinu mladší) v samoobsluze na sebe strhla regál sušenek a perníku, dětský pláč našťestí trvá krátce a vodím si je venku na sluníčku...

Která se mi doma servou dřív, než se stačím zout, a než jim zamíchám kašičku, přeořou celou televizárnu do podoby horské krajiny, no napadlo by vás někdy strčit stojací lampu pod koberec a posypat ten hrbol sbírkou pohlednic? Mé dcery jsou úchvatné surrealistky. „Ale když nedojíte tu ovesnou kaši, naplácám vám na zadek!"

Až když děti po obědě usnou ve svých postýlkách, mám zas hodinku

pro sebe. Dnes už poslední.

V televizi dobíhá polední zpravodajství, přiletěli návštěvníci z další hvězdy, už dvaasedmdesáté... a vypadají docela jako my. Jak se člověk, dostane na hvězdu? Kdysi dávno jsem si taky myslela ...a s Šarlíkem jsme dokonce vyplnili přihlášku dobrovolníků pro setkání s mimozemskými civilizacemi, to tenkrát byla taková akce *Otevíráme se vesmíru* a hlásili se všichni.

Potom jsem chtěla mít v bytě salón. Pak aspoň přijímací pokoj (ale koho v něm přijímat... kromě našich dvou babyšek) a teď sedím v neuklizené televizárně a čekám, než se mi namočí prádlo.

Ale žena snad udělá dost, když přivede na svět děti a stará se o ně — to přece muž by měl zařídit tu cestu ke hvězdám. Šarlík je však spíš jen moje třetí dítě a pak už jen strašný smolař. Tenkrát kdysi mi básnil, jak bude zajíždět závodní autáky — zbyly mu z toho jen ty hračky za sklem. Sliboval mi, že po svatbě objedeme celý svět a až za pět let budeme mít syna — ale narodilo se nám to už pět měsíců po svatbě, hned dvojčata a obě holky.

Na televizní obrazovku vyplula dívka v dlouhých stříbrných šatech, zabrnkala na elektrické bendžo svou znělku (Alexandra uvádí 108. pokračování televizního kursu poezie) a tiše zazpívala:

„Až půjde velká vizita

vyklouznu z lůžka

a zamíchám se mezi ty bílé pláště...

... je ukázka z vítězné básně našeho stoosmého týdne, kterou nám poslala Daniela Mléčná z Prahy devět. Blahopřejeme, a z dalších osmi tisíc pěti set dvaadvaceti vašich příspěvků...,“ Alexandra půvabným gestem obkroužila stohy dopisů navršené na kruhovém stole a Aranka zatrnula, v té haldě je i můj příspěvek s básničkou *Ze všech darů, které jsem od Tebe nedostala* —, „... oceňujeme dále a zasíláme kytičku Aleně Kubíkové z Teplic a Renatě Svobodové z Prahy 10. A teď se naučíme klasický sonet.“

Aranka vzdychla a ze dna skříně vytáhla šedou krabici od bot, svou „urnu“, v níž uloženy papíry, jež je nám líto vyhodit — prospekty dovolených, na které jsme nejeli, pohlednice s vánočními pozdravy a pohlednice z jediné Šarlíkovy služební cesty do Ústí n. L., záruční listy na elektrospotřebiče s prošlými již záručními lhůtami, první dětské kresbičky a kopie Arančiných neúspěšných básní. Aranka k nim přihodila další neuspěvši číslo *Ze všech darů, které jsem od Tebe nedostala*, strčila šedou urnu zpátky na dno skříně, napustila do pračky

horkou vodu a začala vymýšlet večeři.

Šarlík nosí domů dva tisíce pět set a s mou pětistovkou placené mateřské dovolené je to celkem tři tisíce na měsíc, to nám vždycky celkem stačilo a klidně i na výlet trabantem (k jehož koupi nám ovšem musely pomoci obě naše babičky), ale teď mám do výplaty ještě dva dny a už jen osmadvacet korun... Kdybych si včera nekoupila tu fialovou noční košili za 140, měla bych teď ještě 168. No ale mám tu košili a k večeři udělám topinky se Zdravolou. Co ale Šarlíkovi ke snídani? Zase Zdravolu? On ráno stejně neví, co jí. A zítra k večeři budou palačinky se špenátem.

Kdybych dala děcka do školky a vrátila se do práce, byly by to veselejší počty. Ale chci mít své miláčky doma ještě celé léto až do prvního října. Taky abych stihla dokončit ten kurs poezie. No a zítra koupím kukuřičné smaženky (za 8), posypu je sýrem (za 3) a ještě mi zbude pro miláčky na vanilkovou čokoládu.

V předsíni zazněl bzučák a přede dveřmi se Arance zdvořile uklonil elegantní muž vysoce inteligentního zjevu.

„Dobrý den, paní Libichová. Jmenuji se Agimont a jménem Agaly vás zvou na víkend od sedmnáctého do devatenáctého května v hotelu Pluto.”

„Ale -”

„Všechny podrobnosti jsou uvedeny na této pozvánce Agaly, veškeré vaše výdaje samozřejmě hrazeny, a přiloženou částku považujte za honorář za vaši laskavou osobní účast. Na shledanou!”

Z podlouhlé modrošedé obálky vyklouzl tuhý bílý karton se zlatým tiskem a v něm deset čerstvě vytištěných růžových pětistícovek.

A-Z(2)

Vysoko nad labyrintem obřích rezervoárů a rozlehlých provozů Pražských vodáren, v nejvyšším patře jejich správní budovy tone dokumentační oddělení v záplavách svěřené dokumentace: knihy, časopisy, fotokopie a mikrofilmy přetékaají z napěchovaných regálů na betonovou podlahu, drceny vahou plechových disků, kazet a desek všech existujících infor- a memosystémů, jež se ve vrávoravých sloupech vrší až k pórobetonovému stropu.

Jak tři myši v ementálu tu ve svých těsných děrách vysedávají vedoucí ing. Zdislava Panýrková (ve dvaapadesáti dosud neprovdána a teď již neprovdatelná), starší dokumentarista Milošek Zvěřina (umí to se šéfku

a jinak se tu už moc nenamáhá) a mladší dokumentarista Šarlík Libich.

Už dvanáct let mám pořád titul „mladší“, ačkoliv mi bude hnedle třicet, kdežto pětadvacetiletý Milošek jmenován „starším“ (což je víc o 250 měsíčně) sotva rok po svém nástupu — protože to se šéfkou umí (a drzý je jak stádo štěnic). Já to takhle neumím, Aranka mi to často vyčítá, ale já to ani umět *nechci*. Protože na to kašlu. A tím pádem mě tu mají za blbce.

„Jdu na poradu,“ řekla šéfka. „Milošku — “

„Dávám dohromady tu normalizaci litinových kolen,“ lhal zkušeně Milošek skrytý plechovou hradbou kazet, za níž vyrábí milostné dopisy svým dvěma mimopražským dívkám (třem pražským začne vidfonovat ihned po šéfcině odchodu).

„Dobře. A Šarlíku, ty dáš do kupy loňské průtoky českých řek a zanešeš je na statistiku.“

„To by chtělo zajet sem s jeřábem,“ vzdychl Šarlík.

„Co sleduješ touto poznámkou?!“ vyjela ing. Panýrková na věčného outsidersa svého oddělení.

„Touto poznámkou sleduji, že loňské průtoky řek už od loňska dávno v kupě jsou, jenže až na dně tohohle maglajsu.“ A Šarlík máchl rukou podél třímetrové pyramidy dokumentace zavalující okno až k jeho kovovému hornímu rámu.

„Když ti to připadá jako maglajs, přerovnej to do přehledného a účelného systému.“

Což bychom tedy všichni moc rádi — jenže na to prostě nestačíme. Tak třeba jenom v jediném čísle časopisu „Vodárenství“ (kterých za rok vyjde dvaapadesát) je normálně tak deset dlouhých článků plus třicet kratších zpráv a každá z jiného oboru, od sypání zemních hrází až po odbarvování pitné vody a od průmyslové otravy říčních ryb až po korozi ocelových potrubí — ale my tři papírové myši tady máme všichni jen dokumentační školu a tak nanejvýš stačíme zhruba rozpoznat, co je z chemie, co ze stavanny, veteriny nebo metalurgie, a vycvakat to na kartičku.

Která je dobrá jen k tomu, že nám pak případně někdo milostivě brnkne, abychom mu teda přinesli to číslo „Vodárenství“ ... takže my tady fungujeme jen jako pitomá poštovní přepážka. A já jako její zřízenec a listonoš.

Ale kdyby nám sem podnik koupil abstraktor s UX-memoblokem, vešel by se všecek tenhle maglajs pohodlně do několika UX-kazet, ve kterých by pak celý to moře vědy bylo krásně přehledný jako sbírka

známek v albu... a dokumentační oddělení by pak bylo, čím má být, totiž vědecky nabitým mozkiem celých Pražských vodáren. A my tři tady bychom pak mohli nejen informovat, ale i radit a navrhovat celé nové výzkumy...

Zabzučel vidfon a na jeho obrazovce se zjevil vzteklý plešatec, to statistika urguje ty průtoky českých řek.

„Už na to du," vzdychl Šarlík a odevzdaně přistoupil k pyramidě dokumentace jako zedník k bouračce.

Další zabzučení, na obrazovku vidfonu vyplula Miloškova pražská dívka č. 1 Kamila a usmála se: „Co děláš, lásko?"

Následující Gita (č. 2) byla dnes naladěna vztekle a než nevěrnému Miloškovi dovychítala, prodoloval se propocený Šarlík až ke dnu pyramidy, při čemž mu bylo poslouchat rozkošné dívčí obavy čísla 3 Yvetky, které pak Milošek prostříhl poledním zpravodajstvím televize (při němž bylo Šarlíkovi znovu naskládat poddolovanou pyramidu do původního patvaru).

72. kontakt odvysílán v podobě obvyklého bloku, záběry kosmolodi z planety Bnola na krakovském letišti, polské pionýrky přinášejí hostům růže v celofánu a tisková konference, Bnolané vypadají úplně jako my, takže při jednotlivých záběrech vlastně nepoznat, kdo je z Bnola a kdo z SCSMC. Obvyklé řeči do mikrofonu, delegace Bnola přijela navázat přátelské svazky, oboustranně výhodnou technickou a kulturní spolupráci atd., Bnola nabízí vzorky svých slitin, rud a semen hospodářských plodin, totéž si hodlá odvézt ze Země a jmenovitě se zajímá o vakuové lití legovaných ocelí, výrobu adamantanu, jahodového jogurtu, reprodukci olejomaleb, turbotisk ilustrovaných učebnic atd. atd.

Zkrátka normálka a dávno už žádný vzrůšo jako kdysi při prvních návštěvách z vesmíru, které jsme se jako děcka učili zároveň s počty, první sem přilétli z planety Arx, druzí z Dunu, 3. Vlao, 4. Psur, 5. Faleon, 6. Charala, 7. Olah — nebo to byl 6. Olah a 7. Charala? Po patnáctém kontaktu se to už začalo plést a po padesátém se v tom vyznají už jen profíci ze SCSMC.

Zabzučení vidfonu, který dodal obrázek známého plešatce ze statistiky, teď již běsnícího — ale copak mu můžu říct, že ty průtoky českých řek byly v našem maglajsu až na dně? Milošek se jen zachechtal, přivolal si znovu svou Yvetku a Šarlík urychleně nakládal svou listonošskou brašnu — hnusně otahanou plátěnou tašku na svačiny, kterou svačinářka, když se utrhlo i druhé ucho, prostě zahodila. Což si ovšem nemůže dovolit

mladší dokumentarista.

A s tou taškou pod paží do každodenního listonošského fofru, Šarlík naskakoval do zdviže a vyskakoval v různých patrech, napřed bleskem do statistiky (rozběsněný plešatec odešel mezitím pokojně na oběd), pak do Vývoje I, II a IV, do medibiologie, analytiky a konstrukce a ještě do sanahydroniky — napřed všichni vždycky šíleně spěchají, ale když pak určicenej přilítu, nechají mě na svůj podpis, že jsem jim to správně přinesl, čekat třeba půl hodiny... a jejich sekretářky, laborantky a svačinářky si při tom klidně pijou kafe, čučí na televizi a pilujou si paznehty.

Ze všech oddělení nejhorší je sanahydronika, kdekdo je tam ověšený nejmiň třemi tituly, Doc. MUDr. CSc. a prof. PhMr DrSc. — a tady čekám vždycky nejdéle.

„Přezujte se!“ začíná to tady vždycky, jako kdybych zrovna dorazil z čerstvě rozoraného brambořiště. „Ukažte zdravotní průkaz — ale tady vám chybí razítko a očkování proti chřipce!“ „Máte umyté ruce? — Tak si je umyjte ještě jednou!“ — podává si mě jeden nafrněný bílý plášť druhému jako balík špinavého prádla, až konečně dojdou před tlusté sklo — za které nikdy nesmím vkročit. Docdoktoři si za ním hoví jako v kavárně, ale nikdo mi nechce dát podpis, protože ten patřičný profmagistr šel zrovna na oběd. O který já tímhle čekáním přišel.

Utahanej (ale hlavně otrávenej) se vracím zpátky už na konci šichty, zrovna když šéfka dělá „denní hodnocení“.

„Jak pokračuješ v těch litinových kolenech?“ ptá se ing. Panýrková svého miláčka.

„Jsem v tom zasekanej až po uši, ale něco se snad už začíná rýsovat,“ lže Milošek Zvěřina, aby si uhájil svou flákárnu i na další dny.

„Dobře, Milošku. A Šarlíku, odnesls už ty průtoky českých řek?“

„Jo.“

„A co říkali?“

„Byli na obědě. Kterej já tím pádem už nestihl.“

„No, snad za osm hodin stihneš aspoň roznést několik —“ zabzučení vidfonu přerušilo její obvyklou tirádu a šéfcin hlas se zřítíl do lísavého tónu, kterým řekla jen: „— samozřejmě, soudruhu náměstku, okamžitě vám to posílám!“ A za pár vteřin již Šarlík vyslaný s tou žlutou zapečetěnou obálkou skrytou na dně své listonošské brašny (neboť se jedná o důvěrné poslání) spěšně kličkoval betonovou chodbou mezi zaprášenými kartony knih znovu ke zdviži.

Chodba v prvním patře ovšem vznešeně prázdná a na mramorových

dlaždicích se pyšně protahoval tlustý rudý koberec, v prázdném náměstkově předpokoji (do něhož by se krásně dvakrát vešlo celé dokumentační oddělení) pak ještě tlustší perského vzoru a Šarlíkovi bylo počkat na židličky hned u dveří.

Přísně jen do vlastních rukou vytištěno na té žluté obálce 7, Casanovovy knihovny v duchcovském zámku, v níž zapečetěny „Memoáry Fanny Hillové“, které jsem pro našeho náměstka objednal podle bibliografické anotace „Klasické historické dílo erotické literatury, z Clelandova originálu delikátně zpracované markýzou d'Arclos. 90 barevných ilustrací. *Pozor, jen pro dospělé!*“ A s tímhle v brašně na kolenou teď čučím jako listák po pracovní době.

Asi tak po půlhodině — kruci, proč jsem teda musel tak spěchat?! — zablikalo zelené světlo nad tlustě polštářovanými dveřmi, za nimi koberec z velbloudí srsti a na něm obrovský psací stůl (větší než máme nahore my všichni tři myši dohromady), úplně prázdný, ale ovšem z nejdražší pravé imitace mahagonu.

„Polož to tady někde,“ řekl náměstek Navara aniž vzhlédl, čímž ukončil mou audienci i pracovní den.

Nahore v dokumentaci ovšem už ani noha a Šarlík si navlékl svou lesklou červenou bundičku. Tak jsem tu dnes dvakrát přeházel tu haldu u okna, proběhl se jako listák a doručil historickou prasečinku. Za pár dní mi bude už třicet. Někdy mám pocit, jako bych začal narážet hlavou o strop —

V modrém dubnovém odpoledni po ulicích šumí řeky lidí teď již beze spěchu, Šarlík strčil ruce do kapes a chvilku se jen tak coural. Moje každodenní a jediná chvilka svobody... o které Dostojevský říká, že ji člověk snáší ze všeho nejhůře. Asi bych se jí nebál. Spíš jen nevěděl co s ní. Jsem snad proto debilní?

Dívat se na holky mě už nebaví, když mám doma tři vlastní — které fakticky miluju. Aranka říká, že jsem „málo mužný“, Milošek se mi chechtá, že jsem vůl, šéfka po mně jezdí a často i Aranka, ale já přitom *moc dobře vím*, co se ode mě čeká, a taky bych klidně svedl ty primitivní triky — tvářit se občas našťavaně, seknout někomu telefonem, prásknout za sebou dveřmi, někoho drze ukecat a někoho seřvat — taky bych to uměl, ale *nechce se mi*, protože se mi každá šaškárna hnusí. A když v nich teda nejedu, jsem jen proto „málo mužný“ nebo docela i debil?!

Šarlík si rozhořčeně utřel nos rukávem leskle červené bundičky (který se na tom místě již přestával lesknout) a rázně připochodoval k

výkladním skříním utratit své denní kapesné od Aranky (5 korun). I pro tohle mě mají za blbce, že Arance nacvičím celou výplatu, ale já sám se svou nikdy nevyšel a většinou neměl ani tohohle bůra v kapse.

Prachy to jasně žádný nejsou, ale zas zbývají jenom na milý věci... Koupit děckám po lízátku jsou dvě kačky a za tři by byla ještě pro Aranku plastická růžička — jenže těch už má devět a brblá, že se jí na ně jenom práší. Můj miláček by chtěl italské lodičky za pět set... které se mi nezdají o tolik lepší než české za dvě stě padesát, kterých má snad dost. Ale bude je mít na ty svoje krásný nohy, až budu brát prémie — jestli mi je šéfka zase neočeše — a ještě zbude čtyřicet korun na autíčko *Lamborghini Super jet* do mé závodní stáje...

V tom okamžiku k Šarlíkovi přistoupila velice elegantní (a fakticky teda krásná) mladá žena a půvabně se mu uklonila.

„Dobrý den, pane Libichu. Jmenuji se Aglajaa jménem Agaly vás zvu na víkend od sedmnáctého do devatenáctého května v hotelu Pluto...”

Ohromený mladý muž nevydržel její upřený (nebo žensky vyzývavý?) pohled a v naprostém zmatku od ní přijal podlouhlou modrošedou obálku, v níž pak s hrůzou našel padesát tisíc v tuhém kartonu.

A-Z(3)

Vědecký náměstek ústředního ředitele Pražských vodáren dr. Antal Navara (45) se krátce zahloubal nad čerstvým denním harmonogramem svých četných odborů a oddělení. Vcelku úspěšný den. Vývojové laboratoře hlásí nový vynález, zítra je zajdu osobně pochválit. Experimentální dílny doženou zpoždění do konce týdne. Výzkumné poloprovozy se drží dobře. V sanahydronece a medibiologii se děje vše normálně a v dokumentaci se nemá co dít.

Přesně ve 14.15 se zapojil na dispečink ústředního vedení, do něhož osm náměstků vstupuje dle pořadí své důležitosti, náměstek pro vědu jako pátý. Krátce řekl své a v závěru se dověděl, že ústřední ředitel Fila zítra odlétá k pramenům Labe. Prima, tak to si ráno pospím a přijdu do práce až v deset.

Doktor Antal Navara vstal od stolu a párkrát se prošel po svém úředním koberci z béžové velboudí srsti (ovšem jen syntetické). Už mě jaksi omrzelo. Chtěl bych něco živějšího a veselejšího... třeba červený? Ale ten by zas příliš dráždil. Zeleň nebo modř sice uklidňuje, ale zase studí. Žlutá... budí apetit a já už beztak jím příliš. Jedna z mých

posledních rozkoší. Ale nějakou smyslovost je prý dobré si uchovat. Nebo naopak se jí raději zbavit a začít moudřet?

Uškříbl se na sebe do zrcadla a strčil si do aktovky tu rozechřívající zapečetěnou obálku z duchcovské Casanovovy knihovny i poslední číslo tlustého časopisu „Vodárenství“ potištěné studeně modrými vlnkami. Něco pro zahřátí a něco pro uklidnění, něco pro tělo a něco pro ducha jsou střídavé potřeby pětáctýřicetiletého vdovce. Který je autorem šestnácti vynálezů, tří světových patentů a jednoho životního objevu: udržovat se v rovnováze znamená střídavě se od ní vzdalovat nahoru i dolů. Ovšem ne moc daleko. A neutrálně běžový koberec je pro páteho náměstka přiměřený.

Domů luxusně pěšky skoro dvě hodiny průzračně modrým odpolednem, Antal Navara se toužebně díval na ženy (a zejména na mladé dívky), v prodejně Supraphonu si ze sluchátka zdarma poslechl nahrávku Debussyho, snědl patnáct deka světlé tlačanky z kuřat a koupil nesmyslně drahý (ale přírodně rostlý) narcis.

„Je moc krásnej, tati,“ uvítala ho doma dvacetiletá dcera Evka. „Ale radši si ani moc nesedej. Dneska je úterý.“

Tati se lítostivě podíval na své hluboké křeslo potažené nachovým sametem (na dosah ruky z něj dvířka baru s koňakem a červeným vínem, police vybraných knih, pokojová lednička s bílým vínem, sektem a dálkové ovládání hudební stereoaparatury). Úterý a pátky teď patří nejnovějšímu Evčinu nápadníku Lukášovi, který prý, když jsem doma, „se cítí nervózní“! Předchozímu Bořkovi to nevadilo a s Kájou jsem tu do půlnoci hrával šachy.

„Jdu do kina,“ řekl otec dceři. „A vrátím se v deset.“

„V deset...?“

„Tak v jedenáct. Snad se do té doby Lukáš uklidní —“

Další Evčin polibek jako dík, že zmizím. Ale miluji ji ve všech situacích. Ostatně mi právě vrátila kousek mládí... tenkrát před čtvrt stoletím jsme si s kolegy na koleji zrovna takhle vyklízeli pokoj na ty něžné hodiny.

Antal Navara sjel zdviží do přízemní zasklené zimní zahrady, zapálil si holandský doutník a vyloudal se do modrého jarního vzduchu. Na ulici k němu přistoupila velmi půvabná mladá dívka, zdvořile se představila jako Agda a tlumočila mu pozvání jakési Agaly —

„Zajisté pochopíte, že tento způsob zvaní na ulici mi nepřípadá zrovna běžný...,“ usmál se na ni a jemně odsunul její ruku s podlouhlou modrošedou obálkou, „i když ovšem nikoliv nepřijemný. Ale snad by

bylo dobré probrat si to někde v klidu... třeba v tamhleté malé vinárně?"

Posadil ji tam do rohového boxu proti sobě tak, aby na ni dopadalo světlo, a začal lehkou konverzací. Biograf mi neuteče!

Dívka Agda s milou ochotou vysvětlovala, že Agala je planeta ve vesmírném sektoru VR-489, jejíž velvyslanec má zájem o přátelské a neformální setkání, z něhož pro žádnou stranu nevyplývají ovšem žádné závazky. Příloženou částku padesát tisíc nechť doktor Navara pokládá za pouhou kompenzaci ztráty času a své osobní laskavosti, které si Agala vysoce váží atd.

„Budete ovšem potřebovat mé potvrzení o převzetí peněz," usmál se Antal (záluďně) na svůj roztomilý protějšek.

„Naprosto ne!"

„Vskutku velkorysé. Ovšem mám poměrně slušný příjem i jisté úspory, takže peníze vaší Agaly mě vůbec nezajímají."

„V tom případě samozřejmě není třeba je přijímat, nýbrž jen omluvu Agaly za tuto nevhodou přílohu k pozvánce, která ovšem platí i nadále."

„Co byste mi radila vy ... Agdo?" usmíval se na ni, zatímco ji znalecky oceňoval: zřetelně nadprůměrná inteligence, ale přitom i příjemně femininní, asi dvacetiletá, elegantní a dokonale rostlá, ale hlavně tak nádherně mladá...

„Rozhodně přijmout! Bude to krásný víkend a určitě vás plně uspokojí. Pluto je prvotřídní hotel na jižním řeckém pobřeží. Soukromá pláž, vlastní jachta, bohaté vybavení pro všechny druhy vodních sportů..."

„Taky tam budete?"

„Jistě a když dovolíte, budu tam po celou dobu osobně o vás pečovat."

„Nejsem ještě rozhodnut..." Lehce přešel prsty po jejím zápěstí a pak na ni zpříma pohlédl. „V Řecku jsem byl už dvakrát a vodní sporty mě vlastně nezajímají."

„Ale určitě tam najdete něco velmi příjemného."

„Kdyby to mohlo být něco komornějšího... Nebo docela intimního — "

„Může to být absolutně cokoliv," řekla pevně a pohlédla mu zpříma do očí.

A-Z(4)

Sálem pražského Vysokoškolského klubu znovu zazněla hudba a mladí muži přicházeli od hracích automatů v předsálí, Juna Jandeková (20) napjatě vyhlížela milovaný Henrykův obličej — Henryk Lambert dnes

zářil. A bez zaváhání se opět sklonil nad tím nepřátelským stolkem, aby si přivedl na parket Dianu Antošovou. Dnes už podruhé —

„Odi et amo...” zahučela Juna (co si ještě na děčínském gymnáziu zapsala do svého tajného dívčího deníčku).

„Cože?” ptala se Sylva Dvořáčková.

„To je latinsky. *Nenávidím a miluji*... dál si to už nepamatuju, je tam pak něco o soužení. Jako já mám s tímhle zrádcem —”

„Tak se na něho už vykašli.”

„Kdybych mohla! Ale já nemůžu, víš?”

„To máš teda blbý. Protože těm dvěma to spolu sekne!”

Sylva Dvořáčková je hodná holka, doma v Býnovci jsme spolu chodily do školy, pak v Děčíně do gymnázia a tady na koleji spolu táhnem v jednom pokoji, Sylva je dobrák, ale pak už nic, moc tlustá a ne moc chytrá — pravej opak Diany Antošové. Ta bestie je nejen přírodně blond, ale má jen osmapadesat kilo a kolem pasu sedmapadesát centů... Ale copak já za to můžu, že mi narostly široký boky?! Henrykovi to nikdy nevadilo. Než mi ho ta zmije uštkla. A co ona to s ním pořád brebentí? My s Henrykem jsme při tanci nikdy nemluvili a měli jsme to spolu nádherný.

„Smím prosit?” řekl kdosi nad Juninou hlavou.

„Nemám chuť a ani náladu!”

„Mohlas mu to říct aspoň slušněji,” vzdychla pak Sylva, která by tančila ráda, jenže pro ni nikdo nechodí.

„Smím prosit?” zkusil to ještě jeden a Juna mlčky zavrtěla hlavou. Henryk je pro mě absolutně jedinej.

Další mince padaly do juke-boxu, nikomu se nechtělo z parketu, tančil se „Stockholm”, největší letošní hit — trochu studená muzika, ale jemná, přesná a taková perfektní... když se ovšem umí tancovat. Mně teda štokholm moc nejde, jako bych na něj měla těžký nohy. Bestie Diana jej ovšem vytáčí jak profík a Henryk s ní — kde a kdypak se to naučil? Nám s Henrykem bylo přece vždycky jedno, co se hraje, a měli jsme to spolu božský.

Další Stockholm zazněl sálem, Juna se prodrala k barpultu a převrhla do sebe velkou sklenici bílého vermutu. A hned ještě jednu. Ztichlé páry kroužily ve složitých figurách, siluety přitisknutých dvojic v šeru, Henryk objímal Dianu, jejich spojené ruce a boky v jemné souhře — Juna pila dál, až hudba dozněla a mladí muži se vraceli do předsálí k hracím automatům.

Henryk hraje elektrické fotbal a je zde sám, mám jít k němu — když

on pro mě nepřišel? „Ještě jeden bílej vermut!" A ještě jeden na kuráž.

„Ty se dneska zase setneš," vzdychla Sylva.

„A co se staráš? S'atá budu já."

„Jenže ty jsi teď s'atá každý den —"

Za okny se setmělo, v klubu zaplály hranaté lampy, kdosi došel k jukeboxu a začal hledat peníze po kapsách — Juna ho odstrčila, vhodila svou minci a spustila waltz „Mít kam jít". Tohle umím tančit krásně a máme to s Henrykem jako naši znělku.

Mladí muži se zarojili kolem stolků, Henryk Lambert mezi

nimi a Juna mu vykročila vstříc, ale neviděl ji — *nebo nechtěl vidět?* — a sklonil se opět před Dianou. Ale Juna se už nemohla zastavit. *Když mě nechceš vidět, ukážu se ti zblízka*, vběhla do předsálí, kde si Mirek Zumr hrál elektrické šachy, Juna ho rázně chytla za paži a přitáhla na parket.

„Já myslel, že jsem pro tebe už umřel," řekl Mirek.

„Ale ty mi přece nikdy neumřeš."

Mirek Zumr je správněj kluk, šíleně chytřej a vlastně i skoro hezkej i v těch drátkovejch brejlích. Kvůli mně nosil kontaktní čočky přesto, že ho tlačily do očí. Moje první láska tady v Praze... a miluje mě pořád dál. I když jsem s ním ani jednou nespala. Já jsem potvora, ale čestná, a tak jsem mu vyklopila pravdu — že čekám, až přijde to pravý a veliký. A že to budu hledat a teprve až když nic, tak že si ho potom určitě vezmu za manžela. Mirek se děsně naštvál, začal zas nosit ty drátkový brejle, ale zůstal můj,

„Ještě v tom lítáš?" zeptal se mě Mirek na Henryka.

„Nenávidím ho." Jsem čestná potvora a tak nikdy nelžu. Jen pravdu někdy — abych neublížila — nepovím celou.

„Takže v tom ještě lítáš a venku z toho budeš, teprve až ti Lambert bude lhostejný jak šutr."

Ale to se nesmí nikdy stát — na nohou ztěžklých alkoholem Juna dotančila k Henrykovi zajatému Dianou a pak kolem něho, *vidět ho a být viděna*, párkrát klopýtla, Mirek se ji pokoušel odvést, ale vytrvala, Diana s Henrykem obratně prchali dokonalými manévry, Juna je vrávorajíc pronásledovala až ke zdi... Až to začalo být zjevné, pak trapné, posléze neúnosné, a až se Mirek Zumr konečně dovtípil. Po svém zvyku se naštvál, nechal všeho a prostě šel pryč.

„Ožírat se z nešťastné lásky — no prosím," zasyčela Sylva Dvořáčková. „Ale takhle se *znemožnit!*" A šla pryč.

„Bílej vermut!" poručila si nešťastná Juna a setrvala s tímto

společníkem až do uzavírací hodiny. U východu z klubu k ní přistoupil hezký sportovní mladík, podal jí podlouhlou modrošedou obálku a pozval ji na víkend do jižního Řecka.

„Ale náhodou moc ráda a třeba i do severního Grónska!“ povykovala Juna Jandeková strkajíc si tu tlustou obálku neotevřenou do výstřihu trička, protože měla džíny bez kapes. „Vždyť já už nemám kam jít, když jsem dneska najednou ztratila svou lásku i jedinýho vážnýho nápadníka!“

A-Z (5)

„... tak teda ještě jednou: na novej aut'ák pětašedesát tisíc — ”

„A čtyřicet tisíc na nábytek do salónu.“

„Je celkem sto pět tisíc a my máme jen sto. A salón nemáme.“

„Tak si ho konečně uděláme!“

„Ale to nám pak nezbude na novej aut'ák. Tak ještě jednou...“

Ve dvou. modrošedých obálkách od Agaly dvakrát deset růžových (nesčítelněkrát již pečlivě přepočítaných) pětitisícových bankovek, celkem tedy rovných sto tisíc, a v televizárně manželů Libichových poletovaly tisícové cifry, srážely se a znovu vzlétaly, Aranka třesla a Šarlík s ní:

„Dáme děti k babičce a pojedeme kolem světa!“

„Nebo já zůstanu doma s dětmi ještě pět roků!“

„Koupíme elektrocitroen... Ale ten je za sto osmdesát.“

„Na krásnej kožich by mi stačilo mizerných dvacet tisíc... Nebo řekněme pětatřicet.“

„Kolik tak může stát hausbót — sedmdesát? Osmdesát?“

„Viděla jsem ručně tkaný koberec za šest a křišťálový lustr za tři a půl...“

„Tak už dost!“ zarazil Šarlík svou ženu. „My ještě nevíme, jestli ty prachy vůbec můžeme vzít.“

„Ale proč bychom nemohli, když na ten víkend přece pojedeme?“

„A to ti není ani trochu divný, že nám někdo přihraje sto tisíc jenom za to, že k němu pojedeme na víkend?“

„Ale prosím tě, co to je sto tisíc pro takovou Agalu! Vždyť aby sem k nám vůbec jenom dolétli, je muselo stát šílené miliardy — ve kterých se mizerných sto tisíc úplně ztratí. Zkrátka se chtějí reprezentovat a mají na to.“

„To určitě. Ale co když budou chtít taky něco od nás?“

„Co by od nás mohli chtít, prosím tě? V těch pozvánkách je přece jasně

napsáno, oč jim jde: *přátelské a neformální setkání*. A nic víc."

„A to mi je právě divný," řekl Šarlík. „A ještě divnější, proč si vybrali zrovna nás dva."

„Když se chtějí setkat s lidmi, někoho si vybrat museli. A proč ne zrovna nás? Proč by nemohlo štěstí potkat taky jednou normální slušný lidi?!"

Dvojička Arka s Ankou si rozložila na zem kapesníky a hrála si na plovárnu, dnes na ně rodiče neměli čas, Arka se převlékala do plavek a tak ovšem Anka hned taky.

„Budu potřebovat plavky... do toho Řecku přece nemůžu v loňských," vzpomněla si Aranka. „Dvoje bikinky, pak nějaké jednoduché a nejmíň dvoje opalovačky..."

„Mami, kup mi taky plavky!" řekla Arka už v plavkách.

„Mami, mně taky!" přidala se ovšem Anka ihned.

„Mně ale maličký, protože mám malý prsíčka," upozornila Arka.

„Mně taky maličký!" volala Anka.

„A tyhle budu nosit, až budu zase malá," rozhodla Arka.

Do večera utracen milión, v noci Aranka vyhnala Šarlíka z ložnice, protože zase chrápal, a než mu ráno uchystala snídani, utratila hodně přes deset tisíc na vybavení kuchyně (univerzální robot, pojízdná růžová lednička a pružované zlatožluté tapety), „... a taky budu potřebovat novou noční košili!" křikla na něho ve své nové fialové noční košili, když mu mazala krajíc proteinovou pomazánkou Zdravola.

„Ale vždyť máš tuhle na sobě teprv podruhé..."

„Copak můžu do Řecku v tomhle konfekčním hadru?"

„Ale ty jsi přece sladká absolutně v čemkoliv."

„Tím jako chceš říct, že na sebe už nic nepotřebuju?! Samozřejmě, ty myslíš jen na nověj auták!"

„Ale ne. Za těch sto tisíc nakoupíme, co chceš ty. A nověj auták přece vůbec nepotřebujeme," řekl Šarlík, zakuckal se příliš horkým čajem a odklusal do farchy.

Mám úplně báječného muže, vzdychla Aranka lezouc znovu do své teplé dosud postele. A jsem mrcha, když mě vůbec mohlo i jen napadnout schovat před ním svých padesát tisíc a tajně z nich ukrajovat jak ze skryté tyče uheráku. Jsem špatná ženská, když Šarlíka v noci budím, vyhazuji z ložnice a krmím ho pořád tou odpornou Zdravolou... Zbožňuje mě a já ho miluju. A koupím mu ten jeho nověj auták, i když náš trabant by nám stačil ještě pár let a při dnešním omezení maximální rychlosti na šedesát kilometrů oč vlastně je trabant horší než citroen,

mercedes nebo ferrari?

Nový vír číslic jí už nedovolil usnout, Aranka vstala, pro uklidnění přestlala postele čerstvými povlaky a dlaněmi je uhladila do vodorovné hebkosti, celým tělem se pak do ní vrhla a se smíchem se převalovala jak ve sněhové závěji... nad čerstvým prádlem tomuhle nikdy neodolám. A teď zas postýlky znovu uhladíme jak smetanový dort čekající na noční zapálení svíček... poezie ženy v domácnosti. Ale dnes v noci chci být Šarlíkovi Venuše i třeba Messalina, a chrápat pak může jak motorová pila. Už za tři týdny se budem milovat s hudbou nočního řeckého moře...

„Mami, Anka si vzala suchárky a teď je hází pod postel!“ ozvala se za dveřmi Arka a hned ovšem i Anka: „Maminko, ale Arka začala!“

Matka přiběhla k dětem, jejich teplé vlásky a dva řetízky vlhkých pusinek, napřed do koupelny a honem do kuchyně — ale věci jí nějak padaly z rukou a vřískot dvojčat dnes nesnesitelný, Aranka zavolala babičku (bydlí tři patra nad námi) a sama jen tak nalehko vyběhla do jarního rána. Nadýchat se vzduchu a zahnat ty tisícové počty kouskem vlastní poezie.

Do bytu nám napadalo zlaté listí

je stejně nemožný verš jako

Přepadena stříbrem vyplouvám z rybníka k moři

Každý týden přece tisíce lidí na celém světě vyhrávají ve Sportce a všelijakých loteriích... proč o tom nikdo nenapsal báseň? Kterých jsou spousty o kapce rosy, spadlém listu, sněhové vločce a třeba i o kaluži — proč nikdo nenapsal báseň o výhře prvního pořadí ve Sportce?

Kromě „pražské“ babičky v našem domě máme ještě druhou, „kralupskou“, a k ní každý pátek na víkend do Kralup u Prahy. Vesele se pěchujeme do auta, děti se nesmírně těší a s nimi i my, bakelitový elektrotrabant udatně kličkuje Prahou a vyráží na dálnici.

Bílý domek kralupské babičky má pod kmeny starých třešní šťastný kus svobodného trávníku, na kterém si tu bydlíme jak v ráji, děti pečou z písku bábovky a mlaskají, pak pohřbí své panenky, ale zas je vzkřísí, nakrmí pískovými dorty a Arka volá na Anku: „Tu žízalu nejez, ona je užitečná!“ A spí se tu ve tmě tak hluboké a tichu tak sametovém, jaké Praha nezná snad už tisíc let.

„Mami, Arka si umyla jenom jednu nožičku!“ volá ráno Anka, ale sobotu máme se Šarlíkem jako *naš den*, děti necháváme babičce a sami dva jdeme k řece a podle ní pořád dál, vlhce třpytné kameny ve stříbrně zčeřeném proudu, vlnivé zrcadlení korun starých javorů, ruku v ruce se rozbíháme *do našeho údolí pod černou skálou*, kde rozkvetly petrklíče, a

líbáme se mezi šipkovými keři... tady to máme nádherné jako tenkrát na začátku. Ne, teď to máme krásnější, protože už *zralé*... V noci spolu usínáme v posteli hluboké jako koráb s přídí postříbřenou měsícem a mě tu napadají mé nejlepší — nebo aspoň jediné dobré verše. Místo nich mě dnes ale už zas bolí hlava z toho stotísíce v těch dvou podlouhlých modrošedých obálkách.

V neděli musíme ovšem zase odjet a nikomu se nechce, děti se perou o přízeň, u koho z nás smí ještě chvilku poležet v posteli, a loučí se se svými lopatkami, motýčkami a hrabátky, jež tu mají vždycky dvakrát přesně stejné, protože jinak by se o ně pobily.

„Tak nasedat a jedem!"

„Mami, dovol nám domů štěňátko. Tatínku!"

„Tak aspoň krávu, ona je hodně bílá a úplně čist'ouká!"

V neděli podvečer se k Praze plazí nedozírná autokolona sotva třicetkilometrovou rychlostí a co chvíli zastavuje, děti usnuly, Aranka má rovněž zavřené oči, ale zas už mumlá ty tisícové číslice a Šarlík přejíždí volant rodinného bakelitového elektrovozítka zvlhlou dlaní, *za volantem celokovového rudého Ferrari il Duca se v mraku benzínových par řítí prázdným oválem závodní trati, brzdová světla předjedoucího rovněž elektrotrabanta rudě zaplála a celá kolona se zastavila, vyřítit se ve smrtáčky černém Ferrari del Giudici po autostrádě Grand Prix d'Italia ve řvoucí smečce lancii a masseratti, boj chlapa s chlapem o každý metr a o volný vítr zpředu na kapotu* — kolona popojela pár metrů, brzdy rudě zaplály a stop.

A v pondělí ráno krajíc namazaný Zdravolou, davy v metru a Šarlík četl reportáž z Ulan-Bátaru o Grand Prix Mongolia, kde vozy ferrari při špičkových rychlostech až 500 kilometrů v hodině potvrdily svůj primát (ovšem jen v nejnižší kategorii posledních historických aut na benzín). V nejvyšší kategorii (samozřejmě už jen elektrických vozů) dosáhl český monopost Škoda Elmagiotron maximální rychlost 874 km/h a dojel jako čtvrtý... No jo, ale šoférovat elektrický vozítko, ve kterých se místo řízení volantem a ruční pákou akorát jen mačkají tlačítka, je dobrý tak pro patnáctiletýho fracka.

V dokumentačním oddělení každé pondělí ráno zas řeči, kde kdo byl na víkend, šéfka ing. Zdislava Panýrková v Drážďanech a Milošek Zvěřina za svou kočkou v Nízkých Tatrách, mě s mými Kralupy ovšem pohrdavě ignorují, a hned pak se dlouze spolu radí, co si dnes koupí na svačinu — mě s mou Zdravolou a kapesným pět kaček na den tu prostě

berou jen jako nudného blbce.

A tak vzít tu hnusně olezlou tašku s urvanýma ušima po naší svačinářce, klusat ke zdviži a jak listůvek roznášet objednané časopisy a knížky, všude zas čekat na jejich milostivý podpis — nejděle ovšem v sanahydronice, „Ukažte zdravotní průkaz!“ a „Máte umyté ruce?“, než mě konečně pustí až k tomu tlustému sklu, za které nesmím už nikdy.

A za tím sklem si supervědec v bílém plášti i bílých dírkovaných botičkách strčil můj mikrofilm do čtecího přístroje, párkrát nad ním zívá a po své MUDr.-laborantce mi jej poslal zpátky... Já teda nečtu moc, ale i z toho mála vím, že v Budapešti už dávno dezinfikují pitnou vodu aktivovaným chlorofylem, v Berlíně molekulární sonancí, ale u nás v Praze pořád jen prachspřstým smradlavým chlórem.

„Spočítala jsem čtyři různé možnosti, co si můžeme koupit za těch sto tisíc,“ uvítala Aranka muže doma nad kuchyňským stolem se čtyřmi hustě popsanými archy. „První tři počítají samozřejmě s novým autěkem, pojď si sem sednout a vem si tužku —“

„Maminko, dneska už nebudem počítat!“ škemrá Arka.

„Budem si hrát na vánoce!“ škemrá i Anka.

„Holky mají pravdu,“ rozhodl Šarlík, vysypal těch dvacet růžových pětistícovek na linoleum kuchyňského stolu a pár si jich strčil do kapsy. „Oddělají ty prachy nás nebo my je?! Vem zbytek a jde se nakupovat. Holky, uděláme si Štědrej den!“

S trabantem a dvěma prázdnými kufry vyrazila rodinka do nákupního centra a jala se rabovat obchody — punčocháče, svetříky a svetry, růžového slona, žlutou žirafu a modrou rybu (všecko dvakrát, neboť dvojčátka by se jinak pobila), podprsenky, kravaty, plavky, prsten s ametystem, zarámovaný obraz Benátek, pomeranče, lyže, koberec do předsíně, čurající panenku (dvakrát), oválné zrcadlo a krabici vanilkové čokolády.

„Tatínku, ty jsi ten nejlepší Ježíšek,“ řekla pak Arka v postýlce a usnula ve svých nových botičkách.

„Ale dneska jsi se s námi ani trochu nemazlil,“ řekla v přesně stejných botičkách usínající Anka (a Aranka se utopila v moři obalů, provázků, papírů a krabic toho orgiastického nákupu).

V úterý ráno Šarlík pojedl jen chleba se Zdravolou (na bohatší snídani nebyl čas, ani místo v kuchyni zaplavené dárky), ale když se pak v dokumentačním oddělení šéfka s Miloškem opět dlouze spolu radili, co si dnes koupí na svačinu — nakonec je to beztak vždycky jen vuřt nebo bramborák — Šarlík nedbale prohodil:

„A co kdybyste si jednou místo vuřtu a bramboráku udělali se mnou hezkou společnou svačinku? Já vás zvu.“

„Na chleba se Zdravolou, vid'!“ vyprskl Milošek Zvěřina.

„Ne. Na husí játra, uzený jazyk, černý a červený kaviár, smetanový dort... prostě kup, co uvidíš. Na —“ řekl Šarlík Miloškovi, strčil mu do ruky svou listonošskou brašnu s urvanýma ušima a růžovou pětistícovkou na dně.

A-Z (6)

V čele oválného konferenčního stolu zahájil ústřední ředitel Pražských vodáren docent Fila pravidelnou ranní poradou vedení, řekl své a po něm se jeho osm náměstků začalo vyjadřovat „dle pořadí důležitosti svých odborů“ — což je ovšem nesmysl. Proč by odbor výroby měl být každodenně důležitější než personální, konstrukční nebo třeba i vědecký? Nesmysly však mají tuhý život. Dřív mě to rozčilovalo, teď už spíš baví, ujišťoval se vědecký náměstek dr. Antal Navara. Co přijde pak?

Vědecký náměstek přichází na řadu jako pátý a Antal, zcela relaxován, tajně se bavil měřením minutáže proslovů svých výše postavených kolegů. Ústřední ředitel mluvil čtrnáct minut, první náměstek jedenáct, druhý už jen devět a půl... je groteskní, jak vážně všichni bereme své pořadí. Kteréžto je nesmysl. Tak si teď tipneme délku — a tedy i váhu — třetího náměstka na osm minut.

Třetí náměstek mluvil vskutku osm minut a Antal s povzdechem přestal sledovat své hodinky. Je to zábavné? Vlastně ne. Tak to rozpál ty a udělej jim tady půlhodinové bouřlivé expozé o revoluční přestavbě Pražských vodáren!

Čtvrtý náměstek domluvil svých šest minut a v nastalém tichu doktor Antal Navara náhle pocítil ono vzrušující vnitřní vzepětí *tak jim to řekni naplno* a ten nadnášivý pocit inspirace *tak už zas jednou něco udělej!* Vtom však již slyšel svůj vlastní hlas, vyrovnaný, hladce rutinní a odříkávající obvyklý pětiminutový vstup pátého náměstka, po němž se ujal slova šestý.

Co to bylo? Drobný záchvěv, že už máme zase jaro — *nebo vteřina pravdy?* Věda mě sice baví víc než stereotypní výroba nebo personální tahanice, ale nutno vidět, že pátý náměstek zde vskutku měří i váží právě jen těch svých pět minut.

V závěru porady oznámeno, že v rámci česko-brazílské družby městských vodáren v Praze a Manausu odletí do povodí Amazonky reprezentační podniková delegace: ústřední ředitel Fila s druhým a třetím náměstkem. První náměstek bude po tu dobu pověřen vedením podniku a čtvrtý odlétá zítra do Ria de Janeiro dojednat podrobnosti cesty — a já zase nic. Docela rád bych si prohlédl Amazonku, největší řeku světa... Být pátým náměstkem z osmi je vskutku příliš nízko.

Po poradě se dr. Antal Navara párkrát projel zdviží při každodenní inspekci svých četných odborů a oddělení, vývojové laboratoře pochválil za nový vynález a experimentální dílny pokáral za zpoždění, v sanahydronice rychle prošel mezi uklánějícími se bílými plášti až dovnitř za tlusté sklo, všichni tam uctivě vstali, a zdravili, doktor Navara nikomu nepodal ruku, jen krátce s nimi setrval v rozhovoru (nic nového) a zašel ještě do bioniky a medibiologie (dokumentační oddělení nestojí za návštěvu), ve své pracovně pak vyřídil poštu, přijal několik referentů a rozdělil úkoly na příští den. Čímž jsem pro dnešek hotov —

Za oknem zář nahého jarního nebe, co si teď zavolat šoféra, aby mě zavezl třeba do našeho závodu v Kralupech, nechat auto u vrátnice a sám se hodinku projít podle modré řeky, vím tam o jednom údolí pod černou skálou, kde teď pokvetou petrklíče ...

Po krátkém vnitřním boji se Antal vzdal (dnes již podruhé) a s povzdechem si přisunul mohutný stoh referátů a zpráv. Věda je stále objemnější, ale jaksi pořád méně v ní originality, vtipu nebo dokonce krásy. Pro rychlejší zvládnutí kilogramů své povinné úřední četby vyvinul si dr. Navara „diagonální metodu“: z prvního řádku stačí přečíst první dvě slova, z druhého dvě další... z desátého dvě slova již uprostřed řádku a tak dále stále níže až k posledním dvěma slovům řádku posledního. Denně takto klidně přečtu třeba tři sta stránek. Takže jednou ze mě bude značně sčtetlá mrtvola... pokud ovšem do té doby něco nepodniknu.

Cestou domů dostal chuť na něco příjemného a toužebně se na ženy aspoň díval — má potíž je v tom, že se mi teď líbí už jen docela mladé dívky... které však bohužel nemají zájem o pětáctýřicetiletého vdovce s dcerou v jejich věku.

Aby si tedy dopřál přístupnější sladkost, zahrnul Antal k cukrárně, ale vzpomněl si ještě na tu věc a napřed ji zašel vyřídít do spořitelny, u přepážky si vyzvedl svůj klíček, sjel do suterénu a odemkl svůj soukromý trrzor — uvnitř pár kousků přírodních nebroušených drahokamů (suvenýry z cest po Indii a Africe), čtyři svazky milostné

korespondence (nechci, aby se doma nad ní Evka pitvořila) a pár šperků po své zemřelé ženě (nechci, aby si je Evka brala na diskotéky — ale ona by si je tam stejně nikdy nevzala).

Antal vhodil modrošedou obálku Agaly nedotčenou i s penězi dovnitř a zamkl trezor. Nést to hned na Bezpečnost by snad bylo zbytečně dramatické, ostatně mám docela chuť ochutnat v řeckém hotelu tu půvabnou kočičku Agdu... jejíž pozvání je ovšem poněkud neseriózní. Tedy přesně to, co mi v životě chybí — už jen pro pocit rovnováhy.

S pocitem provinilosti rychle snědl v cukrárně tři kousky pařížského dortu, další tři si dal zabalit a spěchal domů za svým miláčkem. „Podívej, Evko, co jsem ti přinesl —“

„Tati, prosím tě!“ řekla dcera Evka otráveně nad skripty vysoké školy ekonomické. „Moučný, tučný a k tomu ještě sladký - fuj.“

„Tak to nech. Učíš se?“

„Jak vidíš.“

„Tak já tě nechám. Povečeříme dnes spolu?“

„Jdu s Lukášem na disko.“

„A kdy se vrátíš?“

„Nevím. Pozdě. Ty už budeš spát.“

Za oknem jásavé modro slíciho jara, Antal Navara zabořen v nachovém sametu svého hlubokého křesla, na dosah ruky vybrané alkoholy všech druhů, četba povznášející i dráždivá a poslušná tlačítka napěchované stereohudby... Připadám si tu jak invalida v pojízdném křesle. Do něhož si dobrovolně sedám o dvacet let dříve, než je nutné —

Antal Navara mrštně vstal, sjel zdviží do přízemní zasklené zahrady, zapálil si holandský doutník a vyšel do ulic té modré jarní provokace. V seznamu oficiálních kontaktů SCSMC není Agala uvedena... ale tím zajímavější by ten řecký víkend mohl být, ne?

A-Z (7)

A jako každý pátek rychlíkem z Prahy do Děčína a autobusem dál, vysoko nad řekou začíná kraj miniaturních špičatých hor, v borových lesích skryty pískovcové skály jak zkamenělé lodi a něžné louky vedou přímo do nebe, jež je tu tak blízko — v maličké obci Býnovec stojí autobus jen na znamení, známý šofér se usmál do zrcátka a dvě spolužačky vyskákaly jak kozy na náves.

„Tak čau,“ řekla Sylva Dvořáková.

„Tak zas v neděli!" rozloučila se Juna Jandeková a pohupující ohromnou poloprázdnou taškou (uvnitř jen skripta a špinavé prádlo) seběhla po travnaté pěšince a úvozem hned zas vzhůru, Býnovec je rozložen na více kopcích než Řím, snad ani dva domky tu nestojí vedle sebe a na zvlněných loukách mezi nimi majestátní (a jediné, co tu není malé) staleté jasaný a lípy s kolmými oblaky místo korun.

„Při těláku jsem si narazila koleno a vyhrála jsem ve Sportce padesát tisíc," hlásila Juna Jandeková rodičům (říct jim, že mi je ožralé vrazil v noci do ruky neznámý chlápek, byl by s nima šlus a do toho Řecka bych taky nesměla).

„Copak ty hraješ Sportku?" podivil se tatínek Jandek.

„Ne a už nebudu. Ale prostě jsem si jednou vsadila a vyšlo mi to. Nic jinýho ale už ne."

„Ukaž to koleno," přála si maminka Jandeková.

„Ale to nic není. Co je k večeři?"

„To víš, že ty tvoje bramboráky. Copak bych si troufla udělat v pátek něco jiného?"

„Mami, já tě stejně miluju."

„Jak to jde ve škole?"

„Nic moc, ale do zkoušek mám ještě tři týdny času."

„A co Henryk Lambert?"

„Tak s tím je to špatný. To víte, štěstí ve hře, takže zas neštěstí v lásce..."

„A Mirek Zumr?"

„Miluje mě a chce si mě vzít... Ale teď zrovna taky moc ne."

„Mirek je hodný chlapec. A chytrý"

„To on je... Ale když já jsem taková potvora Sice čestná, ale — Tak co uděláme s těma prachama?"

„Tak ty je vážně máš?"

„No jestli!" řekla Juna a položila těch deset růžových pětistícovek v kuchyni na kredenc.

„A co s nimi máme dělat?"

„No přeci co chcete," řekla Juna a šla se pomazlit s králíky, oni jsou moji miláčci, tenhle bílej se jmenuje Princ a tahle zrzka Beatrice má s černým Patrikem čtyři malý, tenhle štráfatej je jako Mirek Zumr a tady je můj Henryk Lambert, nádherně sametovej stříbrošedý belgičan...

Vzdychajíc ho Juna krmila čerstvými pampeliškovými listy, až z toho sama dostala hlad, tajně slupla celou litrovku nakládaných hrušek, který maminka dělá tak fantastický — šíleně bych potřebovala zhubnout,

hlavně kolem boků, ale doma se pokaždý přecpu jak zvíře. Ačkoliv zvířátka se nepřecpávají.

Rodiče se ještě vícekrát přeptali Juny na ty peníze, než se konečně uklidnili (až při nedělním obědě), ale pak se zas nemohli shodnout, co s nimi. Maminka chtěla na chalupu novou střechu, kdežto tatínek terasu, „... protože naši střechu stačí podmáznout betonem a vydrží ještě deset let. Ale terasa by byla krása a pod ní by se mohla ještě udělat nová kůlna na nářadí!"

„Ale kůlnu přece už máme a terasu nepotřebuješ," přela se s ním maminka, „když stejně nejraději hnípeš na zahradě v tom proutěným křesle."

„Kolik stojí nová střecha?" zeptala se jich Juna.

„Nejmíň tak dvacet tisíc. Ale spíš pětadvacet."

„A terasa?"

„Taky asi tolik."

„Tak si udělejte novou střechu i terasu," rozhodla Juna, „a mně dejte pět stováků na nový boty."

„Tolik peněz za jedny boty?!" zděsila se matka, ale otec je pak dceři strčil, když už utíkala na autobus a ještě si vzpomněla: „Příští pátek nepříjedu, protože jedu do Řecka!"

„Kam?" volali rodiče přes plot. „A kde tam budeš bydlet?"

„To vám povím až zas v pátek za čtrnáct dní!" volala Juna v běhu, na návsí čekal autobus se známým šoférem už jen na ni, a udýchaná dopadla na sedátko vedle Sylvy Dvořáčkové, autobusem dolů k řece, na děčínské nádraží, rychlíkem zpět do Prahy a metrem do kolejí Vysoké školy technické.

Společný dvojlůžkový pokojíček („dvoják") se proměnil v bohatě zásobenou spíž, když obě býnovecké dívky vybalily z tašek své potravinové nadílky z domova, Sylva jako vždycky porcelánový hrnec sádla, sklenici škvarků a světlounký pomoučený pecen bílého domácího chleba — tlustá Sylva se již přestala pokoušet o dietu, ale Juna se mučí stále dalšími, takže si přivezla jen ty fantastické nakládané hrušky (pět litrovek), třešňový džem, angrešťový kompot (a dvoukilovku akátového medu), ale hlavně pytlík sušeného heřmánkového květu pro novou dietu dle týdeníku Mladý svět (kompoty a heřmánkový čaj po libosti, ale jinak pokud možno už nic).

Juna spářila heřmánkový květ a upíjejíc s odporem jeho hořký výluh, jala se oxidovat (bohužel však spíš žíhat) své kaštanové vlasy peroxidem

na zlato (když se to Henrykovi na Dianě Antošové tak líbí), „... bude to takhle už dobré, Sylvo?“ volala s mokrou hlavou.

„To jsi zas přepískla a budeš mít vlasy jak drátky.“

„Platinový?“

„To ani moc ne, spíš jako mokrou vatou. Diana Antošová má přece vlasy *přírodně* zlatý, tak měkce a jako živý... a přitom zas v nich má prameny tmavší a zas jiný skoro nelesklý —“

„Prosím tě, jak to všechno mám stihnout s flaštičkou blbýho peroxidu?! Ale počkej, já fasovala pět stováků a místo za italský boty je utratím ve vlasovém studiu — Nebo co myslíš, že mužský k ženským víc táhne, hlava nebo nohy?“

„Spíš asi nohy, ale hlavně přece srdce,“ řekla Sylva s hlubokým přesvědčením, začala si mazat krajíc sádlem, ale Juna jí nedovolila jíst. spustila otlučený magneták a dvojákem zazněl módní tanec *Stockholm*, dobrácká Sylva přinucena hrát roli tanečníka (Henryka) a Juna se snaživě zmítala dle nedostizného vzoru Diany Antošové, svědomitě dřela obtížné figury a nahlas si počítala:

„Ráz-dva-tři-čtyři a obrátka a zpět, čtyři-tři-dva-jedna, ale co teď? Aha, teď ruce na ramena, Nebo ještě ne? Do prkýnka, tenhle štokholm mě zničí! Tak ještě jednou od začátku, ráz-dva-tři-čtyři a obrátka a zpět —“

„Vždyť mě povalíš!“ Zrudlá Sylva lapala po dechu. „Diana tancuje zlehka, jako by nad parketem lítala...“

„A přitom ještě stihne pořád něco brebentit. My s Henrykem při tanci nikdy nemluvili... Co asi mu ta bestie říká? A co vůbec se dá při tanci povídat? Já to zkusím. *Henryku, cítíš to teď taky tak jako já?*“

„Akorát jak mi funíš do ucha. A procházíš se mi po kotnících.“

Sylva už spala, když Juna si plácala na tváře azulénovou pleťovou masku, a Sylva ještě spala, když Juna si týrala tělo ranní rozcvíčkou na točně, se švihadlem a vířením metrové plastikové obruče kolem boků — chtěla bych je mít štíhlejší a i poprsí bych měla radši menší, ale víc nahoru, přitom špičatější a ty špičky víc od sebe... nebo za pár roků budu jako skříň. A ve třiceti je se mnou stejně amen —

Sylva ke snídani dva tlusté krajíce, Juna jen litr hořkého heřmánku a poklusem na přednášky, ale stejně zas přišly pozdě a tiše vklouzly do nejvyšší poslední řady amfiteátru velké posluchárny vodárenské fakulty. Henryk Lambert jako vždy hluboko dole na svém místě v druhé řadě. A v uličce uprostřed Mirek Zumr a každých pět minut se na mě upřeně podívá — jak při tomhle můžu pochopit něco z přednášky o

mikrofotometrii nanolitrových kvant pitné vody na skleněných plochách?

Sylva sice všechno svědomitě píše a ráda půjčí, jenže je toho už celej štos hustě popsaných sešitů, co bych si měla narvat do své nešťastný hlavy... Za necelý tři týdny začínají zkoušky a to bude šílenej horror, já nic neumím... V uličce uprostřed posluchárny blýskl Mirek Zumr drátkovými brýlemi a upřeně se podíval nahoru na Junu. Ale já koukám na ty krásně hustě sametový vlasy vzadu na Henrykově hlavě a v sešitě, kam bych měla psát tu fotometrii, vidím jenom jeho obličej a ty jeho horký tmavý oči.

Týden v Praze je jak rozjetej rychlík, pár přednášek, plavání

V bazénu, cvičení v laborce, Mirek Zumr na mě zírá a já na Henryka, odpoledne basketbal a najednou je už středa večer a na chodbě mám vidfon. Prej nějaký Agor z nějaký Agaly — aha, to je zas ten chlápek, co mi ožralé vrazil minulej čtvrtek v noci před klubem tu obálku s prachama — pro mě přijede v pátek v patnáct-třicet a poveze mě do toho Řecká. Asi to teda bere vážně.

„A mohla bych s sebou vzít jednoho kamaráda ze školy?“ zeptala se ho Juna.

„O vašich případných dalších cestách a vše ostatní se dovíte v hotelu Pluto,“ řekl Agor na obrazovce vidfonu.

Takže neřekl ne a třeba by to šlo — s Henrykem jsme chtěli cestovat, letos do Jugoslávie a příští rok si našetřit na Afriku... Kdyby se mi nezblbl do bestie Diany, šlo by s Henrykem úplně všechno.

Každý čtvrtek se ve Vysokoškolském klubu tančí a již dlouho před tím se studenti scházejí v předsáli u hracích automatů. Juna odložila Sylvu u stolku v sále a vtrhla mezi mladé muže, Henryk Lambert si zrovna začal hrát elektrický basketbal a usmál se na ni.

„Ahoj, Juno.“

„Ahoj, Henryku —“ Chtěla jsem a byla připravena říct mu milión věcí, ale najednou byla schopná říct jenom: „Zejtra jedu do Řecká a kdybys chtěl, mohli bychom tam příště spolu. Nebo třeba i do Afriky.“

„To bych si dal říct. Ale nemám koruny.“

„Jeli bychom úplně zadarmiko!“

„Úplně zadarmiko asi sotva. Co bychom tam museli dělat?“

„No co? Koupat se v moři a opalovat se...“

„Takhle moc zadarmiko to asi nebude, vid', králíčku? A teď promiň, zrovna začali hrát.“

Sálem zněl Stockholm, Henryk Lambert si vedl Dianu Antošovou k

tanci a na parketu si vklouzli do náručí. Já se musela opřít o zed'. A od automatu s elektrickými šachy Mírek Zumr na mě blýskal drátkovými brýlemi a po svém zvyku šel pryč. Oba jsme stejní chudáci, když chceme zrovna toho, kdo nás nechce.

Sálem zněl Stockholm za Stockholmem a Juna pila jeden bílý vernut za druhým, na parketu Henryk s Dianou v objetí a přesná souhra jejich štíhlých boků — až to už nebylo k vydržení, Juna si koupila plnou láhev s sebou (za rovnou stovku), kašlu na italský botičky i umělý přírodně žlutý vlásky z vlasového studia, a jela do koleje taxíkem, ve dvojáku se vrhla na Sylvin domácí chleba, mazala si jej sádlem, sypala škvarky a zhluboka zapíjela vermutem. A co! Ve třiceti je stejně se mnou šlus a tak zbejvá už jen přežít to poslední desetiletí.

V pátek přišlo a odpoledne přesně v 15.30 parkovala před kolejí velká modrošedá limuzína, velmi hezký mladý muž se usmál, otevřel Juně dvířka, usadil ji, oběhl vůz, nastartoval, rychle se rozjel a pustil správnou hudbu. Tenhle seňor Agor je docela sympat'ák.

A najednou až teď mi připadlo úplně šílený jet kamsi s cizím chlápkem, a ten balík peněz, co jsem od něho už vzala — za co vlastně? Henryk měl pravdu, když včera říkal, že takhle moc zadarmiko to asi nebude — ale já v tom fofru prostě neměla čas se nad tím zamyslet. Co se teď bude ode mne chtít?... Ještě pořád je čas vystoupit—

Auto tiše svištělo po mokré výpadovce k letišti a omývána hudbou Juna sklesla do hlubokých polštářů. No a co. Já přece nic neprovedla, ne? A v Řecku jsem ještě nebyla á člověk má přece poznat všechno na světě... dokud je ještě mladej.

Agor provedl Junu přes celní i pasovou kontrolu, doprovodil ji k bílému letadlu řecké společnosti Olympic Airways a usadil v kabině první třídy. Po hodinovém letu ji rychle provedl letištěm, v jehož budově si všimla nápisů v podivném řeckém písmu, usadil ji do modrošedé limuzíny a vyprahlou jižní krajinou dovezl k bílému hotelu Pluto nad palmami a cypřiši.

V recepci vyzvedl klíč pokoje 104 a uvedl Junu dovnitř: luxusní bílý nábytek s chlupatými bílými potahy a místo koberce bílá kožešina.

„Máte ráda moře, slečno Jandeková?“ „Zatím jsem ho ještě neviděla.“ „Prosím — “

Skleněnými dveřmi na terasu nad korunami cypřišů a palem, pak žlutý pruh písčité pláže a dvě zářivě modré nedozírné pláně...ta spodní, ještě modřejší než modré nebe nad ní, se třpytila milióny živých

vodních zrcátek.

A-Z (8)

Otevřenými terasovými dveřmi proudící zář podvečerního slunce se přesouvala z bílé kožišiny na podlaze zvolna vzhůru po zdech tapetovaných bílým hedvábím ke zlatobílému štukovému stropu a manželé Libichovi pořád ještě trnuli nad rozmařilostí interiéru svého pokoje číslo 105 v hotelu Pluto nad zálivem modrého řeckého moře,

„Tohle je určitě Picasso," žasla Aranka rýpajíc opatrně nehtem do drsného povrchu bohatě pastózní šedoíalové olejomalby nad krbovou římsou, „a asi originál..."

„A do vody tu přidávají nejen ozón a modré tonikum, ale taky ještě parfém!" pokřikoval Šarlík v rozlehlé koupelně vyložené zrcadly, v níž vana, umyvadlo a další hedonické instaláty tvarovány do forem mořských mušlí. A hlavici sprchy možno barevné svítícími tlačítky nařídit na pulzaci, masážní střík a další čtyři programy —

Elektrická zvonkohra zazněla nad vchodem a oba průvodci Agaly se přišli zeptat na naše další přání.

„Napřed bychom rádi věděli, čím tady *máme* platit," řekla Aranka. „Protože nemáme žádné řecké peníze."

„Posadíme se na chvilku?" usmál se Agimont (vysoký, štíhlý, asi dvaatřicetiletý půvabný brunet s ušlechtilé podlouhlým obličejem), a teprve až se manželé Libichovi zabořili do hlubokých bílých chlupatých křesel, usadil se s Aglajou zdvořile. právě jen na okraj pohovky.

„V hotelu Pluto požíváte statut hostů Agaly, která platí veškeré vaše výdaje," řekl Agimont. „Nejen tedy náklady na dopravu a ubytování, ale i veškerou vaši konzumaci ve všech zařízeních Pluta."

„Kterou budete hradit jen podpisováním účtů," vysvětlila Aglaja (asi třiadvacetiletá vyzývavě krásná rudovláska). „V jídelně, vinárně, baru a kdekoliv prostě na účtenku napíšete jen číslo vašeho pokoje a připojíte svou parafu."

„A ty účtenky pak — " řekl Šarlík.

„Samozřejmě platí Agala," usmála se na něho Aglaja a rozložila na stolek dvě kožená alba s kolekcemi barevných fotografií. „A nyní k vašemu zdejšímu programu. Jak zde vyobrazeno, hotel Pluto vám nabízí například projížďky na svých plachetnicích, motorových člunech nebo na jachtě Poseidon, vodní lyžování i plachtění, podmořské lovy, golf a

minigolf."

„A ovšem celou řadu společenských příležitostí nejen v hotelovém baru a vinárně, nýbrž i v dalších podnicích na pobřeží," ukazoval Agimont v druhém albu. „Doporučuji kasino s ruletou a celonoční taneční show, rybářský grill Lesbos a zejména poetickou mořskou vinárnu Najada..."

„K vašemu statutu hostů Agaly patří ovšem i plný servis osobních tajemníků a pokud si nevyberete jinak, rádi bychom se vám k němu nabídli," pokračovala Aglaja. „Souhlasíte?... Děkujeme za vaši důvěru."

„A nyní si už začněte vybírat program, abychom s Aglajou mohli pro vás zajistit příslušné rezervace. Teď je pátek osmnáct-nula-devět," řekl Agimont dívaje se na své platinové stopky, „a protože zpáteční odlet do Prahy je v neděli odpoledne v patnáct-nula-nula, zbývá vám už jen necelých pětáctýřicet hodin."

A-Z (9)

Doktor Antal Navara dal před večeří servírovat aperitivy do svého pokoje číslo 103, hověl si v proutěném křesle na terase a cinkaje ledem ve vysoké sklenici (suché martini, dvě černé olivy a kapka angostury) přehlížel pobřeží modrého zálivu až ke skalnatému mysu na západě.

„A co se tu ode mne očekává?"

„Zbytek dneška a zítřejší den je určen k aklimatizaci a relaxu," řekla Agda půvabně opřená o zábradlí. „Až zítra večer navštíví hotel velvyslanec Agaly."

„Takže do té doby — " „Cokoliv si budete přát."

„Jste nejroztomilejší sekretářka, jakou jsem kdy měl... Jen nevím, kolik hodin denně smím této roztomilosti užívat." „Všech čtyřiaadvacet," usmála se roztomile.

A-Z (10)

„... já normálně vlastně ani nevečeřím," svěřovala se v modrozlaté jídelně hotelu Pluto Juna Jandeková svému osobnímu sekretáři Agorovi při večeři (kromě tří velkých sklenic bílého vermutu a předkrmů zhltda zatím Boeuf Stroganoff, Fillet Mireille Mathieu a půlku bažanta s kaštanovou nádivkou), „samozřejmě kromě pátku, kdy maminka dělá

bramboráky s uzeným, a sobotního vepřo-knedlo-zela, ale to vlastně jím jen kvůli rodičům. Normálně mi stačí heřmánkový čaj a troška kompotu."

„Mohu vám to objednat jako dezert?" zeptal se Agor přivolávaje číšníka.

„Ne! Radši si dám ještě ten vermut, nějaký dorty a jestli tu mají zmrzlinu. Na mý figuře stejně už není co zkazit."

„Ale já myslím, že vaše figura je téměř dokonalá."

„To můžete říct jen proto, že jste ještě neviděl mý boky."

„Určitě se podceňujete, Juno.. Ovšem pro hosty a přátele Agaly je k dispozici absolutně cokoliv, od běžného kosmetického ošetření až po speciální chirurgické zákroky a transplantace. Budete-li si přát, objednáám vám v pražském Ústavu tělesné kultury speciální kúru na zestihlení."

„To bych si dala říct, ale zatím trnu, co všechno jsem už dlužná."

„Teď už jen přijít znovu sem do jídelny zítra večer, až tu bude velvyslanec Agaly."

„A co mám přitom dělat?"

„Co budete chtít. Půjdemte teď zas někam jinam?"

Vrchní číšník v modrozlatém fraku přinesl účet připomínající měsíční výkaz slušné restaurace, ale kupodivu mu opravdu stačilo, když mu tam Juna přičmárala číslo svého pokoje „104" a pak už jen své iniciály „J.J."

„Máte chuť zajít teď do suterénního baru, noční vinárny na střeše nebo si zajet do některého podniku na pobřeží?" zeptal se jí Agor.

„To i to i to a vezmem to hezky po řadě!"

A-Z (11)

„První vada na kráse hotelu Pluto —" sykl Šarlík, když s Arankou v doprovodu Aglaji a Agimonta scházeli z modrozlaté jídelny po schodech dolů do podzemního rudočerně pruhovaného baru.

„Náměstek Navara," šeptla Aranka. Už jsem ho párkrát viděla a vloni na oslavě padesátého výročí Pražských vodáren se mnou dokonce tančil. Ovšem právě jen jeden třiminutový taneček pro manželku mladšího dokumentaristy.

„Mám ho pozdravit nebo dělat, že ho nevidím?"

„To druhé by nebylo moc taktické vzhledem k tomu, že vládne tvým

prémiiím."

„Ty mi šéfka stejně pokaždý zkrouhne a když teď máme těch sto tisíc —"

„Už jen sedmdesát, miláčku."

„Ale to je roztomilé!" V doprovodu dvacetileté kočky se náměstek Navara, prudce elegantní ve fialovém smokingu, sice usmíval, ale pokračoval přitom v chůzi. „Vypadáte kouzelně, paní Libichová. Rád vás oba vidím a přeji hezkou zábavu!" A odvedl si kočku do výtahu.

„Řekl to hezky," ušklíbl se Šarlík, „ale hlavně tak, abychom se tady k němu už moc nehlásili."

„Až zas na příští jubilejní oslavě a ta bude za devětačtyřicet roků."

„Nějaké problémy?" optal se Agimont.

„Ale ne, to jsou jenom takové naše malé vnitropodnikově mezilidské vztahy."

Pražské vodárny i celá Praha rychle zapomenuty v dunícím barovém podzemí, orchestr v rudočerných dresech řádl jak smečka d'áblů, kvílení, výkřiky a sborový řev míjející duši nejkratší cestou přímo do těla a s ním do měkce vysdaných pekel, Aranka tančila se Šarlíkem, ale Agimont tančí nekonečně líp a v něžně pevném sevření začínají jeho teplé dlaně pálit — najednou byla půlnoc.

„Už je pozdě," řekla Aranka u stolu. „Co asi dělají děti?"

„Ale těm je báječně, protože babička je nechá koukat na televizi!" smál se Šarlík a převrhl do sebe další koňak Metaxas. Což si ovšem doma při pěti korunách kapesného nemůže dovolit. My jen v pátek večer spolu vypijeme láhev červeného vína —

„Mám chuť na šampaňské, ale už ne tady," řekla Aranka.

„Zajedeme do některého podniku na pobřeží?" navrhl Agimont.

„Ale mně se už nějak začínají motat nožičky," šklebil se Šarlík. On doma touto dobou i v pátek už spí. A chrápe přitom.

„Nebudeme je tedy namáhat," usmála se Aglaja a čtveřice vyjela zdviží na střechu hotelu. Noc voněla mořem, nad bíle prostřenými stolky plály oranžové lampičky a na černém nebi miliardová houšť hvězd... Která z nich je Agala?

Aranka pila ledový sekt a tiše tančila s Agimontem tango, zde nahoře to bylo zas úplně jiné než v dusném podzemním baru... Najednou začali hrát Stockholm.

„Tohle neumím," řekla lítostivě.

„Dejte se vést. Pojd'te —"

Sledujíc jeho kroky se k němu plaše přimykala, napřed nohama, pak

stehny a pozvolna celým tělem, Agimont umí vést a všechno s ním jde tak snadno... Hudba dohrála.

„Ještě Stockholm?" usmál se na ni.

„Myslíte, že mi to už začíná jít?"

„Fantasticky!" Dal znamení orchestru a hned zas ta přesná hudba, trochu chladná, ale tím čistší, a jako by voněla dálkou...

„Tak už dost, děcka, za chvílku je ráno a čeká nás celý den u moře" povykoval Šarlík přiopile odkudsi ze tmy, za ruku mě odtáhl do zdviže, v našem bílém pokoji si stoupl za mě a začal mi vzadu rozepínat šaty. Trochu přitom vrávorál.

„Zatancila sis hezky?" řekl místo polibku, který jsem již čekala i chtěla.

„Moc, Ale snad se proto nezlobíš? Já přece vím, že ty o tancování nestojíš —"

„Ne. Miluješ mě?"

„Ty to víš —"

Zahodili jsme šaty na bílou kožeshinu na zemi, Šarlík mě zvedl do náruče a položil do postele měkké jak oblak, chtěla jsem se ještě zaposlouchat do hudby moře, slyšela však už jen mužův zrychlený dech, pak svůj a přestala poslouchat.

Šarlík usnul šťastně jak dítě, já ale spát ještě nemohla. Spíš rozrušená než zklidněná. Máme to s mužem pořád krásný i horký... jen snad trochu delší by to mohlo být? Ale to je ovšem i moje vina. Kdybychom byli k sobě trochu chladnější — nebo méně na sebe zvyklí? — nebylo by to třeba dokonalejší? Ale já být chladná neumím ani nechci. Ale proč se tak rychle opil nebo proč ho třeba aspoň nenapadlo vzít mě na tu bílou kožeshinu na zemi... Doma v ložnici máme kobereček tenkej a tvrděj jako plech.

Aranka tiše vstala, navlékla si svou novou přepychovou noční košilku obšitou krajkami (jež dosud nenašla uplatnění) a po špičkách se vyšla posadit na terasu. Na kousek noční mořské poezie.

Zčernalé pobřeží lemováno náhrdelníkem světél a moře jak temné oko věčnosti. *Tohle všechno se mi jenom zdá.*

Ještě dnes ráno jsem nakupovala v naší samošce a v poledne vařila okurkovou omáčku. A pozítí... vlastně teď už zítra večer se zas postavím doma ke sporáku. A v pondělí hned ráno do prádelny.

Od pobřeží se odpojilo malé světlo a začalo se vzdalovat. Někdo vyplouvá vstříc slunci... Tohle všechno je jenom sen — který se děsně rychle krátí. Už jen načatá sobota a půlka neděle. A co času se ztratí

spaním. Už jen šestatřicet hodin —

A-Z (12)

Jsem zvyklý pít dlouho do noci a klidně přitom mohu i hrát šachy, doktor Antal Navara se potají pekelně bavil, když ve svém pokoji číslo 103 seděl na pohovce vedle Agdy a striktně dodržoval svůj plán nedat najevo žádný erotický zájem. Co udělá tahle osobní sekretářka"? Zatím nic a venku nad mořem začíná již svítat.

„Ještě sklenku?" zeptal se jí.

„Ráda."

Jakou asi dostala instrukci od té své podivné Agaly? Kdyby mě měla pouze kompromitovat — ve všech zdech tu přirozeně nutno předpokládat spuštěné odposlouchávací i filmovací aparatury — plnila by svůj úkol bídne, protože jsme se dosud ani nedotkli. Což už dávno mohla nějak zařídit. Ale Agda ani nezavádí hovor, jako by se nechtěla ani nic dozvědět, ani se nepokouší svést mě a tím nějak připoutat... Co ta Agala vlastně ode mne chce?

„Jaké vlastně máte zaměstnání, Agdo?"

„Sloužím Agale."

„Ano, to jistě. Ale myslel jsem nějakou vaši osobní specializaci nebo zájem..."

„Jsem diplomovaná sportovní masérka a mám ráda vodní sporty."

„Takže ráda jezdíte do hotelu Pluto... A často?"

„Jak je zapotřebí."

Tahle Agala tedy umí svůj personál drezírovat. No ale to je už jejich věc. Antal Navara vstal, klidně se svlékl a lehl si do postele. Tak začni konečně už pracovat, milá dívko. Nebo zmiz.

„Chcete už spát?" zeptala se Agda usedajíc na pelest mužova lůžka.

„A vy?"

„To záleží výhradně na vás."

„Mohu si tedy něco přát?"

„Cokoliv."

„Například vás?"

„Přirozeně."

„A nemusím přitom být skromný?"

„Naprosto ne."

„Ale ty toho budeš muset spoustu...", šeptal jí, a když začínala, chvíl

se tajeným smíchem, který ho však už po prvních minutách přešel.

A-Z (13)

Takže se mi to nezdálo... Juna Jandeková zeširoka otevírala oči na bílé hedvábné tapety a zlatobílé stropní štuky jiskřící sluncem sobotního rána, pak vyklouzla z postele a bosá po bílé kožešině doběhla na terasu. A moře je tu taky doopravdy!

Takže dneska žádná rozcvicka, když mám pláž hned u baráku. Včera jsem se zas jednou pěkně zřídila. Totiž hnusně, jen těch vermutů co bylo... A señor Agor o mě pečoval jak o své bejby. Ted' si vzpomínám, že mimo jiný mě učil i tancovat štokholm... chudáček můj tajemníček! Dneska asi přihupká o berlích.

Ale v hotelové jídelně přiběhl Agor docela svižně a usadil Junu k bohatě prostřenému stolu, hned na kraji v křišťálové misce plavaly nakládané hrušky a ,ze stříbrné čajové konvice táhla vydatná vůně heřmánku.

„Vaše oblíbená snídaně,“ usmál se Agor.

„Ale hrušky jak maminka neumí nikdo a bez heřmánku se tu ty dva dny taky obejdu.“ Juna dychtivě prohlížela další snídaňové nabídky hotelu Pluto. „A co je tenhle hustej červenej džus?“

„Guáva.“

„Tak tím začnu. A tyhle oranžový potvůrky a tyhle zas zelený?“

„Mango a avokado.“

Agor pojmenovával exotické chody, Juna je s chutí snědla a šlo se na pláž dosud liduprázdnou. Agor vztyčil v písku první slunečník a na jeho žerd' zavěsil svůj letní bílý oblek. V závodních bílých plavkách pak s úzkými boky a svalnatou hruď připomínal sochy dávných zdejších bohů.

„Ted' se otočte,“ řekla mu Juna plaše. „A než se zas otočíte zpátky, připravte se na horror.“

„A kde je ten horror?“ ptal se pak udiveně se rozhlížeje po moři.

„Ale tady přece...“ šeptala s hlavou skloněnou k ramínku legračně žlutofialově pruhovaných plavek a s dlaněmi stydlivě na svých bocích, které, přísně vzato, by mohly být o pár centimetrů užší.

„Juno, vy mě dojímáte. Jste přece krásně rostlá a pěstujete si. zbytečný komplex.“

„Radši bych si vypěstovala boky jako vy.“

„To byste vypadala jak po těžké střevní chřipce. Ale když si budete

přát, prohlédnou vás odborníci a něco s vámi provedou."

„A to všechno pořád zadarmiko a jen tak?"

„Pro Agalu je potěšení plnit přání svých hostů a přátel."

„Ale proč si ta vaše Agala vybrala jako hosta a přítelku zrovna mě?"

„Asi se jí líbíte. Jako mně. Projedeme se teď na vodních lyžích?"

„Ale já to ještě nikdy nezkoušela."

„Takže nejvyšší čas začít!"

Agor přivolal bílý motorový člun a začal se s Junou dřít, statná dívka padala s kluzce zrádných lyží, ale mladý muž ji vytrvale zvedal, přidržoval za nohy a po dalších pádech ji neúnavně znovu stavěl, až se jí konečně začalo dařit. Řidič člunu vyhodil druhý pár lyží a Juna s Agorem vypluli na moře, ještě párkrát spadla, ale pak bylo božské řídit se vpřed po zčeřeném modrém zrcadle v čele své bílé zpěněné brázdy.

„Jste strašně hodnej, Agore, a nadřel jste se se mnou jako kůň," řekla mu udýchaně, když pak u břehu sklouzli s lyží do vody.

„Už dlouho jsem si tak krásně nezajezdil!" křikl vraceje se s lyžemi k tažnému člunu.

Na pláži mezitím vyrostly další dva pestré slunečníky, pod bližším ležela nádherně sportovní dívka v bílých plavkách a postarší pán s ní mluvil nějak zvláště, což Juně došlo, až když složila své utmácené tělo na nejbližší kus suchého písku, tedy těsně u nich.

Ti dva spolu mluvili česky.

„Jak vás tak poslouchám, je nás tady z česka asi celej zájezd!" oslovila je rozjařeně.

„Vy jste zaměstnankyně Agaly?" zeptal se postarší pán ostražitě.

„Já ne, to tamhle můj tajemník seňor Agor. Já jsem tu jenom jako host."

„Takže to jsme na tom stejně. Dovolte, abych se představil. | Antal Navara z Prahy a to je má zdejší sekretářka Agda."

„Já jsem Juna Jandeková."

„Velice mě těší. Mohu vám nabídnout ručník? A něco k pití? Agdo, prosím tě, přines nám něco z baru."

„Ale ne, já mám ručníky tamhle a —"

Postarší pán se náhle naklonil, přitiskl si prst na ústa tak, aby to viděla jen Juna, a sotva se Agda vzdálila (a dříve než se Agor stačil přiblížit), rychle zašeptal:

„My dva si musíme o něčem promluvit. *Bez našich sekretářů.* Je to důležité."

A-Z (14)

Já pořád strašně toužím po moři, ale když pak u něj už pár hodin ležím, najednou nevím co dál — zpocený Šarlík Libich se z lehu na bříše převalil do lehu na zádech a sykl při doteku připálených ramen s horkým pískem.

Dopolední žár na hotelové pláži bodavě sílil a ležící Aranka se zavřenýma očima zmrtvěla. Ta vydrží ležet na slunkku od rána do večera a líbí se jí to pořád víc! Agimont s Aglajou v bílých plavkách se skryli do stínu slunečníku, ale to je mi zas líto, když jsem u moře... Šarlík se převalil s břicha na záda a znovu sykl. Jízda na vodních lyžích mu moc nešla, takže o plachtění se už ani nepokusil, zatím nejlepší byla projížďka s Aglajou v motorovém člunu. Který ovšem není o moc rychlejší než elektrotrabant. Šarlík se převalil, sykl a malátně se posadil. Měl bych zas do vody, ale ta už mě teď na spálené kůži pálí solí.

„Nechcete se ještě projet na člunu?“ řekla mu Aglaja. „Nebo na plachetnici?“

„Kdybych si mohl opravdu vybrat...“

„Prosím vás o to.“

„... tak bych se teď projel, ale v opravdovém autáku. V rychlém sportáku na benzín —“

„Jdu to zařídit,“ řekla Aglaja a šla.

„Co se děje?“ vytrhla se Aranka ze slastného bezvědomí, opřela se o lokty a přehlížela pláž, na níž zatím přibýlo několik nových slunečníků. Náměstek Navara opustil svůj s dvacetiletou kočičkou v bílých plavkách a stranou od lidí balil další dvacetiletou kočičku v plavkách legračně žlutofialově pruhovaných.

„Stařík Navara se činí,“ ušklíbl se Šarlík.

„Ale jak ta, holka mohla na sebe natáhnout tu pruhovitou hrůzu,“ řekla pohrdavě Aranka v modelových plavkách v decentně bledém tónu letních jablek (za čtyři stovky z dárku Agaly).

„Tak je to zařízené,“ zvěstovala Aglaja při návratu. „Dnes ve třinácti-
třicet nám na závodní dráze v Gythionu přistaví kupé Lamborghini Superjet, na dnešek se bohužel nic lepšího nedalo už sehnat. Ale zítra v deset-třicet nás bude čekat závodní Masseratti Turbo 9000. Gythion je přes sto kilometrů odtud, takže můžeme vyjet hned. Na cestu jsme dostali sportovní osmiválec aston-martin.“

„Ale to je sen--“ vydechl Šarlík.

„Pro Agalu je potěšení plnit přání svých hostů a přátel," usmála se Aglaja.

„Aranko, pojedeš s námi?" křikl Šarlík už v běhu.

„Ani deset tryskáčů na kolech i bez nich mě odtud nevytáhne," řekla, znovu ulehla a zavřela oči manželka kluka, který tak nezřízeně rád autíčka na hraní.

Na tichém parkovišti ve stínu vějířové palmy čekal ostře žlutý otevřený aston-martin a opojen jeho poslušnými dvě stě šedesáti koňmi se Šarlík jak letní bouřka přehnal serpentínami vyprahlé řecké krajiny, směřící se Aglaji vlály vlasy v prudkém větru a v něm přímo doprostřed toho mužského ráje: závodní dráha v Gythionu je zvlněná krajina anglických trávníků pod subtropickými stromy, v níž se letištně široké jízdní betonové pruhy vinou, stoupají a vytáčí do J-, C- i S-zatáček a propojených okruhů.

A v hangáru jak v klenotnici se pod klimatizovaným stříbřitým stropem třpytil červený drahokam, distingvovaně elegantní sportovní kabriolet lamborghini bez sebemenšího kazu na zrcadlově hladkých plochách rudého laku a chrómu, vonící ušlechtilým kovem, pravou přírodní kůží a drahocenným benzínem.

„Dvanáctiválcový spalovací motor s třemi karburátory..." zašeptal Šarlík nábožně (co znal z knížtiček přiložených k jeho hračkovým minimodelům).

„Chcete otevřít zapečetěnou kapotu a osobně si seřídít zážeh?" překládala Aglaja nabídku mechanika v modrém overalu.

„Řekněte mu, že ne!" zděsil se Šarlík. „Vždyť to já neumím ani u svého elektrotrabanta."

„Ale autům přece rozumíte skvěle," divila se Aglaja.

„Vůbec ne. Já je prostě jenom miluju. Vidíte tuhle přesně vykrouženou krásu oblostí a hudebně propočítaných křivek, tu jemnost skloubení jak u antické sochy..."

„Mluvíte o té karosérii jako o vytoužené ženě..."

„Možná. Ale mně jde o mnohem víc než jen o karosérii, kterou mají ostatně i elektroauta, mně jde o ten *životní pocit*... podívejte, Aglajo, v elektromašině je už naprogramovaná automatika řízení i řazení, vestavěná omezení rychlosti, procesory, blokátory a naváděče — takže stačí jen mačkat knoflíky, ale ani to už moc ne, a dát se vézt tupě jak ve vagónu metra. Kdežto v klasickém autě na benzín je právě jen spojka, řadící páka svobodně volící : rychlost a volant poslouchající ne elektronický mozek, ale *váš vlastní živý* ve vaší hlavě. A třeba i s jeho

chybami, které vás mohou hodit do příkopu nebo i rozmáznout o sloup, ale vy jste pánem svého pohybu a protože život je pohyb — Ale vy mě neposloucháte."

„Poslouchám každé vaše slovo," řekla tiše Aglaja, dívajíc se na hladce lesklý červený lak auta jako do zrcadla. „A přitom se na vás i dívám. Odpusťte, pane Šarlíku, bude to asi nezdvořilé, co vám řeknu. Ale já vám musím říct, že až teď poprvé... mi připadáte jako skutečný muž. Promiňte, prosím."

A v tom zrcadle z rudého laku se Šarlík zmateně viděl pojednou nějak jinak, jakoby vzpřímenější — to ovšem dělá optické zkreslení zakřivených ploch, ale ten rudě lesklý obraz zaníceného muže a cizí krásné žerty, kteří jako by právě spolu přečetli hluboce smysluplný vzkaz — ho rozechvěl, až ho krátce zamrazilo.

Jízda sama pak byla pohádka i bdělý sen, vedle sedící připoutaná Aglaja zmizela v kožené přilbě, jen jednou si Šarlík vzpomněl na děti, kdyby mě teď Arka s Ankou viděly... viděly by z tatínka stejně jen rozmáznutou červenou šmouhu, prudce se proměňující dráha vyžadovala řadit skoro každou druhou vteřinu a při čtrnáctém průjezdu cílovou rovinou se ručička tachometru dochvěla k číslu 300.

Motor se přehřál a u hangáru nucená přestávka, mechanik v modrém overalu řekl, že nejméně půlhodinová.

„Tak dlouho už nemůžeme čekat, protože velvyslanec Agaly přijde do jídelny v devatenáct-nula-nula," řekla Aglaja. „A musíme se ještě vykoupat a převléknout."

„Tak jedem, ať už to máme z krku," řekl Šarlík. „Ale zítra tu spolu protočíme devítitísícový masseratti!"

„To už vy sám. A já se budu na vás dívat," řekla Aglaja a mlčela pak po celou zpáteční rychlojízdu serpentinami podvečerní přímořské krajiny, jen vlasy jí vlály ve větru, který jsme si stvořili... Až při zaparkování u hotelu Pluto řekla:

„Ode dneška budu jezdit autem už s jiným pocitem, pane Šarlíku. Protože jste mi objasnil rozdíl mezi jízdou na lavici ve vagónu metra ... a s nohama kolem boků svobodného mustanga bez sedla."

Šarlík se rozpačitě vyhnul jejím očím ve zpětném zrcátku a nemotorně vystupoval z nízkého aston-martinu. Mou Aranku by tohle nenapadlo nikdy, ačkoliv přece píše verše... A znovu ho zamrazilo, že si na svou ženu vzpomněl až teď — a pouze takto.

A-Z (15)

„Máte obdivuhodně jemnou pleť, která podivuhodně snáší slunce," řekl Agimont opalující se Arance, když Šarlík s Aglajou odjeli na závodní dráhu v Gythionu.

„Já slunce miluju a nikdy ho nemám dost . A vám není líto se před ním schovávat?"

„Někdy se mu docela rád vyhnu," usmál se Agimont pod slunečníkem.

„Ale to jako byste se vyhýbal životu!"

„Životu ne. Spíš jen jeho přílišné intenzitě."

„Ale právě tu já hledám!"

„Úspěšně?"

„Snad... ale asi moc ne. A proč se jí vyhýbáte?"

„I tak jí mám až příliš."

„Co vlastně děláte, Agimonte?"

„Sloužím Agale."

„Ovšem. Já zase své rodině... Ale dneska ne a až zas zítra večer. Kolik nám tu ještě zbývá hodin?"

„Sedmadvacet."

„A já tady ležím na slunku, což můžu i v Praze!" Aranka se rázně posadila. „Kde ovšem není tak intenzivní."

„Nechcete si jej pro změnu ochutnat zas z moře?"

„Ale ten motorák s lyžemi rozbíjí tohle krásné ticho."

„Já mám taky raději plachetnice," usmál se Agimont a za chvíliku připlul k pláži v malé plachetnici, na jejímž útlém bílém boku zlatý nápis *DAFNÉ*. Aranka jí nadšeně vyběhla vstříc až po pás do vody, odkud ji Agimont jemně zvedl k sobě na palubu a vypluli ze zálivu.

Za skalnatým mysem náhle zelené údolí horské říčky a malý rybářský přístav, Agimont připoutal loď u kamenného mola a vešli přímo na veselé tržiště, kde na dřevěných stolech výstava ryb a surrealistických mořských obludiček, balvanů sýra, věcíček ze dřeva, slámy i kůže, a pyramid ovoce. Koupili demižon hustého černého vína, Arance antické opánky z pletené kůže a se smíchem oběma stejné slaměné klobouky, pak ještě koš ohromných kulovitých tmavomodrých hroznů, koš zlatozelených vejčitých (včetně obou proutěných košů) a pluli dál přes úžinu k ostrovu, z něhož zněla hudba.

Už za pouhé přistání zde nutno zaplatit velkou fialovou bankovkou a za kiosky se suvenýry bílá kamenná brána „Muzea Hellady" (vstupné fialová bankovka za osobu), uvnitř dva mramorové chrámy a mezi

cypřiši a oleandry bílá nahá těla vykopaných soch. Tyto sice neprodejně, ale v chromoskleněném baru za fialové bankovky snad docela všechno od francouzské minerálky z Vichy, skotské visky z Kilmarnocku a bourbonské z Kentucky až po becherovku z Karlových Var, slivovici z Vizovic a australské bílé víno. Agimont řekl, že i revolvery s tlumiči, hašiš a někdy i vysokooktanový benzín, a zeptal se Aranky, co si přeje.

„Sluníčko!“ křikla a tak šplhali po srázu zarostlém kvetoucím hloží a ostnatými lívanci opuncí, sem už žádný turista nevyleze, a na šedorůžovém kamenu se slunily tlusté písečné zmiže. Aranka vykřikla hrůzou, ale Agimont ji zvedl do náruče, opatrně nesl výš a hadi vlnivými pohyby pchali do šustící trávy.

Na vrcholku ostrova zbytky masivního tisíciletého zdiva a omračující výhled na třpytně tmavomodrou mořskou pláň až k obzoru, kde se líbá s azurovou září nebeské polokoule.

„A co je tam dál?“ zeptala se.

„Dlouho nic. A pak Afrika.“

„Nikdy bych nevěřila, že modř má tolik výmluvnosti a hloubky... Ale co je tamhle to šedivé?“ Aranka si stoupla na špičky a napřáhla paži k horizontu. „Malý mrak nebo velká loď?“

„To je ostrov Agaly.“

„Tak ona tu má už i svůj ostrov... A kdo na něm bydlí?“

„Velvyslanec.“

„Začínám se bát dnešního večera, až ho uvidím.“

„Proč byste se měla bát?“

„Protože vaše Agala... má toho až příliš moc.“

„Asi mnohem víc, než si dovedete představit. Ale ráda to všechno poskytne svým přátelům.“

„Pojďme pryč, je mi najednou skoro zima. Vezmete mě ještě kousek kolem těch zmijí?“

Agimont snesl Aranku až dolů ke kioskům, koupil jí prsten se starořeckou zčernalou (prý originální) velkou mincí (za šestatřicet fialových bankovek) a usadil ji na její sedátko v přídi *DAFNÉ*.

„Už se musíme vrátit,“ řekl jí a zvažněl. „V devatenáct-nula-nula se do jídelny dostaví velvyslanec a musíte se ještě upravit.“

„Poradte mi, jak se mám před ním chovat,“ přála si Aranka. „Spíš nenápadně a skromně nebo právě naopak — “

„Buďte zcela přirozená.“

„Ovšem, ale žena přece dovede vždycky nějak zařídit...“

Rozumíte mi — “

„Bud'te zcela přirozená, protože nic jiného vám nezbyvá. A nemějte ani nejmenší iluzi, že by se to dalo změnit nějakými triky,"

Celý bílý pokoj 105 i jeho rozlehlá zrcadlová koupelna vkrátku posety prádlem, punčochami a šaty, z nichž si nahá Aranka s natáčkami ve vlasech pořád méně schopna vybrat vhodný úbor do jídelny.

„Ty děláš, jako by se ten velvyslanec měl do tebe z fleku zamilovat!" poškleboval se jí Šarlík navlečen již do tmavého obleku (svého svatebního, jenž sytě páchl naftalínem).

„Snad se můžu aspoň slušně obléct kvůli člověku, který nám mimo jiné věnoval sto tisíc! *Jestli* nám je vůbec věnoval." Ve stoupající nervozitě zvedla Aranka červené šaty, zkusmo si je přiložila k tělu a opět pohodila.

„Ty peníze mu teď stejně už nemůžeme vrátit a když mě zítra nechá ještě projet se na masseratti, klidně na něho zapomenu. Nebo ty si myslíš, že nás sem bude tahat každej tejden?"

„To nevím." Aranka zvedla bílé šaty a hned je zas pohodila. „Ale šťve mě, že jsem si za tolik peněz nekoupila nic pořádného. Potřebovala bych jednoduché italské černé šaty jen s úzkými ramínky..." Zvedla květované a hned je vztekle zahodila. „A ty taky vypadáš jak hastroš. Ukaž — No ovšem, na krku máš šmouhu opalovacího krému a v uších písek. Tak šup, svlíkat a do vany. Za dvacet minut musíme už vyrazit!"

Dvacet minut stupňujících se hrůz jak před premiérou vesnických ochotníků, ale nakonec to Libichovi stihli tak, že dokonce jako první dorazili do dosud prázdné jídelny. Až po nich přišli hudebníci a beze spěchu se začali rozsazovat na pódiu. Pak přiběhla ta vypasená holka (na pláži legračně pruhované žlutofialové plavky a Navara ji ráno balil) a hned si dala dvojité bílé vermut.

„Podle čeho poznám velvyslance?" šeptala Aranka nervózně, když se Agimont s Aglajou, oba obřadně elegantní, dostavili přesně v 18.45.

„Toho poznáte určitě."

Do modrozlaté jídelny se zvolna trousili další hosté, fraky, smokingy a velké večerní toalety s expozicemi klenotnických kolekcí chřestících v dekoltech. V 18.57 se nedbale přišoural Navara s rukama v kapsách a se svou dvacetiletou kočičkou (tou č. 1, na pláži bílé plavky). V 18.58 začal orchestr hrát.

A přesně v 19.00 prošli těžkou sametovou portiérou nad vchodem dva muži. První z nich, mohutný svalnatec v černém traku lehce zrychlil krok, aby stačil přisunout křeslo druhému v oslnivě bílém smokingu.

Obličej, krky, ruce — veškerá viditelná plet' obou byla sytě modrá.

„On — " vydechla Aranka.

„Prelag, velvyslanec Agaly," přisvědčil Agimont tiše.

„A ten druhý, v černém fraku —"

„Ziag, jeho atašé pro Evropu."

Modří Agalané seděli u svého vyvýšeného stolu mlčky. Chvillemi pohlédli nedbale do sálu, ale bez zřetelného zájmu, což vypadalo zrovna tak, jako by se jim prostě nechtělo dívat se pořád jen na své modré ruce na ubruse. Po chvíli se velvyslanec Prelag zvedl a sledován atašé Ziagem opustil jídelnu.

„Takže teď —" Potlačovaným napětím zněl Arančin hlas chraptivě.

„To je už všechno," usmál se na ni Agimont.

„Zbývá poděkovat vám ještě jednou za vaši laskavost, s níž jste přijali pozvání Agaly," řekla Aglaja. „A popřát vám příjemný zbytek vašeho zdejšího pobytu."

„Takže zítra ráno bude masseratti?" vyhrkl Šarlík.

„Samozřejmě, to je přece již domluveno."

„A těch sto tisíc," zachrptěla Aranka, „ty už teď definitivně —"

„Přirozeně jsou vaše jako honorář za vaši laskavou návštěvu."

„Dobře, že je nemám s sebou, ledy ten zbytek z nich," řekla Aranka s obrovskou úlevou. „Protože bych je hned teď roztočila v ruletě!"

„Takhle ti aspoň zbude na ty italský černý šaty s úzkýma ramínkami," šklebil se jí Šarlík. „Abys konečně měla co na sebe!"

„Tss —" udělala Aranka pohrdavě na svého muže — já prostě *nenávidím*, když mě takhle shazuje před lidmi! — a šla tančit s Agimontem. „Vezměte mě někam pryč, já se z toho všeho pořád nemůžu vzpamatovat," řekla mu. „A ty hodiny tu tak šíleně letí — kolik jich ještě zbývá?"

„Necelých dvacet. Vezmeme s sebou vašeho pana chotě?"

„Ne, protože je dnes protivný. A za chvíli se stejně zkáruje a usne."

„Nechám mu vzkaz u Aglaji. Zmínila jste se o ruletě a mohu vám ji doporučit, ta vás určitě příjemně rozptýlí. Nebo co byste si přála?"

„Všecko!"

A-Z (16)

„To bylo vše?" zeptal se doktor Antal Navara pobaveně Agdy u svého stolu po odchodu modrého velvyslance z jídelny.

„Docela všecho.“

„Tvůj šéf je tedy roztomile nenáročný ... Nebo se mýlím?“

Agda se jen roztomile usmála.

Antal pozorně obíral lososa na šalvěji, upíjel těžké žluté chioské víno a tál pohledem po modrozlatém sále. Tahle Agala je stále větší hlavolam. Kolik zde má „hostí“ a kolik agentů? Manželům Libichovým přidělen zřejmě pár agenta s agentkou, mně Agda a té roztomilé Juně Jandekové agent Agor... jako by stratégové Agaly počítali s erotickými vztahy. Jenže agenti je sami neprovokují, moje Agda mi projevila jen poslušnou ochotu (ovšem beroucí dech!!) a Juna mi ránona pláži sdělila, že její Agor se o ni rovněž aktivně nepokouší. A stejně tak v případě Libichových — kdyby existoval plán pouze je eroticky svádět, sotva by sem byli přivezeni oba manželé současně.

Další záhada: já s Libichem jsme zaměstnanci téhož podniku a rovněž tak i Libichová (i když momentálně užívá mateřskou dovolenou). Proč však pozvána studentka Juna? Ostatně jaký zájem může Agala mít na Pražských vodárnách?

„Nějaké problémy?“ usmála se ta vskutku nepřekonatelně úslušná Agda roztomile.

„Nic zvláštního. Ta ryba je dobrá.“

„Vezmete si ještě porci?“

„Ano. Vlastně ne —“ Antal zachytil pohledem Junu Jandekovou odcházející s Agorem a náhle rozhodnut sledovat je vstal od stolu. „V mém věku je večeři lépe vynechat.“

„Vůbec jsem si nevšimla, že váš věk by vás jakkoliv omezoval ...“ řekla Agda s vystupňovanou roztomilostí — nebo teď už s výzvou? Jenže já si ovšem už vzal a sebe ohlídám. Ale tahle děvenka Juna je stejně nebezpečně mladá i zbrklá jako moje dceruška Evka!

Kovové dveře liftu se za Junou s Agorem právě zavřely a svítící čísla rychle psala jeho dráhu vzhůru — mám něco podniknout, když agent teď zavleče Junu do pokoje? — až dojel do nejvyššího patra. Díky bohu, tam už je jen ta vinárna.

„Přejete si vyjet k pobřeží nebo nahoru do noční vinárny?“ zeptala se Agda.

„To je jedno. Třeba to druhé, co jsi říkala.“

Ve svěžím nočním vzduchu svítily na střešní terase oranžové lampičky nad bíle prostřenými stoly vinárny, zatím skoro prázdné, a Antal se s hranými rozpaky přimotal k Juně: „Dovolíte, abychom přisedli? Je to tu takové neútnulé —“

„Ale jen si pojd'te hačnout, pane Navara!" řekla ochotně Juna — moje malá spiklenka z ranní pláže.

„Měl bych vás představit... Ale to asi není nutné, že?" zašklebil se Antal. „Slečna Agda se s panem Agorem pravděpodobně již někde setkali —"

Ti dva „osobní sekretáři" se bezbarvě pozdravili a Antal se s chutí posadil mezi ně. Bude zajímavé sledovat teď agenty při práci.

Leč sledovat nebylo co. Agda si všímala jen Antala a Agor se bavil s Junou prostě jako obyčejný mladík s obyčejným děvčetem.

„Vy dva jste se tu hezky rychle seznámili," usmál se na ně Antal jakoby bodrý tat'ka. „Jistě se teď budete vídat i v Praze?"

„Ale v Praze já mám svýho Henryka Lamberta a v záloze ještě Mirka Zumra," smála se Juna. „A kromě toho zkoušky na krku!"

„A vy, pane Agore?" zaútočil Antal na agenta.

„Já jsem v Praze málokdy," odušil pokojně špión.

„Skutečně? Ale vaše čeština je pozoruhodně svěží... vzhledem k vašemu zaměstnání v Kecku."

„Mě vám ten jazyk nějak baví."

„Cvičíte se v něm s kolegyní Agdou... nebo i s dalšími vašimi kolegy?"

„Ve volných chvílích čtu mladou českou prózu," zachechtal se špión cynicky, vtom začala hudba hrát Stockholm a Juna ho poprosila: „Půjdem si skočit?" A šli.

„Ještě sklenku?" usmála se Agda, vyjímajíc ze stříbrného kbelíku s drceným ledem černou láhev růžového řeckého sektu.

„Chceš mě opít, drahoušku?"

„Naprosto ne! Mám vám objednat minerálku? Sklenici ovčího mléka? Nebo diuretický čaj?"

Antal zasmušile cucal sekt a připadal si pojednou trapně. A směšně. Co tu vlastně děláš, pantáto? Chceš rozřešit záhadu jakési nesmyslné planety — která si z tebe zřetelně dělá srandu? A skočils jí zatím na všechny špeky, které ti narafičila. Těch padesát tisíc odnesu v Praze na Bezpečnost... kde se mi vysmějí. A co asi jim povím o svém nočním konání s Agdou. Ale Juna by neměla aspoň tolik pít —

Dívka Juna se s Agorem nadšené učila složitý tanec Stockholm a tváře jí dychtivě plály... stejně jako mé Evce na diskotéce. Kam jsem si za ní troufl jen jednou, ale výrostci tam na mě začali syčet a zrudlá Evka mě vystrkala ven, oni prý „starý lovce" nesnášejí... Mládí chce mládí a Juně je s tímhle Agorem zřejmě dobře — a ovšem líp než se mnou — když se ke stolu přichází jen napít. Ted' má v sobě už nejmíň půl litru bílého

vermutu... ale já ji stejně neuhlídám, ani kdybych tu trčel celou noc. Nutno přiznat, že Agor se chová nekonečně korektněji než ona. A když pomyslím, jak asi doma touto dobou řádí Evka v prázdném bytě —

Uhlídat Junu nemohu, ale aspoň varovat, Antal vyzval Junu k tanci a odkroužil s ní co nejdál od dvojice agentů.

„Juno, prosím vás, nepijte už...”

„Ale já mám z večere pořádněj základ a těch pár skleniček je akorát na vytrávení! Stejně jako tenhle správnej štokholm.”

„Uvědomte si, že vám hrozí nebezpečí.”

„Ale jaký, když si nás ten modrej papaláš za svoje prachy teď už prohlídl?”

„Jenže on si nás zatím neprohlížel, Juno! *On se nám teprve jen ukázal.*”

A-Z (17)

„Jela si zahrát ruletu,” řekla Aglaja Šarlíku Libichovi, když se po třech koňacích Metaxas u barpultu začal shánět po své choti Arance.

„Je to daleko?”

„Autem jen pár minut.”

Na nočním parkovišti se leskl ostře žlutý aston-martin a Šarlík se plácl do hlavy, „Já blbec netušil, že dnes ještě můžeme jezdit, a převrhl do sebe ty koňaky —”

„Chcete-li, budu řídit já. Ale jestli máte chuť se projet...”

„Sílenou, ale myslíte, že bych teď mohl?”

„Řidič jako vy může kdykoliv a všechno.”

„Ale kdyby nás zastavila nějaká místní krojovaná hlídka?”

„Hosté Agaly jsou zde nedotknutelní.”

Žlutý sportáček se prošustěl po asfaltu a zaparkoval před marnotratně osvětleným palácem kasina, vstup povolen pouze pánům ve smokingu nebo fraku, ale Aglaja ukázala lokajům jakousi placku a vedla Šarlíka po purpurovém koberci (přidržovaném tlustou zlatou tyčí ke každému mramorovému schodu) do prvního patra. Pod křišťálovými lustry zvící stromových korun se tísnil dav kolem podlouhlého stolu, u něhož sedíc vedle Agimonta v křesle Aranka kouřila (!) cigaretu v černé špičce dlouhé půl metru (!!).

„Ani jsem nevěděl, že kouříš, maminko —” zašklebil se Šarlík na svou choť.

„Já taky ne až do dnešního večera." Po udatném zabafání se Aranka rozkuckala.

„Každý začátek je těžkej, vid'?"

„Hele, jdi si radši někam na pivo!" S hořícíma ušima Aranka sázela na hrací plochu kulaté a čtvercové žetony (které jí Agimont štědře přisouval) jak lívance na rozpálenou pec. Krupiér v čele stolu pak řekl cosi francouzsky a po zavření kuličky v ruletovém disku přiděloval výhry, nejvíc sobě do banku. Arance nedal nic.

„Nechcete si taky zahrát, pane Šarlíku? Přinesu vám žetony," nabídla se Aglaja.

„Děkuju moc," řekl Šarlík, a aby to Aranka dobře slyšela: „Ale já hraju zásadně a vždycky jen za svoje!"

„Za ty by sis moc nezahrál. A teď už zmiz, trumbero!" zasyčela.

„Tak jo. A ty nezapomínej bafat, cigárko ti hasne," řekl uražený Šarlík. „A nedrží tu špičku jako prase kost!"

„Ale vaši paní ruleta opravdu zaujala," řekla pak Aglaja na rudozlatobílém schodišti.

„Potlačené vášně domácí hospodyňky," zahučel Šarlík, aby před ní nevypadal jako trumbera.

„Hlavně, že se dobře baví. A teď je řada na vás: co s načatým večerem?"

„Co se tady dá ještě vidět?"

„Přímo tu v kasinu je celonoční show."

„Co se v ní ukazuje?"

„Hlavně ženy. Specialitou kasina je striptýzový balet."

„Někde jsem četl, myslím v Maupassantovi, že jedna nahá žena je víc, než když jich je sto. Sice jsem jich sto najednou ještě neviděl, ale..."

„Radši se ještě projedeme, že?"

„Mňam!"

Aston-martin plavně projížděl jedinou ulicí pobřežního letoviska kolem hýřivě ozářených průčelí zábavních lokálů stylizovaných tu jako rybářská chýše, tu jako antický pavilón nebo zas westernový bar, ze všech vchodů zněly hudby a nad posledním se otáčely červeně svítící větrné mlýnské lopatky zdejšího „Moulin Rouge", pak alej luceren plážové promenády, cestou do kopce ještě pár posledních světel a dál už jen tma.

„Tady odtud je nejlepší výhled na celý záliv," řekla Aglaja, Šarlík zabrzdil a šli si sednout do malého altánku. Hluboko pod ním šumělo

noční moře splývající na obzoru s černým nebem, na straně pobřeží ut'até hustým náhrdelníkem světél, jež z půlkruhového lemu zálivu stoupala do horských svahů.

„Tam je náš hotel Pluto," ukazovala Aglaja nahoru paží, „a tam to je Belvedere, Miramonte, Astoria, Bristol, Imperial. Tamta jakoby hvězdokupa dole je kasino a za ním přístaviště jacht..."

Najednou zmlkla a zůstala tiše sedět, jen pohyb jejích zlatobílých šatů prozrazoval její dech. Jenž jako by se zrychloval —

Šarlík nervózně poposedl na dřevěném sedátku. Co je jí? Aglaja v šeru zavřela oči a její ústa se sotva znatelně pootevřela. Ticho jako by těžklo a nabývalo významu — jako ve filmu, který právě doběhl k milostné scéně. *To čeká, že ji teď políbím?* Ale proč bych měl? *Ale proč bych nemohl?*

Najednou se mi z ní udělalo hrozný horko. Ona prostě čeká, co teď udělám... a souhlasí s tím už předem. Se vším. Tahle Agala začíná být dost příšerná — co vlastně na nás chce? A co když třeba nic, třeba jen to, abychom prostě měli... co se nám zachce. Ale to se přece nedává ani v pohádce jen tak.

V ženině obličejí a hlubokém výstřihu večerních šatů se matně zaleskl pot a její vůně se zostřila. Tahle Aglaja určitě není zvyklá na studentské jenom líbnutí — jako ani já už ne. *Máš chuť na víc?* Mám. Ale to by se pak mohl rozjet zatraceně divokej vlak... Do kterého možná seňor Agimont v tamté hvězdokupě dole zrovna teď nakládá mou Aranku.

„Pojedeme," řekl Šarlík chraptivě a vstal. Aglaja kráčela mlčky za ním, ale nenasedla k němu do vozu. Zůstala stát před autem v matném svitu jeho parkovacích reflektorů. Dlouhé ticho, jen kovový křik cikád. A žena pak, zvolna a jakoby bezděčně, přiložila si ruce k hrudi na horní lem svého výstřihu.

Šarlík za volantem chvatně polkl vyprahlým hrdlem. To si teď začne sundávat šaty, aby mi, dle mého vkusu podle Maupassanta, místo stovky nahých striptérek v kasinu ukázala teď tu účinnější jednu? A stejně asi teď Agimont ostřeluje Aranku, když nás od sebe napřed odlákali. Rozděl a panuj, myslí si Agala... která sotva vynaložila tolik peněz jen na to, aby se na nás v jídelně podíval ten modrák. Který se na nás ani nedíval.

Mladý muž stiskl zuby a rychlým pohybem páčky pod volantem přepjal světlomety o dva stupně, ze slabých parkovacích světylek najednou do nejsilnějších dálkových světél. Z reflektorů vyšlehly dva mocné kužely oslepivě prudké záře, zasažená žena vykřikla a přitiskla si dlaně k obličejí.

Pak mlčky nastoupila a aston-martin se přeřítel jedinou ulicí přímo ke kasinu. Aranka tam už nebyla.

„Kde je?!“ křikl Šarlík u ruletového stolu na Aglaju.

„Uklidněte se, prosím. Patrně si ještě zašli do některého podniku.“

„Pročešeme je všecky!“

„To nebude nutné.“ Aglaja si natočila k sobě své platinové náramkové stopky, stiskla miniaturní tlačítko a směrem k ciferníku zvolna říkala do komunikátoru: „Lokální linka. Aglaja volá Agimonta. Kde teď jste? Ano, rozumím. Konec.“

„Vaše paní je teď ve vinárně Najáda,“ řekla pak. „Chcete za ní jet?“

„Nasedat!“

A-Z (18)

„*Faites vos jeux, mesdames et messieurs!*“ vybídl krupiér v čele dlouhého ruletového stolu, nad jehož zeleným sukmem se zamíhaly ruce obtěžkané prsteny a nedbale vrhaly žetony do číslovaných polí. „*A vos jeux!*“ pobídl bankéř znovu, žetony se rozpršely, Aranka rychle vsadila jeden na červenou, druhý na lichou *impair* a honem ještě třetí na *manque* (nízká čísla 1 — 18), „*Rien ne va plus!*“ ukončil krupiér sázení a vhodil kuličku do ruletového disku. Po krátkém zavření vyšla červená devítka a Aranka vyhrála tři tisíce. Náš rodinný příjem na celý měsíc.

„Príma!“ zašklebil se vesele Agimont nad rostoucí hromádkou našich žetonů.

Kulaté jsou černé padesátky a šedé stovky, čtvercové pětistovky a tisícovky a tlusté obdélníčky pěti- a desetitisícovek... Je docela jiný pocit hodit si na číslo lesklou červenou tisícovku — než den před Šarlíkovou výplatou žmoulat v dlani zmačkanou poslední dvacku. A kdyby to číslo s mou tisícovkou vyšlo, vyhrávám celoroční příjem naší rodiny najednou nebo pro Šarlíka na nového elektrotrabanta.

Ale Šarlík dnes stále protivnější, napřed mě shodil před lidmi v jídelně a teď ještě hůř tady v herně — proč mi ten trumbera nemůže aspoň jednou v životě popřát trochu vzrůša?! A Agalu teď stranou, copak jsem něco míň než tyhle nafintěné báby, které v životě sotva něco udělaly, a tady si pro zábavu rozhazují statisíce?!

Po manželově trapném výstupu se rozehrátá již Aranka dále rozpálila a sázela žetony po celých sloupcích, trochu jsme vyhráli, dost ztratili, až se naše hromádka zploštila na poslední tři tisícovky. Tak jednu na

červenou, druhou na lichou a třetí na *manque*, z toho přece aspoň něco musí vyjít... Leč padla nula a krupier si svými hrabičkami nhrabal všecko do banku.

„Dojdu pro další žetony," řekl Agimont.

„Už ne. Kolik jsme prohráli? Hodně přes deset tisíc, že."

„Ale na tom přece vůbec nezáleží."

„Pojďme zase někam jinam, když je tu toho tolik, co jsme ještě neviděli. A ty hodiny tak šíleně letí —" A já si už zítra večer zas stoupnu ke sporáku a pozítří hned ráno do prádelny.

Jediná zdejší ulice je karneval a pohádkový mumraj, v rybárně se sedí v lodičkách pod sítěmi, v antické vinárně jsou číšníci v tógách a v rytých pohárech drahocenné čtyřicetileté víno husté jako med, v pastýřské chýši zas hořící kořalka v porcelánu a při našem příchodu do baru Western nám na uvítanou barman vystřelil stříbrným koltem do stropu.

„A teď pro změnu snad něco jemnějšího?" navrhla jsem.

„A poetického. Zrovna jsem vám to chtěl navrhnout," řekl jemně Agimont.

Vinárna Najáda není v žádném domě. Pod skalou na břehu žhne řežavé uhlí v nízkém roštu a všecko ostatní je už přímo v moři, úzké chodníčky vedou těsně nad vodou k jednotlivým balvanům a na každém místo právě jen p'ro jeden, nanejvýše dva stolky. Agimont mě zavedl až nejdál k poslednímu balvanu — na oblý kamenný ostrůvek, jen pro nás dva.

Sedím sotva stopu nad hladinou nočního moře, jež smáčí tmavomodrou oponu nebe. Kdypak jsem se naposledy dívala na hvězdy? Zde jsou čisté, obrovské, a jejich tajemné chvění vstupuje přímo do hloubky duše.

Vděčná Agimontovi za jeho mlčení. Tohle tady by šlo říct jen orchestrem... Rozhodně flétny. A harfa. A deset tisíc smyčců z vesmírné dálky — Bylo by nádherné prožívat zde velkou lásku.

Plamen svíčky prozařuje láhev sektu a třpytí se v kostkách ledu. Agimontův úzký obličej stopen v šeru, jen jeho jemná ruka je velice světlá na temně purpurovém ubrusu. Při nalévání o mě lehce zavadil prsty, ale neomluvil se. Zůstali jsme spolu mlčet. Proč hvězdy nemají paprsky? Chtěla bych je cítit ve vlasech a na ramenou...

Náhle rozčilený hlas a chvatné kroky — můj manžel se ke mně řítí. A dupe přitom jako slon. *Ale copak mi ten trumbera musí zkazit úplně všecko?!*

A-Z (19)

Teplá jižní noc vonící pryskyřicí a mořem, orchestr tíše hrál na střešní terase hotelu Pluto, Juna Jandeková pila bílý vermut Carpano (ochutnavši již značky Cinzano, Cora, Campari a Gancia) a tančila Stockholm se svým Agorem — tenhle můj chudák tajemníček je na mě strašně hodnej.

A trpělivej jak zvíře, ve dne se se mnou na pláži nadřel na vodních lyžích, pak zas pod vodou při střelení ryb takovou legrační plechovou kuší, potom ještě v plachetnici a teď zase na parketu při štokholmu — kterej se já asi nenaučím nikdy. Tenhle šflenej tanec má čtyřiapadesát figur, já znám sotva třicet, ale těch prvních deset zas už zapomínám. To je holt těžký, když člověk už od narození není tak gumovej had jako je Diana Antošová. Co ta zmije teď zrovna v Praze asi tropí s mým Henrykem? Líp na to nemyslet —

„Jinej vermut tady už nemáte?“ řekla Juna u stolu. „Nebo aspoň něco na ten způsob?“

„Zkuste bílé martini nebo dubonnet,“ poradil zpocený Agor.

„Ale raději bych vás viděl jíst zmrzlinu,“ řekl mi pan Navara, můj nověj známěj z ranní pláže. Docela sympatickejš postarší pán z Prahy, kterej mi tu dělá tatínka, ale sobě zbytečný starosti, já přece už nejsem malá! Pan Navara bude asi pořádně chytřej, ale trpí špionománií a vidí ve všem jenom samej podraz. Tahle Agala je divná teda dost, ale když má ty kosmický balíky prachů, proč by za pár tisíc nemohla udělat pár lidem radost?

„Zmrzlinu nechci, protože se po ní tloustne!“ smála se Juna, ochutnala martini, řízla je dubonnetem a udatně tančila dál s Agorem, který již začínal blednout.

„Už jsou dvě hodiny po půlnoci a opravdu tedy čas jít spát,“ významně řekl Navara u stolu, aby mě zas umravňoval.

„Půjdem?“ řekla mu ta jeho Agda. Tihle dva jsou spolu asi už hodně intimní. Starej pán si troufá na tuhle holku mladou jako já — asi je teda dobřej, budiž, ale tak by mě zas neměl pořád umravňovat, že.

„Vy už taky půjdete, Juno, vidíte!“ staral se ten můj zdejší tatínek vytrvale. „Určitě jste už hrozně ospalá...“

„Ale mně je báječně a z koleje jsem na ponocování zvyklá!“ smála se Juna. „To Spíš tady můj parták už začíná blednout. Kdy vám vlastně končí šichta, Agore?“

„Až po splnění úkolu,“ řekl místo něho Navara špionomansky.

„Vy se mnou máte nějaký úkol, Agore?“ zeptala se ho Juna.

„Být vám k dispozici.“

„Tak klidně už jděte, když se vám chce spát!“

„Slyšel jste přání své klientky,“ řekl mu Navara rychle.

„Jenže mně se spát nechce... jako vám. Když si uvědomíte, že jsem o dvacet let. mladší —“ píchl ho Agor a pak se na mě usmál: „Jsem zvyklý ponocovat jako vy, Juno...“

„U *jistých zaměstnání* je to nutné,“ píchl ho zas Navara.

„...a kromě toho je mi s vámi dobře...“ pokračoval Agor klidně.

„Protože k tomu dostal příkaz,“ ušklíbl se Navara.

„V tomto případě velmi milý,“ usmál se Agor.

„A v minulém případě? A v předminulém?“ útočil Navara.

„Ve všech,“ vysmíval se mu Agor. „Prostě dělám lidem radost — a můžete říct totéž vy o své práci, pane náměstků?“

Oba páni se ještě chvilku takhle šavlovali, až mě to omrzelo, i tak jsem si zatáhla Agora na parket a tancovali jsme, až se z nás lilo a oba toho měli opravdu už dost.

„Máte chuť si ještě povídat s tím ustaraným strýčkem u stolu?“ řekl mi Agor.

„Stejně málo jako vy,“ řekla jsem mu po pravdě a tak mě zavedl k výtahům, strýček Navara se za námi ihned vyhnul, ale Agor to tady zná ovšem líp. Stiskl tlačítko do patra mého pokoje, ale nevystoupili jsme tam, Agor hned vyjel znovu nahoru, vedl mě chodbou někam dozadu a nákladním výtahem jsme sjeli na zadní hotelové parkoviště.

„Napadlo mě, že by teď bylo dobré se ještě vydýchat u moře,“ řekl omluvně.

Byl to výborný nápad. Moře dýchalo klidně jako velká černá kočka a já se na ně pořád nemůžu vynadívát... Juna si zula střevíčky a vstoupila po kotníky do teplého vlnění.

„Asi bych se teď vykoukala radši tady než v koupelně v hotelu,“ řekla jsem, abych si Agora vyzkoušela, jestli je opravdu špión s úkolem mě tady svádět pro Agalu.

„Mám vám přinést plavky z pokoje?“ řekl — co by špión asi neřekl.

„Stačí, když si poodejdete o kus dál. A klidně si taky zaplavte.“

To noční koupání bylo ze všeho tady nejlepší, vermuty ve mně ztichly a bylo mi tak krásně, čistě a dobře... S Agorem jsme se pak sešli už zas oba oblečení.

Pořád se mi ještě nechtělo spát tu poslední noc tady, seděli jsme spolu v ložce na lavičce, on mlčel a já mu povídala pořád víc, o škole, kde mi

to teďka moc nejde, a o tatínkovi s maminkou doma v Býnovci, které bych nikdy nechtěla zarmoutit, o Sylvě Dvořáčkové, která by se chtěla vdávat, ale pořád nemá kluka, a o Henryku Lambertovi, s kterým jsme to měli božský, ale on mě teď už nechce, jako já nechci zas Mirka Zumra... A proč mi Diana Antošová, která přece může mít každýho, koho si jen zamane, musela ukrást zrovna mého Henryka, a proč já zas musím trápit hodnýho a správnýho Mirka Zumra, čím to je, že při všem tom pokroku v moderní vědě a psychologii je mezi lidmi pořád tolik trápení —

Pak jsem asi bulila a Agor mě těšil, hladil mě po vlasech, v té chvíli mi ohromně rozuměl a začali jsme si tykat. Pak jsme šli do mého pokoje, ale čím já byla víc naměkko a povídala o Henrykovi, Agor jako by tuhnul. Jako by ho má přítomnost začala nějak tísnit... jako by si ukousl víc, než stačí polknout —

Pohled na postel mě znervózňoval a tak jsem šla na terasu, abych si zklidnila hlavu. Z vedlejší terasy jsem zaslechla hlasy... a zvuky. Navara byl s Agdou a dělal s ní zrovna to, před čím mě celej den tak vytrvale varoval.

V mém pokoji seděl Agor na kraji mé postele jako poslušnej žáček a připravenej ochotně mi sloužit — stejně jako teď Agda Navarovi ve vedlejším pokoji — doslova až do roztrhání těla. Ale on má třeba taky někde svou lásku a chtěl by teď být s ní... jako já se svým Henrykem —

„Jdi už spát," řekla Juna Agorovi měkce.

„Zklamal jsem tě nějak?" polekal se.

„Mě ne, ale spíš asi sám sebe... Ale neboj, já to tvým modrým náčelníkům nepovím. A jestli se mě budou ptát, řeknu jim, že ses se mnou nadřel tak, že zasloužíš extra prémii."

A-Z (20)

Ukojen a nabažen až k přesycení se doktor Antal Navara povaloval v neděli ráno na hotelové pláži, natáhl si nedbale nohu přes břicho ležící Agdy a hověl si ve vyhrátém písku.

Češi jako vždy první ráno u moře a tu je všhecky máme. Manželátka Libichovi a studentka Juna — zřejmě se jí v noci nestalo nic vážného — a ovšem naši „tajemníci". Strategie Agaly je podivuhodně rafinovaná, když každému z nás přidělila vskutku potenciálního partnera: nemotornému Libichovi zkušenou a sportovně výbojnou Aglaju, domácí puťce Libichové zas jemně distingovaného Agimonta — oběma tedy

přesně to, co jim doma asi schází — June hezkého mladíka Agora a mně Agdu, která je... zkrátka hezky mladá.

Jména všech špiónů Agaly začínají stejně Agda, Aglaja, Agor a Agimont, kdežto velvyslanci říkají Prelag a tomu jeho poskokovi — „Agdo, jak se jmenoval ten modrý atašé včera v jídelně?”

„Zia, miláčku.”

A jména modrých šéfů zas tímtež *-ag* končí, má tohle řazení písmen nějaký hlubší význam nebo zas jen další šaráda těch modrých vtipálků? Ale na pouhé šarády sotva kdo vynaloží statisíce — zákony ekonomiky určitě platí neúprosně v celém obydleném vesmíru — a co tedy Agala za svou statisícovou investici dosud dostala?

Předpokládáme, že nás tu odposlouchávali, nahrávali a filmovali celé dny a v hotelových pokojích i v noci... takže například o mně mají pár kilo kompromitujících snímků. Ale co s nimi, když si mě tedy nahráli a vyfotili s kočičkou Agdou *in flagranti* — vdovec si přece zahřešit může, vedení Pražských vodáren by to bylo spíš k smíchu a mé Evce taky. Ostatně totéž si mohli přece klidně nafilmovat v hotelu v Praze, kde bych si Agdu dopřál stejně a Agalu by to přišlo levněji. A co kompromitujícího si tu asi mohli vyfotit a nahrát v manželské ložnici Libichových?

Záměr Agaly je zřejmě jiný... a třeba docela opačný? Pozvali nás sem čtyři z Prahy, dopřáli nám ukázkou nabobského konzumního ráje plus pohled na svého velvyslance, Asi opravdu na nikom z nás nic nechtěli — *než právě se nám všem předvést.*

Vskutku kuriózní způsob meziplanetární propagace. A značně nákladný. Nebo spíše jakýsi druh náboru? Agda mi párkrát naznačila fantastické možnosti pro „hosty a přátele Agaly”. Hostem jsem už byl. Mám teď postoupit na „přítele”?

V korupci se Agala vyzná, jenže já taky, a mám se příliš rád, než abych se prodával. Pročež zbývá od celé záležitosti se neprodleně distancovat. A jakmile se dnes odpoledne podrážkou dotknu betonu pražského letiště, zapomenu navždy, že by kdesi mohlo existovat cosi jako Agala.

A dobré rozhodnutí je dobré zapít. „Agdo, prosím tě, přines mi něco k pití. Třeba jen lahvinku toho růžového sektu.”

„Už jdu, miláčku,” usmála se roztomile a poslušně šla.

Tahle mladá špiónka má krásnou chůzi i tělo. Až budu v Praze doma zase sám ve svém fotelu při noční hudbě pomalu nasávat před spaním, asi si na ni ještě víckrát vzpomenu.

A-Z (21)

Ostře žlutý aston-martin se řítíl serpentínami sežehlé kamenité krajiny k závodní dráze v Gythionu, Aglaji vlály vlasy ve větru a Šarlík Libich u volantu se na ni co chvíli díval do zpětného zrcátka. Včera večer jsem se před ní trapně shodil jako opravdový trumbera... úplně zbytečné všechny moje strachy o Aranku, která se na mě strašně naštvála, zbytek noci pak vztekla proseděla sama s knížkou na terase a přestala se mnou mluvit.

V Praze jsme si vysnívali docela jiné večery u moře... a celé dny. Ale to je těžký, když Aranů baví právě jen se válet u vody jak mrtvola. Ale to přece může i v Praze a u babičky v Kralupech, ne?!

Pod žlutým kopcem se zaleskly čerstvě kropené anglické trávníky lemující závodní dráhu a v klimatizovaném stříbřitém hangáru, mezi dvěma mechaniky (starší z nich měl na prsou modrošedé kombinézy zlatý odznak) a v oblaku vůně nejušlechtlejšího leteckého benzínu čekal ten zázrak na obludně tlustých pneumatikách, černo-bíle dekorovaný *Masseratti Turbo 9000*, historický vévoda evropských drah a spíš už letadlo než jen auto — od nízkého předku se jak útočící rejnok zvedá k ocasové zádi, z jejíž nejvyšší ploutve vystřelují čtyři hlavně výfuků jak dělová baterie z chrómu.

„Tópry ten, Sire!“ pozdravil starší mechanik (a Aglaja pak se smíchem Šarlíkovi vysvětlovala, že se tato „tři česká slova“ naučil na jeho počest) a dal povel ke spuštění motoru.

Arcivůz se měkce rozeřval a jeho lví hlas stoupal do burácení, jemů šéfmechanik se zlatým odznakem naslouchal s pozorností koncertního mistra.

„*Tohle je sen...*“ zašeptal Šarlík, když konečně byl schopen promluvit.

„Říkáte to, jako byste se ho skoro bál,“ zasmála se Aglaja.

„Mám jej doma. Samozřejmě jen jako minimodel.“

„Jak je veliký?“

„Právě by se vám vešel do dlaně.“

„A co s ním děláte?“

„Projíždím jej.“

„Kde?“

„V obývací na koberci.“

„A přitom sníte...“

„Ano.“

„O svobodném mustangu bez sedla.“

„Ano.“

„A o pohybu, který je život —“

„Lidé obvykle sní o tom, co jim schází.“

„Tak proč si to nezjednat?“

„Jak bych mohl?“

„Když budete opravdu chtít... Jste přece muž. A zrovna teď vám to závidím.“

„Chcete se taky projet?“

„Budu se na vás dívat. Tak nasedněte, já se už nemohu dočkat!“

Ale šéfmechanik pořád ještě nebyl spokojen se zvukem motoru a doladovával jej do nepostřehnutelných nuancí, než konečně podepsal startovní tiket a pomohl Šarlíkovi v kožené přilbě nasoukat se dovnitř vozu, v němž nutno skoro ležet.

Benzínový veležrout (na sto kilometrů téměř dva hektolitry leteckého benzínu) při prvním doteku akcelérátoru vystřelil z hangáru jako raketa, dál byl Šarlík už opatrnější, ale i tak v první S-zatáčce měl co brzdit a z první U-vlášanky vyjel nebezpečně až na okraj betonu.

Až po čtyřech průjezdech se začal cítit pánem supermašiny a po desátém už jako suverén, vleže se řítit zběsile ubíhající krajinou, *jako kluk jsem věřil, že jednou budu létat, a cítil, že to bude zrovna takto s nohama dopředu*, z mávající Aglaji v bílých šatech už jen bílá šmouha s bronzovou vlajkou (její nahé paže), ale na cílových rovinkách ukazoval tachometr pořád jen málo přes 250, tedy méně než včera sporták lamborghini... Až pak si Šarlík všiml na ciferníku písmen „m/h“, tedy 250 mil za hodinu, a se slastnou hrůzou si spočítal, že letí čtyřsetkilometrovou rychlostí.

A pak už mávání černobíle kostkované vlajky a Aglaja se zhmotnila do tleskající ženy. A bylo už poledne pryč, nutno ihned zpátky do hotelu a za necelé tři hodiny zpáteční odlet do Prahy.

Žlutý aston-martin uháněl serpentinami vyhasle žluté krajiny, ztichlé Aglaji vlály vlasy v teplém větru a najednou se zeptala:

„Jste šťastný, pane Šarlíku?“

„Ano. Teď ano. Vlastně před chvílí jsem byl. Úplně.“

„A jindy? Třeba minulou neděli? A před měsícem. A vloni?“

„Ano... když o tom zrovna nepřemýšlím.“

„Ale když přemýšlíte —“

„Začíná se to jaksi... rozrůžňovat, rozumíte...“

„Ne, ale ráda bych.“

„Já taky... Víte, když si vzpomenu, co všechno jsem si představoval,

když mi bylo osmnáct —"

„Nedosáhl jste toho?"

„Spíš něčeho jiného. Ano, jsem šťastný a musím přece být, když mám práci, která mě baví, krásnou a chytrou ženu, kterou miluji, a dvě báječné děti, které oba zbožňujeme. A komfortní byt první kategorie, samozřejmě v paneláku, ale nám stačí stejně jako ten náš trabant a chalupa u babičky v Kralupech."

„Takže vše je dobré."

„Určitě. Ale -"

„Ale?"

„Karel Čapek napsal pohádku o pejskovi a kočičce, kteří se rozhodli udělat si dort. Dali do něj všechno, co měli rádi, pesek maso a kosti, kočička zas mlíčko a sladkosti, tedy jen samé dobré věci, ale ten dort potom jaksi..."

„Rozumím vám," řekla tiše, mlčela po zbytek cesty a řekla pak až na parkovišti před hotelem Pluto: „Když jsem se na vás dnes dívala, jak jedete v masseratti... představovala jsem si vás, když doma projíždíte své maličké modely na koberci a přitom sníte... Měla jsem vás v tom okamžiku ráda, ale řekněte mi, pane Šarlíku — chcete-li ovšem — to při tom projíždění modelů na koberci sedíte?"

„Musím klečet. Jinak by to nešlo."

„Ach... Odpusťte, chtěla jsem vám jen na rozloučenou přát, abyste zkusil snít — a stát přitom zpřima. Jako tenkrát, když vám bylo osmnáct. Nezlobíte se teď na mě?"

„Naopak, to беру. Ale já bych se vás chtěl taky na něco zeptat...

Budete-li mi ovšem chtít odpovědět."

„Absolutně na cokoliv."

„Víte, včera večer, když jsme se z toho altánku vrátili k autu... zůstala jste stát před reflektory."

„Z kterých jste pak na mě vystřelil dálková světla!" smála se.

„Ano, to až pak. Ale předtím... proč jste nenastoupila se mnou a zůstala stát v tom matném světle nejslabších reflektorů... *před mýma očima?*"

„Vy se asi nevyznáte v ženské psychologii... jako v závodních autech?"

„Asi moc ne, jen co jsem vyčetl z románů. Ale jaká byla vaše psychologie... v té zvláštní chvíli?"

„Ach!... Asi taková, že žena v některé chvíli... prostě se nevyzná sama v sobě. Rozuměno?"

„Teď už ano. A zároveň i to, že na tohle se muž nikdy nemá ženy ptát."

Aglaja vrtěla hlavou, že opravdu ne, ale usmívala se přitom. K parkovišti přijížděl bílý autokar, Šarlík znervózněl a vyhrkl:

„Aglajo, uvidím vás ještě někdy?"

„Když budete chtít..."

„Budu!"

„Když muž opravdu chce, znamená to už hodně." Najednou zvažněla.

„A přátelé Agaly mohou všechno."

A-Z (22)

Tak si ještě párkrát zaplavu v moři a tenhle řeckej víkend mi už skončí, vzdychla si Juna lízajíc na hotelové pláži velekopec zelené pistáciové zmrzliny. A zítra ráno už zas do školy... Měla jsem se tu jak nikdy a všichni byli na mě tak úžasně hodní — skoro až moc. Agor by se pro mě dal rozkrájet a i tomu jejich modrému velvyslanci stačilo, že akorát jsem jednou přišla včas k večeři. Agala je určitě nejhodnější hvězda v celý Mléčný dráze...

Vedle ležící Navara si poslal Agdu pro pitivo a už se „nenápadně" šourá ke mně. Prostě ho baví dělat mi zdejšího tatínka a byl tady na mě taky moc hodnej.

„Jak jste se vyspala, Juno?"

„Já dobře a dost. Ale vy asi málo, vidíte!"

„To víte, v mém věku."

„Zatím jsem si nevšimla, že by vám zrovna věk nějak vadil."

„Jste velice milá dívka, Juno, a jsem rád, že jsem vás poznal. Co Agor, neobtěžoval vás nějak?"

„Vůbec ne. A Agda vás?"

„Oni jsou pekelně rafinovaní, Juno. A čím méně toho na nás chtěli — *prozatím* — tím jsou nebezpečnější."

A-Z (23)

Jakmile Šarlík odjel s Aglajou hrát si zase s autíčky do Gythionu, Aranka poprosila svého Agimonta o mořskou projížďku. „A pospěšme si, když nám zbývá už posledních pět hodin -"

„Kam si přejete?"

„Kde je nejvíc slunce... a nejsilnějšího."

Hnána větrem i pomocným motorem uháněla plachetnice *DAFNÉ* podél pobřeží, v rybářském přístavu jen kratičká zastávka pro naložení demižonu černého vína a Aranka si přála ještě koš tmavomodrých hroznů, „...a najděte mi k nim moře do barvy!"

„Zavezu vás do své *Lasturové zátoky*," řekl Agimont tiše.

Na pobřeží se vztyčila hradba skal, v níž dorážející moře vyhloubilo řadu romantických jeskyň, rozsedlin, nízkých plošin a celý náhrdelník kouzelných plážiček pro jednu nebo dvě osoby, ke hrám dětí nebo milenců, nebo zas pro osamělou přírodní meditaci, a Agimont zakotvil.

Je-li někde ráj, vypadá asi takto... Ohrazena půlkruhem vysokých skal a pak už jen mořem a nebem, svažuje se oblá písčitá pláž lasturového tvaru do měkce zvlněného zrcadla teplého průzračného akvamarínu. čas je zrušen a majestátní slunce starých bohů dští horký jas, vstupuje celým tělem, plní duši nevýslovností... a v něžné trýzni naléhá vyslovit ji poezií.

„Mám chuť říkat báseň..." vzdychla Aranka v přívalu ryzího štěstí.

„A já ji poslouchat," řekl Agimont sedící nad košem tmavomodrých hroznů. „Jak se bude jmenovat a o čem bude?"

„*Modré trio* a bude o modři oblohy, moří a těch hroznů... Ale to bych vás otravovala."

„Naopak. Na hotelové pláži jste se divila, proč se vyhýbám přílišné intenzitě... Snad tady a teď už pochopíte, že si tak chci uchránit citlivost a neotupět pro vnímání chvil... jako je právě tato. Neboli poezie. Která je mi láskou, potřebou i povoláním, já ji totiž v normálním životě přednáším jako docent na univerzitě. Ale mluvím pořád o sobě a vy jste chtěla říkat báseň."

„Říkejte ji vy."

„Raději budu poslouchat."

„O čem má být a jak se jmenovat?"

„*Zlatý kvintet* o barvách slunce, písku, skal, vodního třpytu a ženské pleti."

„Ta by byla krásná... kdyby byla od muže."

„Budeme ji spolu mlčet?"

Mlčeli jsme ji v jeho *Lasturové zátocě* spolu, sloku za slokou... až jsem se pak na něho styděla pohlédnout. Zřejmě to vycítil, odběhl do vody a po chvíli začal kolem sebe cákat jako kluk — můj tajemník a docent poezie! — takže bylo znovu snadné za ním přiběhnout, cákali jsme spolu, potápěli se, naučil mě plavat s otevřenýma očima pod hladinou, jedli jsme spolu hrozny, pili těžké černé víno, chvíli dokonce zpívali a

opět vbíhali do vln.

A znovu slunce.

Aranka ležela na písku oddávajíc se přívalu mocného předpoledního žáru, jež dychtivě přijímala celým tělem, já normálně vlastně necítím své nohy, boky, ramena, ale v tomto bušení paprsků shora se uvědomuji najednou *celá*... to jakási nevýslovná vnitřní řeka mi proudí od špiček nohou až k temeni hlavy a dech slunce svým pulsem horce naléhá v rytmu mého srdečního tepu. Jak až hrůzokrásně *naživu* se člověk může cítit... A já tu ležím jak mrtvola!

Aranka se prudce posadila a mhouřila oči do osleпивého jasu.

„Nastal čas básně?“ řekl tiše Agimont a přinesl jí k nohám koš tmavomodrých hroznů.

„Budu ji psát až doma.“ Až ukuchtím večeri a uložím děti. Až Šarlík usne. Až tohle všecko už nebude pravda.

Náhle jsem ucítila Agimontův mužský pohled, který mě pátil na těle víc než to šílící již slunce.

A-Z (24)

V neděli ve 14.15 odjezd z hotelu Pluto, modrošedý minibus projel krajinou jižního slunce, v letištní budově zkráceny pasové formality na minimum, celní zcela vypuštěny, a poslední kroky pěšky po betonu ke schůdkům bílého letadla společnosti Olympic Airways. Odlet do Prahy přesně v 15.00.

V salóнку první třídy si Aranka Libichová posadila chotě Šarlíka k oknu a držíc ho za ruku věnovala se mu s pozorností zamilované novomanželky. Překvapen tak náhlou změnou chování své ženy stačil Šarlík jen roztržitě sledovat přelet balkánských horstev, ale co chvíli kradmo pohlížel na profil Aglajina obličeje u protějšího okna.

Dr. Antal Navara se obratně usadil vedle Juny Jandekové, rozpustile ji bavil, a když pak odeslal Agdu pro nápoje a Agora pro letový řád, rychle Juně zašeptal: „Pro případ, že by se *tihle* ještě někdy ozvali, nesmíme ztratit kontakt.“

„Mně by bylo docela milý, kdyby se zas někdy ozvali,“ smála se Juna.

„Psst! V takovém případě se musíme ihned sejít a poradit se. Uvidím vás někdy v Praze, Juno? Byla jste tak neobyčejně milá... Směl bych vás třeba někdy pozvat na večeri do nějaké zajímavé restaurace?“

„Do indické, to bych si dala říct. Já hrozně ráda ty jejich věci s karí, ale

to víte, na študáckou kapsu to není. A mohla bych s sebou vzít svou nejlepší přítelku Sylvu Dvořáčkovou? V koleji jí vždycky sežeru její škvarky z domova a tak bych jí to aspoň jednou oplatila."

„Samozřejmě, přijďte obě! Mládí mám vždycky rád." Dr. Navara hbitě vyňal svůj kapesní kalendář. „Mohu si teď napsat vaše telefonní číslo do koleje?"

Po hodinovém letu přistání na pražském letišti. Jako vždycky tu samozřejmě přšelo. Agimont, Agda, Aglaja a Agor doprovodili své čtyři klienty až k pasové kontrole, ale sami zůstali v tranzitním prostoru. Nerozloučili se a mlčky jen pohlíželi za odcházející čtveřicí.

Obvyklé zmatky při průchodu letištní budovou, venku lilo jak z konve, protivná strkanice nervózních pasažérů a nekonečné čekání na autobus do města. Když konečně přijel, zůstal stát se zavřenými dveřmi a další čekání v dešti Řidič uvnitř si pokojně četl noviny, a když se konečně uráčil promoklé pasažéry vpustit, ještě jim napřed vynadal, že mu zašpiní podlahu zablácenými botami a kufry. Autobus se zastříkanými okny pak líně vyhrkal do známých ulic, jež po oslnivě barevném přímořském ráji vypadaly náhle šedivě.

A-Z (25)

„Zas už chrápeš!" zasténala Aranka v šeru pondělního rána, se zavřenýma očima vrazila koleno do manželova boku (tentokrát se mu strefila do jater), otočila se k němu zády a spala dál. Šarlík Libich se odplížil z ložnice do televizárny, rukávem pyžama si utřel nos, ze zasklené vitríny své *závodní stáje* opatrně vyňal miniaturní model černobílého Masseratti Turbo 9000 a položil si jej pneumatikami do dlaně.

Tak v tomhle auťáku jsem jel — nebo se mi to jen zdálo? — včera ráno čtyřsetkilometrovou rychlostí... Šarlík si se svou hračkou klekl a něžným cvrnkáním nehtu do jejího plechového zadečku ji postrkoval po koberci. *Široké betonové pruhy zatáček, vlásenek a cílové roviny závodní dráhy v Gythionu...* z mávající Aglaji zbyla už jen bílá šmouha s bronzovou vlajkou její paže. Řekla jste mi, paní, abych zkusil snít a stát přitom zpříma... Šarlík se postavil a z této perspektivy u jeho bosé nohy ze závodního auta teď už jen plechový brouček na hraní.

„Tak už toho nech, ty moje třetí dítě, a pojď se najíst," usmívala se pak Aranka v přepychové noční košilce obšité krajkami (které jsme o

víkendu neužili) a roztomile servírovala fantastickou snídani, dnes žádnou Zdravolu a hořký čaj, nýbrž šunku s vejci, kakao a dokonce ještě ananasový džus — ale peníze Agaly teď netřeba šetřit, když jsme si je už vydělali. Ostatně z těch sto tisíc utracena skoro již třetina, ale pořád nic pořádného za ni.

Aranka rozkošná jak krátce po svatbě, po snídani políbila chotě a sama mu navlékla jeho leskle červenou bundičku, Šarlík spěšně nakoukl do dětského pokoje (babička nám tu děcka krásně ohlíдалa), ještě jednou dlouhou pusu od Aranky a už se, řítil k rychlozdvižím. Na ulici si povzdychl nad rodinným elektrotrabantem a utíkal na metro.

Přecpané a těsné dokumentační oddělení se najednou ještě zmenšilo, honem zalézt jak myš do své díry tohohle zaprášeného (a ztvrdlého) ementálu a už zas obvyklé pondělní řeči, kde kdo byl na víkendu, šéfka ing. Zdislava Panýrková v Českých Budějovicích a Milošek Zvěřina za svou kočkou v Ústí nad Labem

— těmhle dvěma tak povídat o řeckém moři a Gythionu!

— a hned se pak dlouze radí, co si dnes koupí na svačinu (bramborák nebo vuřt). Jen jednou jsem je pohostil a všude pak slyšel řeči, že jsem naší kralupské babičce „prodal střechu nad hlavou“ a její domek v Kralupech zašmelil řezníkovi.

„A teď ještě pracovní plány na tento týden!“ řekla šéfka. „Milošku —“

„Mám rozdělaný ty litinový kolena,“ zaválel to na ni Milošek, aby získal další týden bez práce.

„Dobře. A Šarlíku, ty dáš do kupy součty vodních srážek za posledních třicet let a nejpозději v poledne je zanešeš na statistiku!“

Milošek by na to potřeboval měsíc, mně musí stačit čtyři hodiny, Šarlík vzdychl „Provedu!“ a v pokleku začal dolovat v pyramidách dokumentace, za pár minut již pokryt prachem jak při uklízení půdy. Nekonečné moře vědy, z kterého nestačím přecíst ani tisícinu... a kdybych stačil, stejně bych mu nerozuměl.

Před polednem šla šéfka na oběd a Milošek si ihned pustil na vidfonu svou pražskou dívku č. 1 Kamilu, „Co děláš, lásko?“ usmála se na něho z obrazovky. Co kdyby se teď na té obrazovce zjevila Aglaja... viděla by mě zas klečet na zemi. Vaše rada je mi k ničemu, paní z Agaly, a zbytečně jen bolí.

Milošek si přihrál na obrazovku své pražské kočky č. 2 (Gitu) a č. 3 (Yvetu), na mě z vidfonu houkl známý vzteklý plešatec ze statistiky: „Tak co je, k sakru, s těma srážkami?“

Šarlík vstal, vzal tu hnusně olezlou tašku s urvanýma ušima, svou

listonošskou brašnu, naházela do ní pondělní donášku a už zas v těsné kabině zdviže z patra do patra a všude čekat v předpokojích, nejdéle před tlustým sklem v sanahydronice, za které mě nepustí nikdy.

Čímž jsem zase přišel o oběd a ještě mám dělat devět pater, Šarlík ve zdviži jako zvíře v kleci — jak utahané zvířátko.

Práce končí v 15.00, ale tou dobou v dokumentačním oddělení jeho mladší dokumentarista Libich vždycky už sám, dnes však vidfon zabzučel ještě jednou a na jeho obrazovce Aranka: „Pojď už domů, lásko. Už se tě nemohu dočkat!“

„Já taky ne. Přijdete mi naproti k metru?“

„Zrovna vyrážíme,“ usmála se Aranka do vidfonu, vypnula jej a šla pro děti.

Normální pondělí vzorné manželky a matky: hned ráno v domovní prádelně vyprala ubrusy, záclony, cíchy a prostěradla, šla nakoupit, uklidila celý byt — to je šest hodin tvrdé práce, při které jsem se ani nezastavila. Ale já to dělám ráda.

Až když dala dětem oběd a poslala je hrát si na balkón, pustila si Aranka na chvilku televizi. Na obrazovku vyplula dívka v dlouhých stříbrných šatech (Alexandra uvádí 112. pokračování televizního kursu poezie) a tiše zazpívala:

*„Překonávající přitažlivost země
prolétáme vlastním životem
druhou kosmickou rychlostí.
Proč?“*

...je ukázka z vítězné básně našeho stodvanáctého týdne, kterou nám poslala Martina Krejčí z Olomouce. Blahopřejeme a z dalších sedmi tisíc dvou set třiasedmdesáti vašich příspěvků ...“, Alexandra půvabným gestem obkroužila stohy dopisů navršené na kruhovém stole a Aranka za trnula, v té haldě je i můj dopis s básničkou *Nezvoň a vejdi* — „...oceňujeme dále a zasíláme kytičku Jiřímu Hryzovi z Brna a Věře Mlčochové z Prahy šest. A teď si ukážeme možnosti poezie s tématem mezihvězdných kontaktů.“

Aranka vzdychla, ze dna skříně vytáhla šedou krabici od bot, svou „urnu“, přihodila do ní kopii své další neúspěšné básně *Nezvoň a vejdi* a strčila urnu zpátky na dno skříně.

Děti na balkóně byly prozatím ještě klidné, Aranka zasunula čistý arch do psacího stroje a bez přemýšlení vytukala:

Aranka Libichová

18611 Praha 8-334 291932

MODRÉ TRIO Vnikající zvuky domu, zahučení rychlozdviže, spouštění vody, hudba filtrovaná zdmi a hlásky dvojčat na balkóně sílily do veselého křiku. Aranka si nervózně přejela hřbetem dlaně po zvlhlých náhle spáncích a těžce dýchajíc ťukala zvolna písmeno za písmenem:

ZLATÝ KVINTET

Z křiku dětí na balkóně náhle bolestné vřeštění a Aranka vyběhla k nim, dole na ulici vzhlížel pobavený hlouček lidí a na vedlejším balkóně jakýsi vztekloun s botou v ruce. Arka s Ankou mu na jeho balkón naházely napřed kolíky na prádlo a po jejich vypotřebování pak boty celé naší rodiny. Zasažený vztekloun je vrhal zpět a trefil Anku do ramínka.

Aranka odvedla děti dovnitř, posadila je před televizor a vrátila se k psacímu stroji.

MODRÉ TRIO četla znovu nadepsáno na archu a sugerovala si ty chvíle v Lasturové zátocě, tři modři nebe, moře a těch hroznů v koši...

ZLATÝ KVINTET tam viděl Agimont, docent poezie, když se díval na mě a já se tak viděla v jeho očích. Sami dva, oba skoro nazí, muž a žena pod tím sluncem, které zešílelo — jako bych mohla i já?

Naštěstí ne. Aranka rázně vstala, vytrhla arch ze stroje a zmačkaný jej zahodila do koše. Další nepovedená básnička. Pane docente Agimonte, mně se daří líp děti než poezie.

„Moji miláčci a broučci —“ příběhla k nim do televizárny, ale dvojčátka jaksi zaražená a televizor nehrál.

„My teď asi nejsme moc miláčci,“ řekla Arka zkroušeně.

„Ale že nás nebudeš plácát na zadek?“ kňourala Anka.

Děti pocákaly vodní pistolkou celý pokoj a když nastříkaly vodu ještě i do elektrické zástrčky, přestal televizor hrát.

„Já to už nikdy neudělám,“ říkala Arka a Anka: „Já taky ne! Už ani jednou!“

Dojatá Aranka zlíbala oběma teplé hlavičky. Jejich tak nevinné dětské hříchy...

„Ty jsi taková máma, že to ani není možný,“ řekla jí pak Arka pojídajíc vanilkovou čokoládu.

„Pojď už domů, lásko. Už se tě nemohu dočkat!“ vidfonovala Aranka v 15.00 Šarlíkovi do práce a s dětmi mu šla naproti ke stanici metra. *Já ho přece doopravdy miluju*, ujišťovala se znovu, když vyplul z davu ve své lesklé červené bundičce a děti se mu rozběhly vstříc. Toto je můj život s mužem, který je otcem mých dětí... A co vlastně bych měla ještě chtít?

Normální (ale proto o nic méně hezká!) odpolední procházka

spořádané rodiny: Šarlík tlačí kočárek a Arka s Ankou mu z obou stran pomáhají vesele se překřikující. Aranka jde pár kroků za nimi na okraji chodníku a dívá se do korun rozkvedých kaštanů.

Bylo 16.20, když k chodníku náhle zezadu přirazila velká modrošedá limuzína, její dvířka se rázem rozlétla a Agimont, Agda a Agor vyskákali ven, dva z nich strhli Aranku zády k sobě, třetí jí stříkl cosi do obličeje, společně ji hodili do auta, jehož dvířka zaklapla, až když vůz se již řítí směrem k mimoúrovňové křižovatce.

„Maminko!“ zavřeštěla Arka, Anka se rozplakala, prudce odstrčený kočárek najel do kmene stromu a Šarlík utíkal za rychle se vzdalujícím autem. Ale musel se ovšem vrátit k dětem.

A-Z (26)

Vědecký náměstek ústředního ředitele Pražských vodáren dr. Antal Navara se krátce zablouhal nad čerstvým pondělním harmonogramem svých četných odborů a oddělení. Vcelku úspěšný den. Vývojové laboratoře doženou zpoždění do konce týdne. Experimentální dílny hlásí úspěšné dokončení nového biotitrometru, zítra je zajdu osobně pochválit. Výzkumné poloprovozy se drží dobře. V sanahydronice a medibiologii se děje vše normálně a v dokumentaci se nemá co dít.

Přesně ve 14.15 se zapojil na dispečink ústředního vedení, do něhož osm náměstků vstupuje dle pořadí své důležitosti, náměstek pro vědu jako pátý (a musí mu na to stačit minuta). Řekl své za necelou minutu a v závěru se dověděl, že ústřední ředitel Fila zítra ráno odlétá k prohlídce Ženevského jezera, spolu s ním letí první, třetí a čtvrtý náměstek, zatímco druhý bude zítra řídit podnik jako zplnomocněný zástupce. Takže na mě nezbylo zase nic.

Dr. Navara si přisunul mohutný stoh referátů a zpráv, vzdychl a jal se číst „diagonální“ rychlometodou. Je-li kapacita mého mozku jako arch čistého papíru, rád bych si na něm rezervoval místo i pro *své vlastní* myšlení. Pohříchu však ani i deset těchto mozkových archů, hustě popsaných, by nestačilo pojmut sílící veletok vědy a informací.

Krátce po šestnácté hodině opustil podnik, cestou po májové ulici si prohlížel mladé dívky a v duchu se ušklíbal. Tímto dráždidlem teď plně satureován. Udržovat se v rovnováze — a tedy v harmonii — znamená střídavě se od ní vzdalovat nahoru i dolů. Takže z roucha řeckého rozkošníka teď zas chutě do županu hodného tatíka!

Pondělí je jediný den týdne, kdy Evka (vyřádná z víkendu) je večer spolehlivě doma a dokonce i ochotna hrát s tatínkem šachy, otec Antal koupil pro svého miláčka nesmyslně drahý (ale za celý víkend jsem neutratil ani korunu) přírodní tulipán, importovaný letecky z Holandska, a taxíkem spěchal domů.

Tulipán si hověl ve váze z rytého stříbra, Antal v nachovém sametu svého hlubokého křesla (z nějž na dosah ruky bohaté zásoby vybraných alkoholů, četby povznášející i titulační a stereo- kvadro- i hexafonních nahrávek), proti němu miláček Evka nad šachovým stolem a Antal vyhrával již druhou partii. Ale třetí nechám vyhrát ji, protože ji miluji a aby mi neutekla.

Bylo 17.10, když z předsíně zazněl kovový šramot, pak zaprašnění a do pokoje vcházel Agimont, Agor a Aglaja v modrošedých úborech sportovního střihu.

„Co to sem leze?“ lekla se Evka.

„Neslyšel jsem vás zvonit!“ řekl dr. Navara neohlášené návštěvě.

„Velice se omlouváme,“ řikala Aglaja, zatímco Agor rychle přikročil k červenému křeslu a rukama mladého sportovce přitiskl Antalův krk pevně k opěradlu. Evka Navarová začala křičet o pomoc.

Agimont vyňal z kapsy hranatou pistoli a před otcovými očima z ní vystřelil jeho dceři přímo do obličeje. Z hlavně vytryskl paprsek hnědého plynu a Evka se bezvládně svezla na koberec.

„Ještě jednou musíme poprosit o omluvu, ale takto to bude pro vás lepší, pane doktore,“ řekla Aglaja, Agimont znovu vystřelil a Antal pocítil jen závan toho příznačně sladkého plynu.

Když se pak probíral k vědomí, byl v bytě sám. Chvějící se rukou si nalil velkou sklenici visky, vypil ji jedním tahem a vytočil číslo Bezpečnosti.

„Znamenáme si a jakmile budeme něco vědět, podáme vám ihned zprávu,“ řekli mu do sluchátka.

Co jiného taky mohli říct. Zítra k nim zajdu a přinesu jim z trezoru tu prokletou modrošedou obálku. Antal Navara ztěžka vstal, v koupelně si pustil na hlavu studenou vodu, z kuchyně přinesl velkou sklenici plnou drceného ledu a přelil jej viskou. *Ale proč právě Evku a ne mě?*

Maličko upil a párkrát se prošel po koberci. Pak stanul nad stolem a jal se znovu stavět převržené šachové figurky jakoby na další partii. Když zvedl překocenou bílou dámu, zamyslel se.

Znovu maličko upil, ve svém kapesním kalendáři nalistoval telefonní číslo Juny Jandekové do koleje a pečlivě je vytočil. Ale na volaném čísle

se nikdo neozýval.

A-Z (27)

V pondělí trvají přednášky pro druhý ročník vodárenské fakulty až do šesti hodin večer, studentky Juna Jandeková a Sylva Dvořáčková seděly v nejvyšší poslední řadě velké posluchárny (protože Juninou vinou přišly zase pozdě). Skloněna k psacímu pultu Sylva stenografovala svědomitě každé slovo přednášejícího, zatímco Juna nešťastně bloudila očima po sále.

Tady navrchu je jednak bídě slyšet, jednak vůbec nerozumím, o čem ten pán dole za katedrou povídá. Neumím nic, za deset dní už začínají zkoušky a já se ani trochu nemůžu soustředit ... na tohle moje nešťastný vodárenství.

Ze svého místa v uličce uprostřed posluchárny blýskl Mirek Zumr drátkovými brýlemi a znovu (dnes od rána už aspoň potřicáté) se upřeně podíval nahoru na Junu. Když u zkoušek rupnu, což je teď už neodvratný, třeba si vezmu Mirka za muže, budu mu prát a vařit a mít s ním kopu dětí... Ale bude Mirek chtít hloupou slíпку, která se mu pověsí na krk dřív, než on dostuduje? A chci já být slepice, co se popelí pořád mezi sporákem a škopkem, a jen čeká, až se jí mužiček vrátí domů?

Juna si nešťastně vzdychla a znovu (dnes od rána už aspoň pošedesáté) se dívala dolů do druhé řady na krásně hustě sametové vlasy (víc ze svého místa neviděla) vzadu na hlavě Henryka Lamberta. A vedle něho opravdu přírodně zlatý vlasy bestie Diany Antošové — kéž by jí vypadaly do posledního chlupu! Jenže ony začínají vypadávat mně a při česání mi jich zůstane v zubech hřebenu pokaždý víc, dneska ráno už šest... Do prkýnka, jaká je to teda spravedlnost, když bestie Diana má vlasy přírodně žlutý i hustý a ještě mýho Henryka — kdežto já ho ztratila a navíc k tomu ještě plešatím!!

Kéž by ta bestie dostala tyfus. Nebo aspoň paradentózu, když černej mor teď už není. No prosím, už zas mýmu Henrykovi něco šušká a ten zrádce se teď hihňá s ní — propánajána, copak asi tak šíleně zábavnýho se dá povídat při přednášce o mikroanalytice stopových kvant olova v exkrementech hospodářského zvířectva, kterou si přitom oba píšou... A která naštěstí už končí.

Profesor za katedrou ještě připomněl blížící se termín zkoušek ze své mikroanalytiky a slíbil při nich svou „maximální náročnost a přísnost

bez slitování!", než konečně odtáhl. Posluchači s úlevou vstávali a hrnuli se ven. Mirek Zumr ještě naposledy blýskl drátkovými brýlemi. Henryk chtěl nést Dianě její tašku se sešity, ale ona si se smíchem vložila její držátka do zubů a bravurně tanečním přemetem se přehoupala přes desku svého psacího pultu. Ta bestie se tak nestydatě předvádí... kéž by si přitom aspoň zlomila haksnu! Henryk vzal svou aktovku do zubů, dle Dianina vzoru se přehoupal přes pult jako přes tělocvičného koně a oba vesele odběhli.

„Tak jdem, ne?" řekla Sylva, když si naskládala svá kila sešitů do bachratého vaku.

„A hezky svižně!" křikla Juna a jak to právě dvakrát viděla, pokusila se o týž přemet, ale nějak jí nevyšel krok, statná dívka se s pultu hlučně zřítíla a narazila si kostrč. A pak že je na světě náká spravedlnost.

Sylva se řehonila jak pitomá a Juna za ní vztekle pajdala do májového večera.

„Juno, prosím tě, na okamžik —" slyšela náhle v postranní ulici známý hlas, Agor seděl v otevřených zadních dvířkách auta a mával na ni.

„Jdi napřed!" křikla Juna za Sylvou a vesele pajdala k Agorovi, *ten jedinej je na mě aspoň hodnej*. „Poletíme si v pátek zase zaplavat, Agorku?"

„Hned dnes, ale máme jen nákladní letadlo a tak tě musíme na cestu trochu uspat," usmál se Agor omluvně, když se usadila vedle něho. „Ale neboj, bolet to nebude..." Mezitím se od volantu otočil Agimont, hnědé blýsknutí, cosi sladkého a pak už nic.

Bylo 18.10, když modrošedá limuzína prudce vyjela do ulic a zanedlouho sjížděla do podzemní garáže v Praze 7. Agimont s Agorem přetáhli bezvládnou Junu z limuzíny do připraveného kamiónu, položili ji tam vedle dvou omámených ženských těl a naskákali do řidičské kabiny.

Modrošedý kamión se rychle proplétal ulicemi a zamířil k malému sportovnímu letišti za Prahou.

A-Z (28)

„Tati, kdy přijde maminka?" fňukala Arka znovu.

„Brzy," opakoval zmučený Šarlík snad už postě.

„A kdy je brzy?" začínala už zas Anka.

Pražská babička se přestěhovala ze své garsonky o tři patra níže do

bytu Libichových a tiše pečuje o dvojčátka, která se však vytrvale ptají dál:

„Tati, a proč nám maminku odvezli?“

Neptají se *kam*, ale *PROČ*? Šarlík vzdychl a zas už telefonoval do bytu náměstka Navary, který navázal s Bezpečností pravidelné spojení.

„Pořád nic," opakoval Navara mrtvě. „Kdyby něco, samozřejmě vám ihned zavolám.“

PROČ? Navara má teorii, že Agale se jedná o ženy, když unesla mou Aranku a jeho dceru Evku, která v tom prokletém Řecku vůbec nebyla. Ale copak tu ten modrej dobytek bude řádit jako lovci otroků před staletími někde na divokém africkém břehu?!

„Hele, babi, tatínek jí polívku vidličkou!" řekla Arka u stolu. Ale já vůbec nevěděl, že jím.

Už třetí den bez Aranky. Probouzím se bez ní, cosi jím, kamsi jdu, cosi tam dělám, nebo aspoň beru do ruky a zas to upouštím. Pocit láhve, která úderem praskla a vytekla.

„Pořád nic," opakuje mrtvě Navara.

Jen tupý tlak bolesti. Nikdy jsem netušil, že takové vůbec schopen. A jestli jsem si někdy myslel, že jsem svůj život mohl mít jiný... surově přesně se teď dověděl, že chci a mohu mít jediné ten náš, který jsme měli. A který nám ukradli —

„Tati, až se vrátí maminka, tak jí řeknu, že jsi kouřil v ložnici!" řekla Arka a Šarlík jí dojatě pohladel její teplou hlavičku.

„Ale, tati, jak to, že Arku hladíš, když na tebe bude žalovat?" žasla Anka.

Děti i babička se na mě dívají jak na nemocného a já vskutku jsem — bolestí, ale i vztekem. Panelový velkodům již dávno spal a Šarlík Libich na balkóně kouřil cigaretu za cigaretou proti nočnímu nebi. Kdyby tak šlo zkoncentrovat všecku vůli jak do laserového paprsku, našel bych jím ten modrej hnus a celej zapálil.

Ve čtvrtek těsně před koncem pracovní doby zavolał Šarlík ještě jednou Navarovi, pořád nic, a přesně v 15.00 vyšel z mrakodrapu Pražských vodáren.

Když zahýbal ke stanici metra, přisvištěla modrošedá limuzína s otevřenými již dvířky a Agimont, Agor a Agda vyskákali na chodník.

Šarlík se divoce vrhl na Agimonta a povalil ho dříve, než agent stačil vystřelit z hranaté pistole, ale ti dva ostatní je měli také. „*LIDU!* — " řval Šarlík, ale v několika vteřinách přemožen a omámený vtáhnut do limuzíny, která se rychle rozjela.

A-Z (29)

Zabořen hluboko do nachového sametu svého domácího křesla pouštěl si dr. Antal Navara tlačítky stereohudbu, kterou však neslyšel, a upíjel starý urozený koňak, který mu vůbec nepomáhal. Už třetí den bez Evky. Normálně ji vidím týdně sotva pár hodin čistého času... ale teď mi chybí denně všech čtyřiaadvacet. *Trýznivě*. Dceruško moje... ty jsi jediný člověk, který mi na světě zbyl. A jediný, koho jsem ještě schopen milovat.

Náhle zestárlý muž mrtvě zírá na šachový stůl s bílými a černými figurkami rozestavěnými na černobílých polích. Jaký bude příští tah? Modrošedou obálku Agaly s penězi odmítli na Bezpečnosti přijmout, prý by to jen zkomplikovalo další vývoj. Volám jim třikrát denně. Pořád nic.

Vidfon zabzučel a na jeho obrazovce zas už mladý Libich. Volá mi každou hodinu a už nic neříká, už se mlčky jen zjevuje.

„Pořád nic.“

Zjevuje se mi tak i v kanceláři a já bohužel nemohu vypnout vidfon, když čekám tu zprávu, která přece *musí* přijít... Ve čtvrtek se Libich zjevoval pravidelně až do konce pracovní doby, jako každý den, než konečně šel domů. Doktor Navara si s povzdechem přisunul mohutný stůl vědecké literatury a úporně četl slova, jež se mu nechtěla skládat do vět. Nevadí, můžu tady nad tím sedět až do večera. Budu tady sedět zase do noci.

Bylo 15.15, když vidfon konečně dodal tu vytouženou zprávu a dokonce ve formě splněného snu — na jeho obrazovce se zjevil Evčín obličej a můj miláček na mě vesele zavolal: „Tati, já jsem už doma!“

„Hned tam budu taky!“ křikl Antal Navara a za dveřmi pak ještě jednou na svou sekretářku: „Chci bleskově vůz! A zítra si , beru dovolenou.“

Sjel rychlozdvíží, přihnal se na parkoviště a netrpělivě vpadl do právě předjíždějící černé úřední limuzíny. „Domů!“ řekl již o něco klidněji šoferovi. „A jeď jak d'ábel.“

Doma důvěrně známá stopa odhozených Evčíných střevíčků, šatů a pak prádla vedoucí hned z předsíně až ke dveřím koupelny, za nimiž Evčín zpěv a šplouchání jak vodopádu — když se můj miláček koupe, slyší to byty nad námi, vedle nás, a v tom pod námi se promočí strop.

„Evko! -“

„Ahoj, tati, už jsem hnedle hotová. A nachystej zatím něco na žízeň, ju?“ A Evka si zpívala dál.

„Ju!“ řekl Antal Navara šťastně, z ledničky přinesl zamženou 1 černou láhev skutečného šampaňského (z francouzského kraje Champagne), postavil ji s dvěma křišťálovými sklenkami na 1 šachovnici mezi bojové formace bílých kontra černých figur a se 1 zavřenýma očima se usadil do svého nachového křesla. Jen co se | trochu vydýchám, spustím slavnostní hexafonní fanfáru... k tomu vínu by se ovšem líp hodil jasně zvonivý Palestrini. Ale pro Evku napřed něco velmi něžného od Mozarta —

S prvními něžnými tóny zazněl z předsíně kovový šramot, pak zaprašštění a do pokoje vcházeli Agimont, Agor a Aglaja ve svých gangsterských modrošedých dresech.

„Nebylo toho už dost?“ řekl Antal ztěžka.

„Je nám velice líto, že vás musíme ještě jednou poprosit o vaše laskavé pochopení...“ říkala Aglaja, zatímco Agor vytahoval z kapsy známou již hranatou pistoli.

Dr. Antal Navara sledoval koutkem oka hlaveň zdvihající se proti jeho obličejí. Tenhle jejich hnědý neuroplyn je zřejmě na bázi bromdesceniátu a tedy působí aspiračně jen při vdechnutí. Takže nedýchat —

Co nejtíšeji se nadýchl a stejně tak začal vydechovat, jakmile Agorův prst se přiblížil ke spoušti, paprsek hnědého plynu mu krátce ovanul obličej, ale Antalovi se zdařilo jej téměř neucítit. A ve své roli se bezvládně svezl na koberec.

Do předsíně zazníval z koupelny Evčín zpěv a vodní šplouchání, když jejího tatínka jak pytel strkali a vlekli z bytu k výtahu. Přivřenýma očima viděl Antal na chodníku před domem modrošedou limuzínu, jejíž číslo si vryl do paměti. Rychlá jízda ulicemi, pak jakási podzemní garáž. Antal se jak mrtvola dal přenést do modrošedého kamiónu, na jehož dně ležel mladý Libich v hluboké narkóze. Ale tahle bromdesceniátová trvá průměrně jen asi padesát až sto minut, podle koncentrace účinné složky.

Další jízda a nové překládání na malém sportovním letišti. Dle siluety televizní věže odhadl Antal jeho polohu asi patnáct kilometrů východně od Prahy a aniž se pohnul, dal se přenést do modrošedého letadla. Typ Harrier s kolmým startem, bez obvyklých označení, jen na křídlech a vzadu na trupu znak stříbrného trojúhelníku v ostře modrém poli.

Spolu s Libichem uložen do malé kovové kabiny se zamřížovanými ventilátory místo oken. Let trval pětapadesát minut. Asi po dvaceti minutách se Libich začal probírat z narkózy a před přistáním byl už plně

při vědomí. Strašně zuřil a kopal do ocelových stěn. Což je ovšem sotva efektivní.

Kovová dvířka kabiny otevřena a zvenčí zavál horký, nikoliv však dusný vzduch.

„Jsme na místě," ozval se Agorův hlas.

„Pojďte si pro mě, hajzlové!" zařval Libich, kdežto dr. Nava-ra pokojně vystoupil. Další malé soukromé letiště. Tenhle Harrier nepotřebuje žádnou přistávací dráhu. Všude kolem keře a stromy s temně zeleným lesklým listím a vysoké tmavé cypřiše. Typická vegetace Středoziemního moře, čemuž odpovídá i trvání letu. Tak tady někde jsme byli minulý týden... ale teď jsme na ostrově. A moře vidět tolik, že ostrov je docela maličký...

„Aranko!!" zavyl Libich, vyskočil z kabiny a pádil ke své přicházející žene. A hned za ní naše milá Juna Jandeková ... Má teorie, že Agala se zajímá jen o ženy, tedy vyvrácena. Tahle partie se divně komplikuje.

„Jsme na ostrově Agaly," řekla Aranka Libichová mužům a vedla je z letištní plochy ke stupňům vytesaným v nízké skalní stěně, po nich nahoru a zahradou k bílému bungalovu.

A-Z (30)

V prvním patře nad proskleným přízemím přiděleného bungalovu tři elegantně zařízené pokoje (Šarlík Libich se ubytoval v Arančině, dr. Antal Navara vedle Junina) a plochá střecha upravena jako veranda, z níž celý ostrov pohodlně přehledný: od severu k jihu protáhlý do tvaru kapky by se celý vešel do nijak zvlášť velkého městského parku.

Užší severní část porostlá lesoparkem a oddělena vysokou kovovou zdí přetínající ostrov od moře k moři. Za ní se vypíná rozlehlá bílá vila s věží, na jejímž stylizovaném cimbuří mohutné rotující antény a stožár s ostře modrou vlajkou, na které vyšit znak stříbrného trojúhelníka.

„Rezidence velvyslance Prelaga," řekla Aranka.

Jižní, širší část ostrovní kapky se skládá ze dvou plošin: vyšší východní zabírá zahrada s bungalovem a malou elektrárnou, na nižší západní už jen malé letiště v písčinách svažujících se k pobřežním plážím. V podvečerním jasu začínalo moře světlat a daleko na severu, sotva viditelný, úzký šedý pruh řecké pevniny.

„Takže tu s vámi zacházeli celkem slušně," řekl ženám doktor Navara přejížděje prstem po chromovaném zábradlí střešní verandy. „I s mojí

Evkou?"

„Celý dny jsme se od rána do večera jen opalovaly a cákaly v moři!" smála se Juna Jandeková.

„Tobě se tu taky nakonec ještě líbilo?" zamračil se Šarlík na svou ženu, kterou do tohoto okamžiku nepřetržitě objímal kolem pasu.

„Ale vždyť já celou tu dobu umírala strachy, co je s vámi doma..." Aranka si opět přitáhla mužovu paži k boku. „A naši tajemníci nám dovolili všechno kromě telefonování domů."

„Tajemníci, tajemníci!" vztekal se Šarlík. „To myslíš ty lumpy, kteří nás přepadli na ulici a omráčili jak dobytek před porážkou v jatkách?!"

„Mě omráčili taky, ale vůbec to nebolelo, a nebejt toho, tak bych sem nejela, když jsem už čtrnáct dní nebyla doma v Býnovci," řekla Juna. „Ale tady se pak chovali jak opravdoví džentlasi. Agor je moc hodnej kluk... A oni všichni jsou vlastně chudáci a dělají jen co musejí."

„To je fakt a já jen nechápu, proč nás sem tentokrát přivezli tak... dramaticky, jako v nějaké detektivce," řekla Aranka. „A proč nás s Šarlíkem napřed rozdělili."

„To abychom ochutnali i strach, i ztrátu svých blízkých, a změkli pro další jednání," vysvětlil jí dr. Navara dolévaje si z láhve zbytek aperitivu. „Ale já bych teď rád ochutnal nějakou večeři, protože naposledy jsem jedl mizerný oběd v závodní jídelně."

„Namat se bude až v osm v rezidenci," hlásila Juna. „A všichni tam máme přijít na recepci."

„Já sice neměl ani ten mizernej oběd v závodní jídelně," vztekal se už zas Šarlík, „ale kašlu na všechny recepcce a rezidence a zkrátka chci se svou ženou ihned domů!"

„To chceme všichni," řekl dr. Navara. „A právě proto to musíme těm modrým říct. Všichni společně a velmi důrazně." Dopil svou sklenku a obrátil se k Juně. „Do osmi máme ještě půl hodiny času, na recepci jen pár kroků, převlékat se není do čeho, a tak nebyla by tu někde ještě aspoň sodovka?"

„Ale pitiva spousty a vynikajícího!" zasmála se Juna, zvedla telefon a zavolala: „Servite, nacvič nám na verandu bílej vermut a kopec ledu!"

Za pár chvil přiběhl s objednávkou muž neurčitěho věku. Měl na sobě pouze modrošedou zástěrku, na levé noze plátěnou tenisku téže barvy a na hlavě přílbu z rovněž modrošedé kůže.

Na jeho nahém těle nakresleno několik zelených bodů a na zádech stopy mrskání

„Kdo to je?" zašeptal Antal Juně.

„Servit. Ale nemusíte šeptat, on nás skrz tu helmu moc neslyší. Má v ní rádio, a když ho chcete zavolat, tak jediné telefonem, kterej je napojenej přímo na to jeho rádio.“

„Kolik jich tu je?“

„Čtyři, a bydlí v tamté kůlně u letiště. Uklízejí v našem bungalovu, přivážejí z rezidence jídlo a sekají do skály ty schody, co se po nich jde do naší zahrady.“

„Proč má jen jednu tenisku?“

„To za trest, že asi něco provedl. Někdy jsou úplně bosí.“

„A kdo je bije?“

„Jejich kápo a to je vždycky ten z nich, který den předtím nejlíp pracoval. Celý den jim pak poroučí a může je i píchat, ale jen do těch zelených teček.“

„Kdo je ještě na ostrově?“

„Tady na naší půlce už nikdo. A na tamté druhé, za tou plechovou zdí, jsme nebyly. Tam bydlí tajemníci a rezidenti.“

„Prelag?“

„A Ziag, jeho atašé.“

„Rezidenti a atašové...“ poškleboval se Šarlík June. „A co jsme my, taky servítky?“

„My jsme hosté Agaly. A neříká se *servítky*, ale *serviti*, protože nám servírují na stůl.“

„Mimo jiné,“ povzdechl doktor Navara. „Původní latinský výraz zní ovšem *servus*, což v češtině znamená otroka.“

A-Z (31)

Těsně před osmou večer se vysoká brána v kovové zdi poprvé otevřela. Pražská čtveřice na verandě ztichla a nerozhodně se zvedala od stolu. Pomalu vyšli z bungalovu, sestoupili po skalních stupních na písčinu letiště a přes ni k ocelovému portálu, vpředu Antal důstojně vedoucí Junu, za nimi manželé Libichovi.

„Řekneme těm modrákům, ať nás ihned odvezou domů a šmytec!“ navrhl Šarlík, ale Aranka ho stopla: „Ty raději mlč a nech mluvit doktora Navaru.“

„Velvyslancům přísluší titul Excellence,“ poznamenal Antal.

Hned od brány natažen po písku parkové cesty červený koberec vedoucí do vchodu rezidence a dál po zlatobílém schodišti do slavnostně

ozářeného sálu. Uprostřed bohatě prostřený buffet-dinnerový stůl a stranou od něj postávali Agimont, Agda, Agor a Aglaja ve večerních úborech.

Přímo za stolem čelem k přicházejícím, zarámování pyramidami jižního ovoce na stojanech, třpytnými stanioly na hrdlech vinných lahví a pyšnými péry trčícími z bažantích a pávích pečení, čekali ti dva modří muži z jídelny hotelu Pluto — vedle statného Ziaga v černém fraku distingované útlý velvyslanec Prelag v oslnivě bílém smokingu. Velmi zdvořile se přicházejícím uklonil a modrými prsty si na modrém hrdle upravil miniaturní mikrofon překládacího interkomu, z něhož zněl jeho hlas s kovovou neosobností reproduktoru (takže stěží rozeznat, zda Prelag skutečně mluví nebo jen mimikou svých úst provází jiný hlas z playbacku:

„Vážení hosté Agaly, srdečně vás vítám ve svém domě a předem laskavě přijměte mou nejhlubší omluvu za politováníhodný způsob, jakým jste sem byli přepraveni. Jak brzy seznáte, bylo to z důvodu naší obrovské časové tísně bohužel nezbytné. Leč ovšem všichni jednáme dle vyšších instrukcí a tak i vaši tajemníci byli nuceni postupovat striktně dle scénářů, jež jim byly přikázány. Museli tak postupovat v rozporu se svými osobními sympatiemi k vám všem. Nyní se vám chtějí omluvit a naléhavě vás prosí o poskytnutí příležitosti vše vám bohatě vynahradit. Stejně jako já.”

Velvyslanec pokynul, Agimont předstoupil o krok a v hlubokém úklonu pokorně poprosil o prominutí, po něm provinile Agor a Aglaja, znělo to opravdu upřímně a od mladičké zajíkáající se Agdy skoro již dojemně.

„Dyť to už stačí,” zašeptala Juna, vyhnula se Sarlíkovu zlobnému pohledu a hřejivě popatřila na svého rozpačitého Agora. „Tihle přece za nic nemůžou.”

Velvyslanec obešel stůl, osobně nalil každému hostu sklenku sektu, ale nechal je před nimi stát na ubrusu a se svou mezi modrými prsty znovu promluvil svým filtrovaným hlasem:

„Agala přichází do vašeho vesmírného sektoru s vysokými cíli intergalaktické spolupráce nového typu. V první řadě potřebujeme poznat vaši civilizaci — hluboce a exaktně. K tomu ovšem nestačí oficiální zprávy, statistiky a deklarace, kterých máme nadbytek. Naším úkolem je hloubkové poznání osobního lidského života. A takto zacílenou vaši laskavou — a zcela bezpracnou — spoluprací hodláme honorovat splněním prakticky jakéhokoli vašeho přání. Navíc takto

významně přispějete k plodné kooperaci mezi našimi planetami — jako reprezentanti vašeho lidstva a přátelé naší Agaly."

„A proto jste nás sem přivlíkli jak dobytek!" vyhrkl nadřazený Šarlík, načež ho Aranka kopla do kotníku.

„Účelem úvodní fáze kontaktu bylo předvést vám naše možnosti a vzbudit váš zájem," říkal velvyslanec Prelag nevzrušeně. „V nadcházející etapě vás chceme poznávat už jen dálkově, bez sebemenšího rušení vašeho soukromí."

„Jak si to představujete technicky, Excellence?" zeptal se ho dr. Navara, zvedl svou sklenku sektu se stolu a maličko upil.

„Velice prostě." Velvyslanec s úsměvem rovněž upil a pak si povytáhl manžetu, aby na svém modrém zápěstí ukázal náramkové hodinky z masivního hnědého kovu.

„Náramkový komunikátor," vysvětloval ataše Zia, předstoupil a předvedl jej na svém zápěstí stejně jako jeho šéf. „Podobný tomu, který byl v Houstonu experimentálně vyvinut pro lidské astronauty pod názvem ‚wrist-communicator‘, krátce *wrikom*. Kromě měření času je do něj k vašim službám vestavěna minikalkulačka. Prosím, zkuste si něco vypočítat —" natáhl ruku s hnědým wrikomem k Juně, která s jeho pomocí hladce spočítala, že 485 krát 987 je 478 695, načež se zasmála: „Pane jo, na tomhle ciferníku chybí už jen barevná televize!"

„Zato ale uvnitř určitě nechybí celá spousta jiné elektrotechniky," poznamenal dr. Navara suše.

„Přirozeně," usmál se ataše Zia. „Do wrikomu jsou dále vestavěny příslušné subminiaturizované snímací elementy pracující na bázi difúze mezi kosmo-, geo- a bioelektromagnetickými potenciály vytříděných polí, v jejichž energetice jsme o něco pokročilejší než vy."

„Jsem ovšem jen domorodý řadový vědec, ale i tak stačím pochopit, že nosit tenhle náramek znamená být vystaven vašemu odposlechu a sledování absolutně v každé chvíli," řekl Antal a ostentativně postavil svou sklenku zpátky na stůl.

„Pan doktor Navara je zbytečně skromný," usmál se Zia, „a dobře víme o jeho skvělých vědeckých pracích — šestnáct vynálezů a tři světové patenty, že? Takže jistě pochopí, že primitivní odposlech, sledování a třeba i filmování, na něž naráží, bychom banálně snadno mohli zařídit i triviálními lidskými pomůckami — říkáte jim *elektronické* vši, že? — instalovanými ve vašich bytech, autech, kancelářích, oděvech a potravinách. Ale náš wrikom je neskonalé jemnější přístroj snímající významnější údaje než vaše jen akustické signály — tedy řeč — a ostatní

nepodstatné a povrchové jevy."

„Takže co tedy má ten náramek v nás pozorovat — a vám hlásit?" ušklíbl se Antal.

„Elementární zákony lidského bytí. Vaše věda bohužel dosud nevyvinula ani potřebné názvosloví, takže snad aspoň orientačně pro vaše uklidnění: náš průzkum směřuje k vyhodnocování křivek vašich enzymatických, hormonálních a neuronových potenciálů, ke studiu biorytmů a mnohem hlubších vrstev až do nitrobuněčných a intramolekulárních úrovní."

„Rozumíte tomu, doktore? Já ne," řekl Šarlík Antalovi dříve, než ho jeho žena stačila znovu kopnout do kotníku.

„Zbývá už jen dodat, že působnost wrikomu je pro jeho nositele nejen absolutně neškodná, ale i nepozorovatelná, a potrvá jenom několik týdnů. Během té doby wrikom dále poslouží i k rychlému plnění vašich objednávek," pokračoval Ziağ a obrátil se k June. „Slečna Jandeková si bude přát například barevný televizor."

„Ten bych zrovna potřebovala pro tatínka a maminku v Býnovci," zasmála se Juna.

„V tom případě stačí takto nastavit spojení —" Ziağ to předvedl na svém wrikomu, „uvést požadovaný typ televizoru, počet objednávaných kusů a do tří dnů to máte doma včetně antén a instalace. Samozřejmě bezplatné. O velkorysosti Agaly jste se snad již mohli přesvědčit."

„A to všechno jen za to, že pár týdnů budem nosit tyhle vaše hnědý ciferníky?" divila se Juna.

„Možnosti Agaly jsou — ve vašich měřítkách — prakticky neomezené," odušil velvyslanec.

„Ale proč jste si vybrali právě nás čtyři?" táhl šachista Antal zkusmo zase jinou figurou této prapodivné modro-bílé hry.

„Naše příslušné metody vás vytřídily jako reprezentativní vzorek populace vaší planety," vysvětloval Ziağ. „V tomto vzorku zastupujete obě pohlaví, dva muži v intervalu nejproduktivnějšího věku — třicet a pětadvacet let — plus dvě ženy v intervalu optimální reprodukce — dvacet a pětadvacet let. Dále jsou ve vás zastoupeny všechny stupně kvalifikace, od základního vzdělání paní Libichové až po nejvyšší doktora Navary, pak rozličná sociální postavení — vedoucí pracovník doktor Navara, střední technický kádr pan Libich, studentka slečna Jandeková a žena v domácnosti paní Libichová. Vzorek zahrnuje i vztahy služební nadřízenosti Navara — Libich plus podrízenosti Libich

— Navara, dále rozmanité stupně inteligenční, kulturní i sociální a zejména osobní vztahy rodičovské, manželské a další... váš vzorek je prakticky kompletní. A sestavit jej bylo neobyčejně složité, pracné... i nákladné."

„Proč jste se tedy neobrátili na naši SCSMC, tedy Světovou centrálu pro styk s mimozemskými civilizacemi," zkusil Antal další protitah, „která by vám jistě ochotně ušetřila práci — i náklady — se sestavením vzorku a sama pro vás vybrala třeba vhodnější a ochotnější *dobrovolníky*."

„S vaší SCSMS jsme v pravidelném styku, do něhož vás již brzy zapojujeme." Velvyslanec maličko usrkl sektu. „Ale při vši hluboké úctě k vaší SCSMC musíme s lítostí konstatovat, že její metody dosud nejsou na potřebné úrovni a že její administrativa je... poněkud těžkopádná. Na sestavení náležitého vzorku by spotřebovala více času, než my máme k dispozici na celý váš vesmírný sektor."

„A co kdvž se nám třeba nechce stát se vašim vzorkem?" vtáhl Antal do hry těžkou figuru a postavil ji k přímému střetu: „A zkrátka nemáme chuť posloužit vám jako zkušební králíci?"

„Což teda vůbec nemáme!" křikl bojovně Šarlík, když se napřed vzdálil z dosahu své kopající choti.

„To byste nás ovšem velice zklamali," řekl Prelag studeně. „A my si takové zklamání nemůžeme dovolit, protože náš pobyt na vaší planetě zkrátka skončí. Již za několik týdnů. A, přirozeně, s plánovaným výsledkem."

„Takže nám dáváte nůž na krk!" křikl opět Šarlík.

„Téhle české frázi nerozumím," řekl mu Ziağ skoro hrubě, „ale vy rozumějte, že jste náš pracně a nákladně sestavený vzorek, a my teď už nemáme čas vybírat znova od začátku další!"

„My taky nemáme čas!" rozčilil se Šarlík. „A tak nás vraťte domů a odtáhněte zpátky do vašeho Modrákova!"

„Dal bych přednost přátelskému jednání," řekl velvyslanec ledově. „Ale chcete-li tedy takto vulgárně —"

„Excelence zajisté promine emoční hnutí našeho kolegy, omluvitelné jeho mládím," přispěchal Antal k obraně v tomto velmi nerovném utkání. „Ale uvažte laskavě alternativu, že nehodláme nosit vaše... náramky."

„Tato alternativa je absolutně vyloučena," mínila Excelence Prelag. „Když uvážíte, že wrikomy budou plnit vaše libovolná přání..."

„Ale naše jediný přání je, abyste nás ihned odvezli do Prahy a dali nám už navždy pokoj," zahučel Šarlík již otráveně, hladově zašilhal po

stříbrné míse s hlavou divokého kance chrupavě do rudozlata vypečenou a vztekle polkl. „Tak kdy nás laskavě pustíte domů, pane velvyslanec?!”

„S vaším odvozem počítáme ihned po dosažení dohody," vysvětlil mu pan velvyslanec pokojně. „Která pro vás všechny bude znamenat ojedinělou a skvělou příležitost —"

„- na kterou vám ale my všichni kašleme!" vztekal se znovu Šarlík.

„V tom případě ovšem, ač krajně neradi," řekl Zia, „museli bychom vzbudit váš zájem o náš průzkum opačnými prostředky než plněním vašich přání."

„Neboli terorem?" zeptal se Antal suše.

„Agala nikdy neustupuje od svých plánů." Velvyslanec odložil sklenku a opřel se o stůl modrou pěstí, „Nikdy a za žádných, okolností. Nikdy."

„A kdyby nám vaše plány byly lhostejné?" zkusil to Antal ještě jednou.

„Pak bychom byli nuceni opakovat některé nepříjemné postupy — " začal Zia.

„— například gangsterské únosy —" poznamenal Antal.

„— a ovšem je stupňovat až k dosažení plánovaného výsledku," dořekl Zia.

„Uved'te nám pár ukázek z vašeho katalogu hrůz," vybídl ho Antal ironicky.

„Jen velice nerad. Tak třeba těch padesát tisíc, které každý z vás přijal... pochází z loupeže na jisté pražské poště. Na místě činu ponechány otisky vašich prstů, čísla vašich bankovek jsou známa a tak dále, jak to všichni znáte z televize."

„Tak tohle je už teda sprostý!" křikla Juna rozhořčeně.

„Jako všechno ostatní," vzdychl Šarlík a Arance se z tváře ztratila krev.

„Vaše metody zřejmě přesahují rámec zdejší běžné diplomatické praxe, ale co naplat," řekl Antal se šachovým klidem. „Žádám, abych byl okamžitě předán naší Bezpečnosti."

„Které byste s chutí odevzdal tu celou sumu nedotčenou, že?" usmál se na něho Zia. „Ostatní z ní už leccos utratili. Ale vy přece nejste nezranitelný, pane doktore. Například vaše dcera Evka... dost vám na ní záleží, že? Ještě dnes ráno jsme ji tu měli k volné dispozici a od zítřka ji tu můžeme mít zase. Nerad to říkám, ale každému se může leccos stát — víte, kolik je v Praze denně zmračeno lidí třeba jen při dopravních nehodách? Myslete na své zdraví. Samozřejmě i duševní — pan doktor Navara vám ve volné chvíli vysvětlí, jak působí gygamyzová neurotoxika s prodlouženým účinkem. Tyhle nemoci mají velice ošklivé příznaky."

„Pro dnešek už dost, naši hosté jsou unaveni. Zítra si povíme víc a určitě se vám to bude zamlouvat," usmál se velvyslanec, chopiv se opět své sklenky. „Zvu vás na zítřejší slavnost a celý můj dům vám bude k dispozici. Prozatím děkuji vám všem za laskavou trpělivost, s níž jste vyslechli náš výklad."

„V němž jste nám velmi tvrdě dali najevo, že když nepřijmeme vaše náramky, hodláte nás tak dlouho terorizovat, věznit, mučit a třeba i mrzačit, dokud je nepřijmeme," shrnul Antal Navara první kolo jednání a důstojně nabídl paži June, aby ji odvedl.

„Ale vy je určitě přijmete svobodným rozhodnutím a ony splní každé vaše přání." Velvyslanec Prelag zdvihl sklenku jako na počest. „Vždyť vás přece prosíme jen o maličkost... jen abyste pár týdnů nosili naše náramkové hodinky."

A-Z (32)

Na ostrov se snášela temně modrá noc a při pohledu ze střešní verandy bungalovu vypadala rezidence za vysokou zdí jako loď odplouvající s rozžatými světly.

„Takže dneska se jíst už nebude," vztekal se Šarlík, když na Juninu objednávku servit přinesl čtyři litrovky bílého vermutu (nejvýživnější dostupné poživatiny).

„Dnes už jen bumbat," řekla Juna nalévajíc si plnou sklenici.

„A zítra už ani bumbat. A pozítří nám obléknou tyhle sukničky," řekl Antal ponuře pohlížeje za odcházejícím servitem v modrošedé zástěrcce na nahém těle.

„Tak zítra nikam nepůjdeme a zahájíme hladovku, dokud nás neodvezou domů!" navrhl Šarlík. „Naše mrtvolý jim nebudou k ničemu."

„Ty už dávno mohli mít," zahučel Antal.

„Naší hladovky se asi moc neleknou," vzdychla Aranka. „A my ji beztak dlouho nevydržíme."

„Hladovka je blbost a já tam zítra jdu," řekla Juna rázně. „Protože oni se nezastaví před ničím a když kvůli nám dokonce vykradli tu poštu... Oni jsou schopní všeho. A já se přece nenechám zmrazit nějakýma nervovýma jedama – tatínek s maminkou by se zbláznili!"

„A naše pražská a kralupská babička, připomněla Aranka svému muži. „A naše děti!"

Na verandě se rozhostilo tíživé ticho a ze systému antén, zvolna

rotujícího na věži rezidence, začal každou druhou vteřinu vyšlehávat varovný modrý blesk.

„Jsme tu jak čtyři mravenci na metrovém jazyku mravenečníka," vzdychl Antal.

„Ale mravenec snad může aspoň píchnout, ne?" řekl Šarlík.

„S čímž ovšem mravenečník pobaveně počítá," odfrkl Antal.

„Nevěřím, že nemůžeme nic dělat..." říkal Šarlík — jako by tomu sám už přestával věřit.

„Určitě můžeme," vzchopil se doktor Navara. „Naší jedinou zbraní jsou teď naše mozky a první potřeba mozku je maximum informací. Proto navrhuji tam zítra jít a *maximum se dozvědět*. Všechno vyslechnout a vytrvale se znovu a znovu ptát... my všichni čtyři. A pak se z toho pokusíme složit mozaiku, v níž snad najdeme nějakou skulinu nebo šanci. Jejich verze o čtyřčlenném vzorku... zkusme ji na okamžik přijmout. Pořád mi však nedává smysl, proč k nám třem z Pražských vodáren přičlenili právě Juriu, která jediná nemá s naším podnikem nic společného, kdežto na druhé straně ze dvou tisíc našich zaměstnanců by jistě našli podobnou dvacetiletou dívku —"

„Ale copak jsem vám ještě neřekla, že se Sylvou Dvořákovou k vám jdeme od patnáctýho července na ročníkovou výrobní praxi?" řekla Juna, vtom na ni v zahradě zapískal Agor a Juna si s ním (jako každý den zde) šla ještě zaplavat v moři.

„Jako bych něco podobného tušil..." mumlal šachista Navara.

„Dává vám to nějaký smysl?" zeptal se ho zmořený již Šarlík.

„Teprve o tom začínám přemýšlet."

„Pojď už spát, miláčku. Máš za sebou těžké dny," řekla Aranka a prsty něžně přejela manželovi po tváři, Šarlík si přitiskl její dlaň k ústům a v objetí tak odcházeli do pokoje spolu... jako by to mělo být dnes naposledy.

Proč se Agala zajímá o Pražské vodárny? Antal Navara lízal kostku ledu, aby zbavil jazyk přeslazené pachuti po vermutu. Hlad mám už jako zvíře, a když si vzpomenu na ty pečené bažanty u Prelaga... nebo na toho nadívaného páva. Toho jsem ochutnal teprve dvakrát. Kdo to tam teď všechno sní? Serviti budou mít pré.

Antal si přitáhl telefon a zkusil to podle Junina vzoru: „Servite, přines mi něco k jídlu. Bažantí stehno. Dvě porce páva. A plátek ementálu!"

„Pokrmý se dnes již nepodávají," ozval se ze sluchátka monotónní hlas připomínající telefonické hlášení přesného času na pražském čísle 112.

Zřejmě to zde taky mají nahrané na pásku.

„Tak přines koňak. Remy Martin V.S.O.P. A dvě láhve sodovky.“

„Objednávka přijata," ozvalo se tímž hlasem a zakrátko na verandu přišel s tácem další polonahý muž v modrošedé zástěrce a přilbě. Tento měl obuté obě nohy. Kdypak tihle asi spí? V intervalech mezi dvěma příkazy.

Antal Navara pozoroval servita otvírajícího láhev koňaku. U dvou zelených bodů na jeho nahé hrudi krvácely maličké ranky. Tam jsou bodání, když mrskáni na záda připadá kápovi nedostatečné nebo příliš pracné — a ty zelené body označují na těle místa, jejichž bodné zranění nesnižuje pracovní výkonnost trestaného.

Jaký smysl měla opulentní recepce vedle tohoto horroru? Velice názorná ilustrace volby: stát se buď „přítelem Agaly" s hnědým náramkem, nebo jejím servit-otrokem.

A-Z (33)

Probuzení hladem sešli se v pátek ráno čtyři „hosté" Agaly na střešní verandě svého bungalovu již za jitrního chladu, ale na objednávku snídaně telefon servi tu stroze odpověděl: „Veškeré stravování i nápoje dnes výhradně jen na slavnosti v rezidenci!"

Čímž včerejší rozhodování, zda jít tam či nejít, drasticky zredukováno na prostou volbu, zda jíst nebo nejíst, a všichni čtyři už jen odevzdaně čekali, až se ve vysoké kovové zdi otevře vchod. Museli tak čekat pět hodin.

S křečovitou důstojností pak kráčeli z verandy zahradou přes letiště k ocelovému portálu a po červeném koberci do včerejšího sálu. Na ubrusu buffetového stolu drásavě svítily, leskly se a voněly růžové salámy, jazyky a šunky, stříbrné ryby z řek, horských jezer i moří a zlaté pečené — ach! — mezi mísami s ovocem, ořechy, dorty, výkvětem světových sýrů, a nad touto provokací milé úsměvy obou modrých rezidentů a agentů — tajemníků.

„Srdečně děkuji, že jste přišli," zahájila Excelence Prelag další fázi tlakového obrábění „vzorku", zřetelně ve výtečném rozmaru. „Můj dům je vám zcela k dispozici a s ním i veškeré možnosti Agaly. Naše přání již znáte a teď je řada na vašich. Přejte si cokoliv! Náročnější nebo zas intimní přání vyslovíte raději asi diskrétně — k čemuž vám poslouží vaše wrikomy — a stejně tak diskrétně budou i plněna. Ale začneme

snad tedy aspoň drobnostmi. Byl jsem informován o zájmu jedné z přítomných dam o kosmetickou pomoc..."

Vybídnuta Agorem Juna vyhrkla: „To jsem řekla já... Chtěla jsem udělat něco s vlasama, ale —"

„Výborně, slečno Jandeková!" zaradoval se velvyslanec a najednou vypadal skoro lidsky. „Agala vám s potěšením nabízí služby předních kadeřníků, vlasových studií, odborných poradců, dermatologů a třeba i filmových maskérek a televizních parukářů — Prosím alba!"

Agor otevře] na bočním stole tlusté album fotografií, na nichž barevně dokumentovány přeměny všelijak opelichaných i plešatých hlav do bujně nádhery velkolepých kadeřnických kreací.

„No ne, je tohle vůbec možný?" divila se Juna. „Nebo toto! Ale tohleto bych si docela dala říct..."

„Objednávka přijata! Zaříd'te to, Agore, a podrobnosti si pak dohodnete wrikomem," řekl velvyslanec. „Ale to byla opravdu jen maličkost, slečno Jandeková. Dál si nepřejete už nic?"

„Smím to říct?" zeptal se Agor Juny a nečekaje na její odpověď, informoval své modré šéfy o Junině touze zeštíhlet v bocích.

„Netušil jsem, jak milé bude plnit ženská přání, jež by ovšem nemusela být tak skromná," usmíval se Prelag. „Bud'te ujištěna, slečno Jandeková — a ovšem i vy, madam Libichová! — že Agala vám s radostí zprostředkuje jakékoliv kosmetické kúry a veškerou myslitelnou péči od vědecké dietetiky až po plastickou chirurgii. Prosím alba!"

„Pojď si vybrat a něco si k tomu zakousni," usmál se Agor na Junu přinášející jí talíř jemných krevet v růžové vinné omáčce a otevřel před ní fotoalbum triumfů luxusních salónů krásy, které z metrákové báby umí vysoustružit dívenku útlou jak bič.

„Podívej, jak se ta holka už cpe —" zašeptala Aranka svému muži závistivě o June.

„Chová se nemožně," sykl Šarlík.

„Nechceš si taky něco sníst?"

„Já zatím ještě hlady nepadám," řekl hrdinsky.

„Ale já už začínám a vždyť jsme se sem konečně přišli najíst, ne?" ušklíbla se Aranka, naložila si talíř vrchovatě šunkou a přes Junino rameno pokukovala do alba na fotografie lákavých zázraků kosmetiky.

„Přirozeně je tu leccos i pro pány," usmíval se modrý atašé Ziağ na Antala a Šarlíka, otevřel před nimi další tlustá alba a podal výklad k obrázkům umělých i rostlých kštic, přičesků a plnovousů ve všech

tónech od havraní černi až po barvu zralé pšenice, pěstování kulturistického svalstva zrychlenou sérií elektrocviků nebo zcela bezpracně podkožními injekcemi pěnových polymerů, zvýšení síly, vitality, potence ...

„Tak tohle teda fakticky nepotřebuju!“ ušklíbl se Šarlík. „Vy snad ano, pane doktore?“

„Samozřejmě ne!“ řekl Antal rychle.

„Již o lidstvu víme, že péče o zevnějšek je spíše dámskou doménou,“ usmál se velvyslanec chápavě a přistoupil k rohovému stolu. „Ale snad každému může přijít vhod radikální usnadnění duševní práce...“ Na rohovém stole tři lehké děrované přílby s vestavěnou elektronikou.

„Juno, vzpomeň si na svoje potíže s učením,“ vybídl Agor.

„Ach jo. Ale s tím mi nepomůže žádná helma, na to bych potřebovala vyměnit celou hlavu,“ řekla Juna plnými ústy (po krevetách se pustila do lahodné ryby zvané „mořský čert“).

„Ne vyměnit, stačí jen lépe zorganizovat. A pohodlně ji pak nabíjet informacemi bez dlouhého a bolestného úsilí, které zbytečně jen kazí oči, pleť a hrbí páteř,“ usmála se Aglaja (se zářivě jasnýma očima, meruňkově skvělou pleť a dokonale vzpřímenou páteří).

„To by šlo?“ zeptala se Juna polykajíc ocas mořského čerta.

„Zkus si to,“ řekl Agor, nasadil jí lehkou přílbu do vlasů a vpojil do elektrického okruhu.

Junin dech se zklidnil, prohloubil a prodlužoval, její oči jako by rostly a začaly se plnit štěstím.

„Jak se vám to líbilo?“ ptala se Aglaja, když Agor rozpojením okruhu skončil tu krátkou elektroseanci.

„Úžasný...“ vydechla Juna. „Já ještě nikdy v životě... Co to bylo? V jediný chvíli jsem *věděla úplně všechno najednou* — “

„Indukční sugesce?“ nadhodil dr. Navara, který si mezitím nenuceně naložil na talíř bažantí stehno, dvě porce nadívaného páva, plátek ementálu a zahájil zpožděnou snídani sklenkou lehkého moselského „Liebfraumilch“.

„Elektromagnetická nukleární rezonance,“ vysvětloval Ziağ. „Speciální zářič emituje svazky rádiových mikrovln, které jsou absorbovány příslušnou sekcí mozku. Funkční propojení neuronových systémů se zvýší o dva stupně, mozková kapacita zhruba o dva tisíce procent.“

„Takže jsi v té chvíli dvacetkrát chápavější i chytřejší,“

vvsvétlil Agor Juně. „Taky se to dá připojit na tvoje paměťové centrum

a perfektně zvládneš tisícistránkovou učebnici, podle obtížnosti textu, za šest až osm hodin. A samozřejmě hypnopedicky při spánku, aby ti celý den zbyl na plovárnu."

„Tohle teda беру!" zajásala Juna. „Protože už za pár dní mi začínají zkoušky a celý semestr by mi skončil výbuchem. Tatínek a maminka by se zjevili..."

„Objednávka přijata a podrobnosti si dohodnete wrikomem," usmál se velvyslanec Prelag. „Nechcete to taky aspoň ochutnat, pane doktore?"

„Klidně," řekl doktor Navara, odložil talíř a nasadil si na hlavu děrovanou přílbu. Raději asi tohle než otrockou kuklu servita.

„Četl jsem o něčem podobném v pátém čísle *Kosmické techniky*," řekl technicky sčtělý Šarlík.

„Vyvinuli to v Talinu pro kosmonauty v krizových situacích," poučil vědecký náměstek svého mladšího dokumentaristu a sám si zapojil okruh. „Funguje to. Je to dobré..." Antalovy oči se pomalu zavíraly, jeho dech se zvýrazňoval. „Je to výborné —“

Obličej se mu zvolnil, splynul, vyrovnal a jakoby zevnitř prorážen nejen omládl, ale skoro i zkrásněl.

„Četl jsem už víckrát, že tahle nukleární rezonance svede úžasný věci —" začal Šarlík vysvětlovat své ženě, ale ta ho netrpělivě stopla:

„Tak si to zkus taky, nebo nám ta Jandeková tady všechno vyžere sama. A chytřej pan doktor Navara bude ještě dvacetkrát chytřejší."

„Prosím naše vážené hosty, aby se neomezovali jen na technické drobnosti," řekl modrý velvyslanec. „Agala je schopna splnit jakékoli, i velice speciální lidské přání."

„Já bych teda ještě jedno měla..." začala zas Juna.

A ranka si odvedla Agimonta stranou a rychle mu šeptala: „Já nemám povahu jako slečna Jandeková a nejsem zvyklá o něco prosit, ale..."

„Povíme si to později a v klidu," slíbil jí Agimont. „Hodně o vás přemýšlím a vzpomněl jsem si i na vaše básně. Víte, já miluji mladou českou poezii a pilně ji čtu. Těch knížek není mnoho, ale na žádné jsem zatím nenašel vaše jméno..."

„Kdepak já a knížku!" začervenala se Aranka. „Já píšu básničky jen tak při vaření a posílám je redaktorce Alexandře do soutěže televizního kursu poezie. Ale zatím jsem nikdy nevyhrála,"

„Pro přítelkyni Agaly jsou nekonečně větší možnosti než dostat plastickou kytičku z televize," usmál se Agimont, docent poezie.

„Těším se na vaše další přání, slečno Jandeková," vybízela mezitím Prelag Junu.

„Když mně ale je teď trapný to říct..." styděla se, a až když si ji atase Zia odvedl stranou, zašeptala mu: „Víte, já mám velkou lásku, on se jmenuje Henryk Lambert, a jedna bestie, nějaká Diana Antošová z mého ročníku, mi ho sprostě ukradla."

„Chápu," řekl Zia. „A vy si teď přejete získat pana Lamberta zpět a Antošovou potrestat."

„To první na vás samozřejmě nechci, to my lidi si už sami... Ale to druhý, kdyby to teda nějak šlo..."

„Ale samozřejmě! Antošová bude náležitě potrestána a to způsobem znemožňujícím pokračování jejího amorálního vztahu. Prosím, vyberte si!" řekl Zia a otevřel před Junou docela zas jiné album, na jeho surově barevných fotografiích hrůzy drásaných a pálených lidských těl, obličejů rozřezané břitvou, živá kůže stažená z prsou a z podpažních dulků, údy ovinuté ostnatým drátem a zmítající se v pletivu elektrošoků.

Když si pomyslí, že by tohle udělali mé Evce... zachvěl se Antal, který nahlédl June přes rameno do alba hrůz, a šel se nadechnout k otevřenému oknu.

„Dejte to okamžitě pryč!" řekla Juna zděšeně Ziaovi. „Proboha, komu jste tohle dělali?!"

„Zatím nikomu. Tohle jsou jen experimentální projekce na neživých modelech," řekl Zia a významně dodal: „Pořízené dle dokumentace *vašich lidských* archivů ..."

„Tak tohle nesmíte udělat nikdy nikomu, rozumíte! A musíte mi to slíbit — hned teď!"

„K tomu bohužel nejsem zmocněn. Ani velvyslanec. Ale je-li to ovšem vaše přání..."

„Je!"

„...sdělíte je přímo naší centrále wrikomem."

„Kterej si teda teď už *musím* navlíknout, vidíte!"

Šarlík Libich si mezitím vyzkoušel děrovanou mikrovlnnou přílbu, zažil v ní úžasnou chvíli, v hlubokém zamyšlení pak vzal Arance z ruky talíř a začal jíst šunku prsty.

„Ve vašem povolání by tyto mikrovlny mohly znamenat revoluci," řekl mu velvyslanec vážně. „Jsem poměrně značně obeznámen s vašimi metodami dokumentace, které zpravidla vedou k nakupení nezvládnutelných již záplav informací — říkáte tomu *informační*

zahlčení, že? A v jeho důsledku se vám často stává, že třeba i několik výzkumných ústavů v různých zemích pracuje zcela zbytečně na jednom a též úkolu — který by rozřešil sám kterýkoliv z nich — a to jen proto, že příslušná zpráva se v nadbytku zpráv prostě nedostane zčas k příslušnému výzkumníkovi. Je to tak, prosím?"

„Je, ale s tím se zatím nedá nic dělat," přel se Šarlík mávaje nakousnutým plátkem šunky. „Když ve všech zemích jedou všechny výzkumy naplno, je prakticky nemožný, aby se každé dozvěděl všechno včas."

„Ale vy byste mohl, pane Libichu. S pomocí těchto mikrovln byste lehce zvládl celý svůj obor a veškeré informace pak nejen evidoval — nebo dokonce mechanicky jen skladoval — pro případného zájemce, nýbrž byste je třídil, hodnotil, vybíral a osobně se tak zúčastnil vědeckého procesu. Ale nejen to! Jak dobře víte, největší objevy čekají lidstvo v mezních oblastech mezi jednotlivými vědami, protože je málo génů, kteří se vyznají současně v matematice, elektronice, biologii i technice... Ale vy byste mohl. Mohl byste pomocí těchto mikrovln, které dvacetkrát zvýší kapacitu vašeho mozku. Průměrný člověk má inteligenční kvocient IQ asi sto, génus třeba IQ dvě stě padesát — *ale teď si představte, že máte superinteligenci IQ dva tisíce!*"

„Tedy jako osm génů v jedné — ve vaší — osobě," dodala Aglaja.

„V této souvislosti mi teď cosi napadá, a když Vaše Excellence na okamžik dovolí —" vmísil se dr. Navara a odvedl si velvyslance k oknu dřív, než Šarlík stačil polknout.

„No tak vidíš, Prelag ti tu nabídne tak fantastický věci a ty... a ty mi akorát jen sežereš šunku!" naštvála se Aranka na svého muže a šla k Agimontovi, který jí ihned pozorně servíroval talíř se skvostně vypečeným holoubátkem.

„Jste velice laskav," poděkovala mu. „A já bych se teď ráda ještě na chvilku podívala na nějakou tu vaši kosmetiku."

„Ta není naše, nýbrž vaše. Ale vy ji přece nepotřebujete, paní Aranko," usmál se Agimont galantně.

„Jste opravdu milý, ale dnešní žena v pětadvaceti — a k tomu ještě po dvou dětech..."

„Viděl jsem ji na pláži hotelu Pluto a v Lasturové zátoce," řekl a ztišil hlas do šeptání: „Měla na sobě jen dva úzké pruhy plavek a byla tak vzrušující..."

V rozpacích se Aranka odvrátila k bočnímu stolu a nazdařbůh otevřela první album — z jeho stránek na ni zařvalo peklo zmučených lidských

těl, obličej je rozřezané břitvou, oči vyleptané kyselinou a zaživa stahovaná kůže.

„Promiňte," omluvil se Agimont. „Tohle je z jiné série."

„Mikrovlnami indukovaná superintelligence nepostrádá jistě zajímavosti," diskutoval s velvyslancem u okna doktor Navara jemůž Agda přinesla další vybranou porci pečeného páva bohatě obloženou mandlopistáciovou nádivkou a zelenými i černými olivami. „Je však již bezpečně odzkoušena?"

„Naprosto bezpečně," ujistil ho Prelag. „Na Agale je zcela běžná a sám jí často používám."

„Zde ovšem vyvstává otázka, zda normální pozemský člověk může bez rizika snést případně i delší mikrovlnové ozařování mozku."

„Jak by kterémukoliv člověku mohlo uškodit zjasnění a očistné promytí jeho mysli? Mikrovlny přece nevnašejí nic cizího, nýbrž jen orientují chronicky roztěkanou mysl a koncentrují ji k její plné kapacitě... která je ostatně daleko vyšší než jen dvacetinásobek mozkového výkonu nesoustředěného, ustaraného a uspěchaného jedince, jenž trpně podléhá stressům vašeho neurotizujícího způsobu života. Mimochodem i vaši tělesnou kondici lze pronikavě zvýšit."

„Toto pan doktor Navara ovšem nikterak nepotřebuje," usmála se Agda nalévajíc oběma mužům řecký růžový sekt a Antal se roztržité zadíval na mladistvé poprsí své poddajné milenky z hotelu Pluto.

„Dám se o celé věci podrobně informovat," řekl pak, „v Praze. Zatím však všechny tyto mentálně technické pomůcky — čímž nemyslím pouze vaše mikrovlny — se mi jeví jako hračky schopné nanejvýš snad usnadnit nebo zkrátit četbu odborných materiálů, kterými jsme vskutku zahlceni. Jako jistě i vy."

„Ale právě proto se potřebujete především vyvázat z únavného denního koloběhu, z přemíry povinností, starostí a práce," řikala Agda naléhavě, „najít si čas nejen pro odpočinek, ale i na rodinu, své přátele, rozličné sporty, dlouhé osvěžující pobyty v přírodě a večery pod hvězdami..."

„Tak na tohle všechno si dnes najde čas málokterý odpovědný pracovník," vzdychl náměstek Navara.

„Já vám ten čas opatřím," řekl modrý velvyslanec lehce. „Agala může ustavit soukromý kontakt s vaším resortním ministrem — inženýr Hlávka, že? Co byste říkal například dvouměsíční studijní cestě po všech světových veletocích? Nebo půlroční vědecké stáži na Filipínách,

Cejlonu nebo Tahiti?"

„Mhm, mhm," dal se slyšet Antal Navara, když dojedl třetí porci páva a pustil se do mladých pstruhů v petrželové omáčce. Kdoví, jaká nás ještě čeká dieta.

A-Z (34)

V hlubokém nočním tichu doléhal na střešní verandu bungalovu jen hukot blízkého moře a z antén rotujících na věži rezidence vyšlehl každou druhou vteřinu signální modrý blesk, v jehož prudkém svitu obličej prahské čtveřice vždy na zlomek času zmodraly.

„Pořád nemohu pochopit, proč oni s námi dělají tohle všechno..." říkála Aranka, „a to jenom proto, abychom pár týdnů nosili ty jejich hodinky."

„To je vskutku nejasné..." souhlasil dr. Navara.

„Nejasné?" opáčil Šarlík. „Docela určitě je v tom nějaká krivárna!"

„...i když zas na pouhé požádání bychom si jejich wrikomy sotva nechali navléknout," poukázal Navara. „A jim na tom zřejmě strašně záleží."

„Opravdu strašně," zachvěla se Aranka. „Viděla jsem v jednom jejich albu rozřezané obličej a takové hrůzy —"

„Já to viděla taky," řekla tiše Juna. „A třeba jen proto, aby se ty hrůzy žádnému člověku nestaly... budem nakonec muset ty hodinky vzít. Stejně nám nic jiného nezbude."

„Než po tom všem, jak nás sem přivlíkli jak dobytek," rozčilil se Šarlík, „vrátit se domů od nich ještě okroužkování? A kdoví čím vlastně."

„Já v tom žádnou hrůzu nevidím. Tu jsem viděla v tom albu, naštěstí zatím jen nafilmovanou," řekla Juna. „Dyť přece kdyby chtěli a začali to dělat *nám*, asi bychom je teď už dávno *prosili*, abychom ty jejich hodinky *směli* nosit. Ale oni to zkoušejí napřed po dobrém —"

„— to asi váš Agorek s várna večer u vody," napadl ji Šarlík. „Ale například naší rodině unesli mámu před očima našich dětí. A dokud to s nima nerozsekneme, jasně a navždycky, mohou to zopakovat *kdykoliv znovu!*"

„Jenže oni nám to rozseknout asi nedovolí," namítla Aranka manželovi.

„Tento dojem ve mně vytrvale sílí," přitakal dr. Navara.

„Tak nač se o tom zbytečně ještě bavit?" řekla Juna. „Ponosíme teda

pár tejdů ty jejich hnědý ciferníky, oni si udělají ten svůj průzkum, nám ještě pár milejch věcí, a pak si odšupajdí zpátky na Agalu, ne?"

„Ale copak může někdo vědět, co všechno v těch hnědejch ciferníkách je?" křikl na ni Šarlík.

„Když to nevíte, tak co na mě hulákáte?" odsekla mu.

„Byl bych daleko klidnější, kdybychom to věděli," zasáhl doktor Navara. „Zatím víme, že Agala disponuje neodhadnutelně pokročilou technikou. Dosud nám předvedli projasnění mysli pomocí mikrovln, které my známe již taky. Ale co když jsou rovněž schopni zase jinou technikou — nám dosud neznámou — naopak zas naši mysl *zakalit*? A pak ovládnout."

„Amy pak v Praze budem jejich otroci víc než tady tihle chudáci serviti," dodal Šarlík trpce.

„Ale ty z nás mohli udělat už dávno," namítla mu Aranka. „A když budeme doma mezi svými... Jen abychom tam už byli!"

„A v celku a zdraví!" dodala Juna.

„Jenže my ale nemůžeme vědět, co všechno s námi wrikom udělá," upozornil ji dr. Navara.

„Tak to aspoň vyzkoušíme!" odsekla.

„Juno, mám vás rád a rozumím vám, protože jste úplně jako moje Evka. Ale nebudete přece na sobě zkoušet *něco neznámého*, co může být nebezpečné... Jako třeba morfium nebo heroin."

„Ale zkoušet se přece musejí právě *neznámý* věci, ne? A za celý lidstvo to máme zkusit zrovna my — to je přece docela báječný. Já si zkrátka myslím, že člověk má poznat *úplně* všechno, dokud je ještě *mladej* — pane Navara!" řekla Juna, vtom na ni ze zahrady zapískal Agor, a tak se s ním šla koupat do moře.

„Chci si taky zaplavat," řekla pak po dlouhém mlčení Aranka, manželé Libichovi se zvedli a Antal se za nimi díval, jak se ve tmě roztínané každou druhou vteřinu modrým bleskem vzdalují zahradou, sestupují po skalních stupních a přes letištní plochu vcházejí na písčitou pláž. Opodál v moři již dováděla Juna s Agorem.

Čas jako by dýchal prudkým pulsem toho modrého světla a po dlouhé době — všichni už dávno spali ve svých pokojích — náhle nový zvuk v táhlém hučení moře a Antal strnul. Na opačné straně, než se jde po stupních dolů k letišti, přímo pod elektrárnou na útesu, jímž na východní straně spadá zahrada strmě k moři, vbíhala nahá Agda do nízkých vln a stříkala kolem sebe jejich pěnou. Každou druhou vteřinu elektricky

zasvítilo ze tmy její tělo hladké jak z modrého kovu. Pak se zastavila, obrátila se přímo k bungalovu a rozpráhla paže.

Vytrvalá eskalace pokoušení Agaly, ušklibl se Antal. A tahle nahrávka mi má říct: jestli ještě někdy nějakou lásku, starý pane, tak jedině už jenom v našem modrém provedení.

Noční moře vystřelovalo tu dráždivou výzvu s ničivou pravidelností kapek dopadajících na hlavu vězně a Antala zaplavovala slabost. Ta dívka přede mnou v moři je mladá a krásná. Tak blízko. A pro mě. Kdy já vlastně naposledy... Antal zavřel oči a úporně zkoušel myslet na svou zemřelou ženu, na Evku — Ale po ženě mi zbývá už jen pár suvenýrů, Evku vidím sotva pár hodin týdně a časem i to přestane. Antal Navara zhluboka vzdechl. Co mi ještě zbývá ze života?

A-Z (35)

Od sobotního rána možno v bungalovu objednat telefonem opět cokoliv, ale teď se ovšem už nejedná o pouhé jídlo. Pražská čtveřice na střešní verandě dle Antalovy rady vydatně posnídala, ale co dál? Nerozhodné pohledy do parku rezidence za vysokou zdi, kde se oba modří rezidenti se čtyřmi tajemníky vesele bavili mezi bohatě prostřenými stoly na trávnících své zahradní slavnosti. Pozváni jsme všichni a vysoká kovová brána ve zdi otevřena dokořán. Kdo do ní vejde? Kdo první?

Slunce stoupalo nad ostrovem a rozpalovalo střešní verandu jako palubu připoutané lodi. Kde jsme si už všichni desetkrát všechno řekli. A tisíckrát si už prohlédli ten náš vymezený plácek, o málo větší než fotbalové hřiště: bungalov uprostřed zahrady, z níž vedou skalní stupně dolů k letišti a pobřežním plážím, na druhé straně už jen elektrárna na útesu, kterým zahrada končí. Půjdem si zase zaplavat? A co pak? Do Řecka odtud nedoplaveme a na prázdném vyprahlém letišti jen bídná kůlna servitů. Jediná cesta odtud vede ocelovým portálem vysoké brány ve zdi.

Ze skalních stupňů slyšet skřípění těžkých krumpáčů, tři polonazí servi ti v modrošedých zástěrkách a přílbách lámou kámen a rozšiřují schodiště pod dozorem čtvrtého z nich, který na dnešek určen kámem. Jako odznaky své hodnosti nosí kolem krku na provázku kovovou píšťalku a v ruce metrovou černou hůlku, ohebnou jako jezdecký bič a na konci opatřenou kovovým trnem.

„Já chci domů," řekla Aranka znovu.

„Tak jdi, ale nezapomeň si napřed skáknout pro ten hnědej náramek!" píchl ji Šarlík.

„Tak tady budeme dřepět dál — a co teda bude?!" rozčilila se opět.

„Prosím vás, nerozčilujte se," prosil je doktor Navara již asi podesáté.

„Tak co máme dělat, pane doktore?" píchla ho zas Juna.

„Tak nám poradte vy, slečno Jandeková!" píchl ji Šarlík.

„Ale dyť to přece už všichni dávno víme, a teď se už jenom čeká, kdo si troufne první." Juna si vhodila do úst hrst slaných mandlí, jež jí zaprašely mezi zuby. „Tak teda já. Koupání je tu prima, ale já mám před zkouškama a tatínek s maminkou mě neviděli čtrnáct dní. Tak já si vezmu ty hnědý ciferníky —"

„— chcete říct hnědý *pouta*!" vpadl Šarlík.

„Ale vždyť to jsou přece opravdu hodinky a Prelag se Ziagem je nosí taky!" krotila ho Aranka.

„— zkrátka si je vezmu a dál se uvidí," dořekla Juna. „Stejně potřebuju už nový hodinky a tyhle hnědý cibule s kalkulačkou jsou náhodou fantastický. Celá škola na ně bude zírat! A až ten průzkum Agaly za pár týdnů skončí, řeknu si Agorkovi, a on mi je určitě nechá i pak."

„Já vám je v Praze koupím za své peníze, slečno Jandeková!" sekl Šarlík Junu.

„Své peníze si radši nechte pro své dětičky, pane Libich!" sekla Juna Šarlíka.

„To bys teda fakticky měl!" přidala se k ní Aranka.

„Prosím vás, nerozčilujte se," prosil je Antal Navara, opět marně a již unaveně.

„Tak si jděte pro ty své hnědý cibule, slečno," rozčiloval se Šarlík, „a poproste je o novou frizuru, štíhlý boky a hypnopedický šprtání na zkoušky při spaní! A utíkejte honem, než vám zavírou bránu —"

Vtom do jeho slov zazněl bolestný výkřik ze skalních stupňů. Kápo začal mrskat křičícího vězně a ostatní dva, nesoucí na zádech balvany, se rozběhli do schodů klusem.

„Taky že jdu a moje první přání se bude týkat servitů. Protože člověk by neměl myslet jenom na sebe — pane Libichu!" křikla Juna, vstala, proběhla zahradou ke skalním stupňům a rázně odstrčila kápa od bitého vězně. Ale pak se už nevrátila. Kráčela dál přes letiště a prošla ocelovým portálem brány dovnitř, kde ji obklopila celá zahradní společnost. Modrý' velvyslanec osobně rozléval sekt k přípitku.

„Nemůžeme ji tam nechat samotnou," řekl Antal Navara a vstal.

„A co ty?“ řekla Aranka, rovněž vstávajíc, svému muži. „Na co tady chceš ještě čekat?!“

Trojice se vydala k bráně.

A-Z (36)

Po schodech z rezidence mezi modrým atašé Ziagem a bronzově opáleným Agorem sestupovala Juna, na zápěstí její levé ruky se tměl hnědý náramek wrikomu, a rozběhla se jej ukázat spolubydlícím.

„Jaké to je, Juno?“ optal se jí Antal.

„Trochu těžší než normální cibule, ale jinak výborný!“

„Máte nějaké zvláštní pocity?“ zeptal se jí dr. Navara. „Například napětí, úzkost, nebo naopak uvolnění či dokonce rozjařující euforii?“

„Je mi docela normálně a rozjařená jsem, že to mám už za sebou.“

„Dovolíte, abych si to prohlédl?“ řekl Šarlík.

„No jasně!“ Juna začala sundávat wrikom — který však sundat nešel. Matně hnědý kov jeho masivního náramku po celé délce hladký bez sebemenšího výstupku, plošky nebo rýhy neviditelného uzávěru.

„No jasně!“ šklebil se Šarlík a vítězně ke své choti: „Vidíš to? A co jsem ti říkal!“

„Copak s tím bychom si v Praze už nějak poradili v laboratoři,“ řekl jim rychle Navara šeptem, načež se pak hlasitě obrátil k Ziagovi tónem uražené důstojnosti:

„Opomněli jste nám sdělit, že wrikom nelze sejmout!“

„Ale jistě že lze, pane doktore!“ ubezpečoval ho modrý atašé. „Ovšem jen v intervalech, které neporuší kontinuitu měření, jež by jinak bylo zcela znehodnoceno. Vždyť přece ve vašich bytech jsou rovněž instalovány plynoměry a elektroměry, kteréžto vypínat v průběhu měření by bylo... přinejmenším neseriózní, že? A manipulovat s nimi smí výhradně jen mechanik elektrárny či plynárny. V případě neskonale jemnějšího a nepřetržitě pracujícího wrikomu by to znamenalo přidělit každému z vás celou skupinu našich mechaniků střídajících se u vás nepřetržitě ve dne i v noci... což by vám sotva asi připadalo pohodlné.“

„Tento nový aspekt budeme muset teprve uvážit,“ řekl dr. Navara a obrátil se k velvyslanci Prelagovi:

„Vaše Excelence nyní již získala dobrovolnici k vašemu průzkumu a tedy cíle našeho zdejšího pobytu je již dosaženo.“

„Nikoliv, pane doktore,“ řekl Prelag. „Jak jsme vám již vysvětlili, náš

průzkum nezbytně vyžaduje kompletní čtyřčlenný vzorek reprezentující celou populaci vaší planety."

„Kdybychom se však dohodli na získaných již pětadvaceti procentech vzorku..." zkusil Antal ještě jednou.

„Jako vědec ovšem víte, že pětadvacet procent je pro tento účel stejně málo jako padesát, devadesát nebo nula procent."

„Takže zde budeme drženi tak dlouho —"

„— až všichni čtyři pochopíte výhodnost naší nabídky, jejímž přijetím významně přispějete nejen k přátelství vaší planety s Agalou, nýbrž i k intergalaktické spolupráci historicky nového typu." Modrý velvyslanec zdvihl se stolu dvě sklenky, jednu podal June a s druhou mezi prsty ji vyzval: „Slečno Jandeková, Agala čeká vaše přání."

„Tak napřed to bití servitů. Dyť je to přece hnusný! Slibte mi teď hned, že s tím uděláte šlus." Juna přejížděla prsty po ciferníku svého wrikomu. „Kde se to tady mačká, abych to nahlásila?"

„Ale pro takovou organizační drobnost netřeba navazovat spojení s naší centrálou," usmál se Zia. „Rád to zařídím sám a navíc vám slibuji, že tito servité budou již brzy uvolnění z fyzické práce a v nejkratší možné době propuštění."

Společnost se volně rozptýlila v parku před rezidencí mezi stoly prostřenými na trávnících i ve dvou altánech a hudba zahradní slavnosti se linula z reproduktorů v korunách stromů.

„... a já ti pořád říkám..." říkal Šarlík pořád Arance a krmil ji z přineseného talíře šunkou, až ji dokonale otrávil.

„Ty mi říkáš pořád jen ty svoje strachy, ale my sem přece přišli dovědět se něco *od nich*. A pořád s tou tvou šunkou —!"

„Musíme se přece najíst do zásoby —" přesvědčoval Šarlík svou ženu, ale ta už jen odfrkla, nechala ho stát s talířem v ruce a šla za Agimontem, který jí ihned pozorně nalil sklenku sladkého žlutého vína z nedalekého ostrova Chios.

„Napijeme se?" Aglaja přistoupila k Šarlíkovi s dvěma číškami koňaku Metaxas. Který jsme spolu pili v hotelu Pluto. „Už mi to tady začíná jít na nervy."

„Vám taky?" ušklíbl se Šarlík. „Ale vy jste tady přece v práci, ne?"

„Bohužel nikoliv, jen na brigádě. Která za pár týdnů už skončí."

„Co vy vlastně děláte normálně, Aglajo?"

„Sekretářku ředitelství automobilových závodů. Které se pořádají jen jednou v roce a na zbytek času mě půjčují do mzdové účtárny. Dělal jste

někdy ve mzdové účtárně?"

„Naštěstí ne.“

„Je to nuda k zešílení.“

„Takže jste vlastně ráda přijala tuhle... brigádu.“

„Napřed jsem samozřejmě nevěděla, co z toho vyleze. Ale teď už vím, že na těchto pár týdnů nezapomenu do konce života. Vzpomínáte si, pane Šarlíku, co jsme si říkali před týdnem při návratu ze závodní dráhy v Gythionu?... Já v osmnácti snila a toužila stejně jako vy. Jako snad každý. A na rozdíl od vás jsem si to splnila. Aspoň na pár týdnů.“

„Jaký to byl sen a jaká touha, paní Aglajo?“

„Po intenzívním zážitku. A třeba i dobrodružství — víte, já už od dětství byla spíš jako kluk než jako holka. Vy asi zase naopak? Odpusťte, ale snad mě pochopíte, když já od těch osmnácti už zařezávala ve mzdové účtárně.“

„Jako já v dokumentačním oddělení.“

„A do smrti nechcete poznat už nic jiného, než chodit tam den co den, odpoledne se pak projít s kočárkem kolem domu, večer ztvrdnout u televize a každý pátek trabantem k babičce do Kralup?“

„Když si navlíknu ten váš náramek, budu se smět projet ještě párkrát v závodním autáku?“ zeptal se jí ironicky.

„Kdykoliv budete chtít, ale to je ovšem pouhá hračka jako ty vaše dětské modely, právě jen o něco větší. Ale hračkou už není například dvacetinásobné zvýšení vaší mozkové kapacity mikrovlnami — “

„— na pár týdnů. Během nichž nanejvýše pochopím, jak strašně moc toho nevím.“

„V případě vašeho zájmu by se dalo uvažovat o prodloužení. Ale i jen těch pár týdnů nadlidské superintelligence může pro vás znamenat hluboké pochopení všech souvislostí a ideací pro celý život...“

„...a ovšem nezapomínejte na vaši poezii,“ zpracovával mezitím Aranku pod obrovským růžově rozkvetlým tamaryškem docent poezie Agimont, nalévaje jí druhou sklenku žlutého chioského vína.

„Ale ty moje básničky přece nic nejsou a v televizi si jich zatím ani nevšímli,“ upejpal se Aranka.

„Vítězství v televizní soutěži je pouze první krok na cestě... na jejímž konci vidím *vytištěnou sbírku vašich veršů*. Vy to určitě dokážete — cítím to. Váš čas psát právě nastal.“

„Ale kdy a kde, při tom mém věčném kolotoči mezi dětmi, sporákem, pračkou a samoobsluhou...“

„Pomohu vám najít čas i zorganizovat příležitost. Před týdnem jste v Lasturové zátoce vycítila téma vašeho *Modrého tria*. Proč tam nejete znovu a dovršit je?“

„Tam bych se ráda ještě někdy podívala...“

„Ale kdykoliv si budete přát“

„... jsem ovšem vdaná žena...“

„Když poletíme časně ráno, můžete být odpoledne zas už zpátky doma!“

„...a pak taky musím myslet na své děti.“

„Ale na ty ovšem musíte myslet *především!* Co si přejete pro své miláčky Arku a Anku?“

„To bych taky mohla?“

„Samozřejmě. Cokoliv.“

Antala Navaru agitoval pod vějířovou palmou osobně sám Prelag a před posledním útokem odeslal Agdu pro nápoje.

„Mládí je tak půvabné...“ říkal, když oba znalecky sledovali její krásnou chůzi. „A v našem věku si je můžeme bohužel dopřát už jen jako luxus nebo hřích. Nebo ve vzpomínkách... které mně však chybí. Já už od osmnácti sloužil na cizích planetách.“

„A já se dřel na univerzitě, abych stihl dvanáct semestrů za tři roky...“ povzdychl Antal a mezi oběma muži kmitlo okamžikové porozumění.

„Nastal čas poslední sklizně — než nás pošlou do důchodu,“ zamrkal Prelag spiklenecky. „Co vlastně máte proti veletrhu svých splněných přání?“

„Který potrvá jen pár týdnů... aby dalším rokům pak dodal trpkou chuť marných laskomin.“

„Ve vašem případě by se ta lhůta dala prodloužit. Za pár týdnů skončí náš wrikomový průzkum, ale Agala sem vyšle další a možná i vyšší reprezentaci... možná i administrativu. A bude zde potřebovat lidské spolupracovníky jako experty a zvláštní poradce. Případně i guvernéry... určitých oblastí. A míním tím větší teritoria.“

„Jako například Čechy?“

„Z hlediska Agaly není toto území nijak velké.“

„Mám si to snad dešifrovat jako nabídku stát se českým místokrálem?“

„Vaše mimořádné schopnosti jsou nám sdostatek známé,“ usmál se modrý velvyslanec a obrátil se k Agdě přinášející sekt.

A-Z (37)

Každou druhou vteřinu z věže rezidence vylétl do noci modrý blesk a čtyři obličejové na střešní verandě bungalovu se zjevovaly už jen v jeho barvě nebo mizely ve tmě.

„Pořád ještě necítíte nic zvláštního?“ ptal se Antal vytrvale.

„Už jsem vám stokrát řekla, že ne!“ odsekla Juna netrpělivě již očekávajíc svého Agoru.

„A jak vám ten wrikom navlékli?“ pokračoval doktor ve výslechu.

„No prostě jsem strčila ruku do takový kulatý díry ve zdi, necítila skoro nic a už to bylo „Jako když dáváte krev při odběru ve špitále.“

„Trefný přirovnání,“ utrousil Šarlík ze tmy.

„No a co!“ utrhla se na něho Juna. „Já už krev dávala víckrát a budu dávat zase. Ale Agala naši krev nechce.“

„To se říká — kdoví jestli!“ dal se slyšet Šarlík.

„Já bych jim dala klidně celý litr,“ řekla Aranka. „Jen abych už byla doma,“

„A kdo nám v tom vlastně brání?“ zeptala se Juna.

„Kdyby se jim jednalo jenom o odběr krve —“ začal zase Šarlík, ale Juna ho už nechtěla poslouchat.

„Tak si sed'te dál a rozebírejte si svoje strachy a hrůzy, páni technici a vědci. Mě to už nebaví!“ křikla vstávajíc. „Ale jak tak na vás koukám, už to asi moc dlouho rozebírat nebudete — vid'te, že ne!“

Její ostře modrá silueta se pak dole míhala zahradou, jak spěchala Agorovi naproti. *Ten jedinej mě tady aspoň neotravuje a nic na mně nechce.*

„Jakmile přestaneme držet pohromadě, je naše obrana značně zkomplikovaná. A my jsme už přestali,“ vzdychl Antal Navara, sešel z verandy do svého pokoje, dal si servitem přinést koňak a závěsem pečlivě zastřel okno směrem k elektrárně a moři pod útesem. Abych se zas nemusel dívat na Agdino noční koupání a byl tak ušetřen pokušení té modré bohyně mládí. A abych si v klidu rozmyslel, čeho vlastně chci být ušetřen.

Manželé Libichovi osaměli na verandě žlhlání varovnými modrými blesky.

„Zítřka si dám nasadit ty jejich hodinky,“ řekla Aranka do nočního ticha. „Stejně nám už nic jiného nezbyvá.“

„Ale přece si nedáme navlíknout na ruce něco, co už nemůžeme

sundat," naléhal na ni Šarlík. „A o čem nemáme ani tušení, co všechno to s námi může udělat!"

„Jandeková to přežila do'cela klidně."

„Zatím jen pár hodin."

„Á teď už jen pár týdnů a už si za to předem vydyndala nový účes, zeštíhlení boků a tu dírkovanou helmu, ve které se bude učit při spaní, a kdovíco všechno ještě si za těch pár týdnů vydyndá! A chytřej pan doktor Navara si vychytračí spoustu věcí k té spoustě, kterou už má — Šarlíku, copak my musíme *vždycky ze všeho* vyjít naprázdno?! Vždyť tobě přece nabídli skvělou kariéru... k jaké se sám nedohrabeš nikdy."

„Na pár týdnů ze mě bude osminásobný génius, co! Jen řekni rovnou, že se už celá třeseš na nové frizúry a ondulace, kosmetický šidítka a krejčovský podvody. Za které chceš prodat celý svůj... svou..."

„Svou co?"

„Řekněme třeba — svou svobodu."

„Ale ta moje svoboda má moc malé hřiště mezi sporákem, pračkou a samoobsluhou — na *tom* kousku, kterýs mi dal ty, miláčku. A když už kašleš na sebe i mě, neměl bys kašlat aspoň na naše děti."

„Tak ty bys dala navlíknout ty hnědý náramky i Arce a Ance... na jejich ručičky jako pouta dětský velikosti?!"

„Ale tohle přece nikdo nechce. To jen já chci udělat pro ně aspoň na pár týdnů něco... na co ty se nezmůžeš nikdy."

„Ale vždyť jsme si přece *vždycky* říkali, že nám stačí, co máme..."

„To jsme si říkali. Ale věřili jsme tomu?"

„Aranko, miláčku. Já ti slibuji —"

„ — a to je jediné, na co se zmůžeš! Slibovals mi po svatbě cestu kolem světa a nejdál mě zatím zavezl do Bulharska, slibovals mi syna a udělal naráz dvě holky, chtěls zajíždět závodní autáky a zatím zkejsl jako úřednická nula, listonoš a šašek nejmizernější kanceláře... a jak pitomej harant zajíždíš akorát na koberci plechový hračky, který nebaví už ani naše děcka. *Co ty ještě vůbec chceš v životě dokázat?*"

„Chci být s tebou. A zůstat svůj. A abys to chtěla i ty."

Nocí prolétaly signální blesky Agaly a zády k jejich zdroji zůstával muž ve tmě, z níž ženina tvář proti němu zasvítla každou druhou vteřinu jako maska z modrého kovu.

„Zůstat svůj, ano. Ale vždyť to přece nemusí znamenat zůstat odstrkovaný, bezvýznamný, *malý!*" vykřikla ta ostře modrá tvář. „A když se konečně přiblíží něco, na co ty sám nemáš a nebudeš mít nikdy... když kolem letí štěstí, tak štědré ke všem ostatním, které už bohatě

zasypalo, a teď ta ulítaná a unavená zlatá muška sedne konečně i na vola — tak ten vůl začne strachem bučet a uteče!"

„Nevidím žádný štěstí ani velikost v tom, když budu gangu nějakých modráků dělat pokusný morče a oni za to mé manželce milostivě zaplatí pár frizúr a ondulací."

„Protože ty se bojíš, všeho co znáš a i co ještě ani neznáš, ty se bojíš úplně všeho — *protože nejsi chlap!*"

„Ženská —" řekl s tak hlubokým pohrdáním, o jakém ani netušil, že je ho schopen. Oba to dosud netušili.

„Jsem ženská. A teprve budu."

A-Z (38)

V neděli ráno posnídala Juna ve svém pokoji a šla lovit ryby s Agorem, který jí přinesl potápěčskou výstroj a kovový samostříl. Zbývá trojice setrvala na verandě bungalovu v neladném tichu. Brána k rezidenci otevřena, ale park před ní prázdný, ani servity dnes nikde nevidět. A na letišti parkovalo modrošedé letadlo se znakem stříbrného trojúhelníka v ostře modrém poli.

Stoupající slunce sálalo žár na verandu, nad jejímž kovovým zábradlím se začínal vlnit rozpálený vzduch. Hodinu za hodinou žádný zvuk ani pohyb. A horko vytrvale sílilo.

„Tak co bude?" řekla Aranka s posledním zbytkem trpělivosti.

„Na dnešek nás již nepozvali a nechali jen otevřený vchod," shrnul dr. Navara situaci. „Zřejmě považují jednání za skončené a očekávají už jen instalaci wrikomů."

„Tak si pro ně půjdeme, ne?" řekla chraptivě. „Nebo jak dlouho tu ještě hodláte takhle tupě dřepět? Až do zítřka? Nebo ještě celý týden?"

„Ani mi nenapadne, abych je teď začal ještě prosit," zahučel Šarlík.

„Slovní doprovod není podstatný," mínil doktor Navara. „Ostatně celou věc netřeba dramatizovat, uvážíme-li, že v Praze se ihned obrátíme na příslušné orgány. Konečně ani sejmutí wrikomů v laboratoři nebude technicky obtížné."

„Takže se jde, ne?" Aranka vstala, ale oba muži mlčky zůstali sedět. „Jak vidím, vás dva domů nic netáhne. Ale mě tam čekají moje děti, které jsem už týden neviděla. A vy, pane doktore, půjdete taky teď nebo až za pět minut?"

„Až mě vy sama zavoláte," řekl jí pan doktor.

Šarlík se pokusil odcházející ženu ještě zadržet, ale vztekla se mu vytrhla a zasyčela: „Pust', ty — *trumbero!*”

Aranka prošla bungalovem a spěchala zahradou. Šarlík běžel za ní. *Jak se v téhle chvíli nenávidím!* I ji. Svou ženu a matku svých dětí... proto musím s ní, abychom v tom byli spolu. Ve všem spolu a v čemkoliv.

Doktor Navara usrkával na verandě oranžádu s ledem, pohlížeje na bílé dveře rezidence, které se za manžely zavřely. Zbývá už jen zachovat tvář, což kolega Prelag zajistí pochopí i zařídí.

Když se pak vedle skleněného džbánu oranžády rozezvučel telefon, nechal jej Antal zaznít sedmkrát, než jej konečně zdvihl a vyslechl z něho Arančinu žádost, aby přišel. Diktátu Agaly jsem tedy odolal, ale kdo může odmítnout prosbu vězněné matky, která chce být propuštěna ke svým dětem?

Dopil sklenku a s kostkou ledu rozplývající se v ústech prošel zahradou, letištěm a parkem do rezidence. Manželé Libichovi už měli na zápěstích hnědé hodinky.

Doveden Prelagem do vedlejší místnosti, v jejíž zdi proražen kulatý otvor vyložený zřasenou měkkou bílou kůží, zkusil to Antal ještě naposledy: „Vaší Excelenci by opravdu nestačil vzorek nyní již tříčlenný?...” A když modrý věznitel mlčky už jen zavrtěl hlavou, prohlásil dr. Antal Navara hlasitě a otáčeje se na všechny strany (to pro mikrofony a kamery nepochybně zde ukryté):

„činím tak pouze a výhradně jen pod soustředěným nátlakem a též na žádost matky dvou nedospělých dětí!”

Načež pak už pokojně strčil paži za kruhovou záclonu z měkké bílé kůže, na zápěstí pocítil chladivý kov, několik dotyků a pak si již prohlížel své nové hnědé hodinky.

Závěrečný ceremoniál v recepčním sále už jen velmi stručný a Juna k němu přivedena přímo od moře (protože všichni už spěchali) v plavkách, z nichž crčela voda na bílý koberec, a v ruce dosud s kovovým samostřílem na ryby.

„Vážení *přátelé Agaly*, přijměte dík za vaše pochopení a ochotu ke spolupráci. Agala bude nyní čekat vaše přání i plnění úkolu, který jste *všichni dobrovolně přijali*,” uzavřel modrý ambasádor a se svým atašém odešel k letadlu dříve, než dr. Navara stačil zformulovat své osobní stanovisko.

Let trval necelou hodinu.

Na pražském letišti Prelag, Zia, Agimont, Agda, Aglaja a Agor doprovodili nové čtyři „přátele“ Agaly až k pasové kontrole, ale sami zůstali v tranzitním prostoru. Nerozloučili se a mlčky jen pohlíželi za odcházející čtveřici.

„Dáme je okamžitě zatknout!“ sykl Šarlík, ale to již přicházeli dva muži a legitimovali se, jeden byl plukovník Bezpečnosti a druhý docent Nebeský, zplnomocněný zástupce Světové centrály pro styk s mimozemskými civilizacemi (SCSMC).

„My jsme nevykradli žádnou poštu!“ vyhrkla Aranka.

„Fakticky ne!“ potvrzovala Juna.

„Všecky nás unesli a chytěte je, než utečou!“ vychrlil Šarlík.

„To je v pořádku a jsme již o všem informováni,“ řekl jim plukovník. „Bylo to pro vás jistě krajně nemilé, ovšem na druhé straně jste přijali jisté kompenzace.“

„Těch padesát tisíc je vám kdykoliv k dispozici,“ řekl rychle dr. Navara.

„Ale já je už nemám,“ přiznala Juna.

„My už z nich dost utratili, ale zbytek budeme splácet,“ řekl Šarlík.

„To je v pořádku a nemáme k vám žádné nároky,“ uklidnil je plukovník. „Ostatní vám vysvětlí tady docent Nebeský a napříště se v celé této záležitosti obračejte výhradně už jen na něho.“ Plukovník pozdravil a odešel.

„Především přijměte omluvu SCSMC,“ řekl docent Nebeský ze SCSMC, plešatý cvalík žabího vzhledu s vypouklými kontaktními čočkami, „za všechny ty události, které vás potkaly. SCSMC byla o nich informována jen v hrubých rysech a s jistým zpožděním, takže operativní zásahy by nebyly snadné. Především by však nebyly žádoucí. Agala představuje vysoce pokročilou civilizaci a zájmem celého lidstva je udržovat s ní dobré vztahy. Jejich problematika spočívá v tom, že Agala neakceptuje obvyklý mechanismus našich dosavadních kontaktů, nýbrž používá své vlastní metody. Které jste na sobě již zakusili, ale doufám, že nikomu z vás nebylo ublíženo.“

„Přepadli nás na ulici a odvlíkli jak dobytek!“ stěžoval si Šarlík.

„Mě unesli z bytu stejně jako moji dceru.“ Dr. Navara ukázal wríkom na svém zápěstí. „A tohle nás všechny přinutili dát si navléknout.“

„Přinutili?“ podivil se docent Nebeský. „Chcete říct, že vám tyto wríkomy navlékli *násilím*?“

„Ne přímo fyzickým,“ vysvětloval dr. Navara.

„Byli jste při tom například spoutáni nebo vám je natahovali za použití

hrubé síly?" chtěl vědět doc. Nebeský.

„To ne, ale byli jsme podrobeni soustředěnému nátlaku."

„Například?"

„Například stupňovaným výhrůžkám."

„Ale zajisté nikoliv jen výhrůžkám, není-liž pravda?" usmál se docent Nebeský. „To je ovšem už vaše soukromá věc. SCSMC sleduje váš případ s maximální pozorností, ale zároveň i s jistým uklidněním, protože jste se před šesti lety v naší celosvětové akci *Otevíráme se vesmíru* všichni čtyři přihlásili jako dobrovolníci pro kontakty s mimozemskými civilizacemi."

„To bylo tenkrát v televizi a přihlašovali se všichni," vzpomínala Aranka. „Stejně jako do spousty jiných akcí, na které jsme už dávno zapomněli."

„Já byla tenkrát ještě v Děčíně na gymplu a přihlásila se celá klasa," vzpomněla si Juna. „Ale to byla jen taková srandička, kterou nikdo nebral vážně. No přece byste neposlali čtrnáctiletý holky raketou na nějakou hvězdu?"

„Náš podnik Pražské vodárny věnuje pozornost nejen svým výrobním úkolům, nýbrž i občanskospolečenské aktivitě," odříkal náměstek Navara plynně. „Proto se členové podnikového vedení pravidelně přihlašují do všech obecně prospěšných akcí, aby tak dali osobní příklad zaměstnancům. Na vaši akci *Otevíráme se vesmíru* si teď přirozeně nemohu již vzpomenout, ale nepochybně jsme dosáhli stejně vysokého procenta zapojení jako v poslední době při akcích *Za Prahu krásnější*, *Reka je tvůj přítel*, *Co Čech — to muzikant* nebo *Pět nových knih do každé domácnosti*."

„Na tehdejší výzvu SCSMC přišlo vskutku obrovské množství přihlášek," usmál se docent Nebeský. „A ve vašem případě došlo k nečekané realizaci — přihlásili jste se ke kontaktu, který nyní skutečně již nastal. Teď zbývá už jen dovést akci k úspěšnému konci."

„Ale co vlastně máme teda dělat?" zeptala se Juna.

„Co uznáte za vhodné," odvětil zástupce SCSMC.

„Poskytl byste nám nějakou podrobnější instrukci?" požádal ho dr. Navara.

„Žádná neexistuje, protože kontaktní mechanismus Agaly nám dosud není znám," oznámil docent Nebeský. „Ve všech situacích se chovejte a jednejte svobodně dle své lidské přirozenosti — prostě tak, jak od vás čekáme my, oni i celé lidstvo. Toť vše, co jsem zmocněn vám k dnešnímu dni sdělit."

„A co přitom bude dělat vaše SCSMC?" zeptal se Šarlík.

„Sledovat celou akci s maximální pozorností," ubezpečil ho zástupce SCSMC.

„Která nám zatím byla houby platná, když nás přepadali na ulici a odvlíkali jak dobytek na svůj ostrov!" rozčilil se Šarlík. „Víte vůbec, že ti modráci už tu mají svůj vlastní ostrov?"

„Mají jich několik a kromě nich i další základny na pevnině," sdělil *docent* Nebeský. „Jednu z nich v Praze."

„A vy si klidně sedíte zadkem na rukách a jen zíráte, jak se nám tu ti modráci rozlízají?!"

„A co byste doporučoval vy?" řekl *docent* Šarlíkovi. „Naházet na jejich základny, včetně té pražské, snad atomové bomby — které jsme po vyhlášení všeobecného odzbrojení už dávno zničili?"

„Je SCSMC informována o plánu Agaly zřídit na Zemi svou vlastní administrativu a guverneráty?" zeptal se doktor Navara.

„SCSMC má k dispozici veškeré potřebné informace," ubezpečil *docent* doktora.

„Ukazovali nám na fotografiích strašlivé mučení lidí," řekla Aranka. „Zatím jen nahrané, ale —"

„Teď bude záležet na vás, aby se nikdy neuskutečnilo," řekl *docent* Nebeský vážně. „Musíme s Agalou navázat dobré vztahy. Jiná alternativa prostě neexistuje — kromě meziplanetární jaderné války. Kterou bychom nevyhráli. Závěrem vás tedy všechny jménem SCSMC naléhavě žádám, abyste si uvědomili dosah své odpovědnosti. A zde prosím přijměte telefonní čísla našich evropských stanic s nepřetržitým provozem — volat můžete kdykoliv. Přeji vám všem zdar a sílu!" řekl zástupce SCSMC, rozdál kartičky, a odspěchal k odletu.

„Jestli nás ovšem modráci nechají zavolat," zahučel za ním Šarlík.

„Právě," vzdychl Antal. „A kromě toho budou wrikomy fungovat asi líp než pražské telefony..."

Obvyklé zmatky při průchodu letištní budovou, venku lilo jak z konve, protivná strkanice nervózních pasažérů a nekonečné čekání na autobus do města, který přijel jako vždy pozdě a zůstal stát se zavřenými dveřmi.

SVAZEK DRUHÝ

MECHANIKA POKUŠENÍ

A-ZZ (1)

„Proboha, kdes byla celý týden?!" lekla se Sylva Dvořáčková, když v neděli odpoledne Juna (zmoklá, ale nádherně opálená) dorazila do jejich společného dvojáku v koleji pražské vodárenské fakulty.

„Sháněl mě někdo?" ptala se Juna potěšená.

„Vůbec nikdo! Akorát jen prófa mikroanalytiky, asáci z matiky, hydrodynamiky a úpravy vod, vedoucí našeho kruhu, tělocvikářka a správce koleje. A tvůj tatínek a maminka už chtějí vyhlásit po tobě pátrání!"

„A Henryk Lambert?"

„Henryk nic, pro toho existuje jenom Diana. A jaký to máš divný cibule?"

„Senza, co!" Juna předvedla přítelkyni svůj hnědý wrikom na zápěstí. „A tenhle ciferník tady je kalkulačka. Chceš něco spočítat?"

Ale Sylva nechtěla, úporně dřela ze svých tlustých, těsnopisem hustě popsaných sešitů mikroanalytiky (ústní zkouška bude už za tři dny ve středu ráno) a matematiku II. (písemná zkouška v tutéž středu odpoledne) a přitom si šila večerní šaty na studentský Letní karneval (bude 30. června a přijde celá škola), „Jak to chceš všechno stihnout, Juno?"

Na pondělních přednáškách ve velké posluchárně vodárenské fakulty seděl Henryk Lambert celý den na svém místě dole ve druhé řadě a bestie Diana Antošová s ním, Henryk s Dianou na oběd a Diana s Henrykem po obědě zas už spolu — Juna se na ně nešťastně dívala z výšky poslední řady, celý den (Sylva za tu dobu popsala těsnopisem půlku svého dalšího bachratého sešitu), hleděla zoufale na hustě sametové vlasy vzadu na Henrykově hlavě, jako by se jimi chtěla propálit... Ale Henryk by se ani nedověděl, kdybych třeba odlítla na nějakou planetu až na konec Mléčné dráhy.

A ze svého místa v uličce uprostřed posluchárny blýskl Mirek Zumr drátkovými brýlemi a znovu (dnes od rána už aspoň potřícáté) se upřeně podíval nahoru na Junu. Mám to všechno strašlivě zašmodrchaný, povzdychla si Juna (dnes snad už podesáté). Pozitří začínají zkoušky a z

mikroanalytiky neumím nic. A z matky jsem nikdy nic neuměla... Vtom na jejím zápěstí zašuměl hnědý wrikom a tiše se z něj ozval Agorův hlas: „Ahoj Juno, zdravím a pozdravuji. A jak ti jde učení?“

„Moment, Agorku!“ řekla Juna rychle. „Co to povídáš?“ zeptala se jí Sylva, ale Juna již spěchala na WC, zamkla se, nastavila na wrikomu spojení a už volala:

„Agorku, seš tam ještě?“

„Co potřebuješ, Juno?“

„Tu dírkovanou helmu na učení. Ale hned!“

„Čekám na tebe od šesti večer na stejném místě jako minulé pondělí.“

V šest večer přednášky skončily, Henryk s Dianou se přehoupili přes desky svých psacích pultů, ale Juna se už za nimi nedívala. Spěchala do té postranní ulice, kde na ni minulé pondělí před transportem na ostrov Agaly vystřelili sladký hnědý plyn.

Agor tam čekal sám v otevřených dvířkách známé již modrošedé limuzíny a na sedadle vedle něho japonský barevný televizor s metrovou úhlopříčkou obrazovky. „To je od velvyslance místo květin,“ usmál se.

„Propánajána, takhle ohromná kraksna?“ zděsila se Juna. „Dyť my máme doma malý seknice a stropy nízký... No ale děkan velvyslancovi a ty, Agorku, když už sedíš v tomhle fáru, hoď tu kraksnu k nám do Býnovce a vkaž mému tatínkovi i mamince, že jsem v pořádku a v pátek určitě přijedu domů. A teď vážně: pozítří už mám ústní zkoušku z mikroanalytiky, písemku z matematiky-dvě a na obojí jsem absolutně dutá.“

„Tak tě naplníme pomocí mikrovln,“ slíbil Agor, prolistoval Juniny učebnice a skripta, poradil se s přenosnou vysílačkou v modrošedém kufříku a rozhodl: „Ta tvoje matematika-dvě předpokládá i znalost matematiky-jedna, což je dohromady už pořádné kvantum a tak ti při písemce pomůže wrikom. Ale mikroanalytika je snazší látka jen na biflování a pamatování, kterou ti můžu nabíjet hypnopedicky. Kdy se ti to hodí?“

„Zítra večer, abych to na středu ráno měla v hlavě?“

„Zítra tě čekám v šest zas tady.“

„A vyjde to na beton?“

„Přítelkyně Agaly složí obě zkoušky za jedna!“

V úterý v šest večer nasedla Juna do modrošedé limuzíny a Agor ji dovezl do interhotelu Bellevue, v rezervovaném jednolůžkovém pokoji

již pnpřavena dírkovaná přilba a modrošedé bedničky příslušenství.

Agor nasadil Juně lehkou perforovanou přilbu na hlavu, připojil kontakty a vysvětloval: „Teď zapínám hypnopedický memo-input, to je tvůj paměťový vstup. Teď analyzátor a receptory, syntetizér zatím nepotřebuješ. A tohle je vibrátor na usnutí — zalez si do postele, protože za pět minut už budeš v limbu.“

Juna pokojně ulehla a zavřela oči. V tom týdnu na ostrově se Agor ukázal jako výbornej kamarád, kterému se fakticky dá věřit. On si netroufne nic, co bych nechtěla sama.

Báječně vyspalá se Juna probudila až ráno, Agor jí sňal přilbu a objednal snídani do pokoje.

„A kde jsi spal ty, Agorku?“

„V tomhle křesle.“

Agor je zkrátka báječněj, on mě tady celou noc hlídal jako svý vlastní bejby... Juna s chutí slupla šunku s vejci, dala se dovézt až ke vchodu vodárenské fakulty a složila zkoušku z mikroanalýtiky na výbornou.

„Roztomilé překvapení, uvážíme-li, že vaše písemky byly tak bídné, a že jsme vás tu poslední týden ani nezahledli...“ divil se přísný profesor mikroanalýtiky (informovaný docentem, kterého pilně informuje jeho odborný asistent dr. ing. Králík, jehož milostný návrh na loňském letním karnevalu statná studentka Juna rázně odmítla).

„Ale já přece mikroanalýtiku moc ráda —“ řekla Juna nahlas, sobě potichu pak dodala: „— když ji mám teď už z krku.“ Jsem čestná potvora a tak nikdy nelžu. Jen pravdu někdy — abych neurazila — nepovím celou.

Juna s Agorem si zajeli na plovárnu „Džbán“, zaplavali si a poobědvali dušené jehněčí se špenátem. Odpoledne doprovodil mladík studentku až přede dveře posluchárny k písemce z matematiky II.

„Teď bude malá změna,“ řekl Agor Juně. „Z wrikomu ti už, nebudu napovídat já, ale centrála Agaly. A té se musíš ohlásit svým novým volacím znakem *Agjuna*.“

„Ale proč takhle blbě?“ podivila se Juna.

„Všecky volací znaky musí začínat písmeny *Ag-*, které je automaticky zařadí do příslušné mezivlnové sekce. Prostě řekneš *Agjuna volá Agalu*, to je jen takový spojařský heslo, a pak už pověz přímo, co chceš.“

„Ale...“

Ale na další ptaní nebyl už čas, pobledlí studenti spěchali do posluchárny, jejíž dveře se zavíraly. V poslední chvíli dopadla Juna na své místo vedle zpocený Sylvy Dvořáčkové, která tam již půl hodiny

zmírala napětím a hrůzou. V nervózním tichu rozdával formuláře zkušebních testů matematiky II. osobně sám profesor Hák, postrach fakulty, a z lavic se ozývaly nešťastné vzdechy.

Juna si na svém formuláři přečeda předtištěná zadání matematických příkladů. Neříkalo jí to vůbec nic. Sylva si skousla jazyk a začala horečně psát.

„*Agjuna vola Agalu*,“ zašeptala Juna do svého wrikomu.

„Agala slyší Agjunu,“ ozvalo se z něj tiše.

Juna se rozhlédla posluchárnou, nad psacími pulty se chýlila stovka zmučených střapatých hlav a profesor Hák se právě vzdaloval uličkou.

Neslyšně, sotva jen pohybujíc rty četla Juna příklady do svého wrikomu a z ciferníku jeho minikalkulačky krasopisně opisovala jejich výsledky.

Z možných 100 bodů písemné zkoušky z matematiky II. dosáhli jen dva posluchači druhého ročníku, Zumr Miroslav a Jandeková Juna, plného sta bodů.

A-ZZ (2)

Normální pondělí obyčejné manželky a matky: hned ráno vyprala Aranka Libichová (nevyspalá, protože Šarlík v noci zas chrápal jak cirkulárka) v domovní prádelně Šarlíkovy košile, trenýrky, ponožky a dětské věci, šla nakoupit a uklidila celý byt. Dvojčátka Arka s Ankou stačila mezitím rozpíchat špendlíky parádní krajkový ubrus, že prý na něm „zašívají ty dírky“, a když je Aranka hnala hrát si na balkón, zaslechla ještě Anku: „Arko, já na tebe povím, že jsi na záchodě nakreslila fixem trpaslíka!“

Trpaslík na záchodě byl větší než jeho autorka Arka a vyryt do zdi tak důkladně, že jej nešlo smýt ani horkým saponátem, Aranka drhla záchodovou stěnu drátěnkou, až jí začaly praskat nehty, a vzpomínala přitom na minulý týden ostrovního ráje — než tam přivezli Šarlíka — na plážích u modrého řeckého moře s Agimontem, jak stále pozorný byl, úslušný a dvorný... Tam jsem hajzl drhnout nemusela. Nebo tenkrát s Agimontem v jeho Lasturové zátocě, mé *Modré trio*, jeho *Zlatý kvintet* a pak ta horká vteřina pod sluncem, které sladce zešilelo —

Vtom jí na zápěstí zašuměl wrikom a z jeho hnědého ciferníku zazněl Agimontův hlas:

„Zdravím a pozdravuji, paní Aranko. Jak se vám daří?“

Když se Aranka vzpamatovala, přibouchla záchodové dveře a zašeptala do wrikomu: „To jste vy... A odkud voláte?"

„Z auta před vaším domem. Přivezl jsem vám nějakou maličkost a rád bych vás viděl. Nemáte chvílku čas?"

„Ani nápad! Totiž, těžko... to víte, při pondělku je vždycky tolik práce... Leda snad — ale raději ne."

„Aspoň malou chvílinku..."

„Nejde to, nanejvýš jen na pár minut. A nečekejte před domem, zajed'te vlevo dvakrát za roh a počkejte tam před tím květinářstvím." Chci ho ještě jednou vidět. Už naposledy.

Aranka se chvatně strojila a krášlila, až jí zespodu začali bušit koštětem do podlahy — Arka s Ankou na balkóně „zalívaly kytky" tak svědomitě, až v bytě pod námi začalo kapat ze stropu —, Aranka zavolala domovním telefonem babičce, že si musí „na hodinku" odskočit, a tak aby přišla pohlídat děti.

Modrošedá limuzína s okny zastřenými záclonkami parkovala před květinářstvím, Agimont diskrétně, ale dvorně pomohl Arance na zadní sedadlo a rychle ji odvázel ze sídliště do vnitřní Prahy.

„To je pro vás," usmál se na ni do zpětného zrcátka. Na zadním polštáři pod čerstvou kyticí rudých růží ležela velká kožená kazeta se stříbrným vrypem faksimile vlastnoručního podpisu Christiana Diora IV. a uvnitř v umně zřasených záhybech stříbrného brokátu velkolepá kolekce jeho slavných kolínských a toaletních vod, parfémů a očních linek i stínů v plné klaviatuře tónů od platinové šedi až po azurovou modř.

„To je opravdu krásné, ale já skutečně musím být za hodinu zpátky doma!" radovala se i lekala Aranka.

„Určitě budete," ubezpečil ji Agimont, zaparkoval v centru na Národní třídě a usmál se: „Podíváme se napřed na šaty nebo obuv?"

Aranka se rychle rozhodovala mezi výlohami luxusní prodejny „Aligátor" (výběrová dámská obuv) a přepychového krejčovského salónu „Styl" (dámské toalety & modely), ale boty pořídím rychleji než šaty... Tak vešli do Aligátora a Aranka si vybrala skvostné italské střevíčky z pravé hadí kůže (na jejich cenu lépe nemyslet a Agimont ji zaplatil šekem).

„Nastal čas věnovat se seriózně vašim básním a jejich uplatnění," řekl při zpáteční cestě docent poezie Agimont. „Navrhuji začít televizní soutěží."

„Mých básniček si v televizi ani nevšimli a kdoví, zda si je vůbec přečetli, když jich dostávají tolik.“

„Přítečkyni Agaly teď už ignorovat nebudou. Zajisté máte uschovány kopie?“

„To mám, naházela jsem je všecky do své urny — to je taková krabice od bot, kam ukládám starý lejstra, který mi je zatím líto vyhodit.“

„Určité z nich něco vybereme a rád bych to s vámi prokonzultoval a osobně pak redigoval — počtíte-li mě ovšem svou důvěrou.“

„Ale proč ne, to já si ráda nechám poradit...“ Agimont zastavil před květinářstvím, pomohl obložené Arance z auta a okamžitě odjel.

„Ty jsi už doma?“ divila se pražská babička doma, když se Aranka vrátila nečekaně tentokrát opravdu již za hodinu. Měla jsem si raději říct o šaty než jenom o boty, mrzela se na sebe Aranka. Nebo klidně o obojí. Času bylo dost a babička by se divila míň, kdybych se místo za jednu hodinu vrátila až za tři.

V úterý se Agimont neozval. To je dobře. Neozval se však ani ve středu a Aranka se dvakrát přistihla, jak naslouchá wrikomu, zda opět nezačíná šumět... Ale to jen děti v koupelně „sprchovaly zrcadlo“ a v druhém případě přejížděl pod okny popelářský vůz.

Ani mi nenapadne, abych mu volala sama! — zlobila se ve čtvrtek Aranka přejíždějíc zlehka nehem po tlačítku, jímž se wrikom uvádí v chod.

„Maminko, pojd' sem honem, polívka vyskakuje z hrnce!“ volala Arka z kuchyně a vtom wrikom konečně zašuměl.

„Zdravím a pozdravuji, paní Aranko,“ ozval se z něj Agimontův hlas. „Čekám vás před naším květinářstvím.“

„Maminko, polívka kopla pokličku na zem!“ volala z kuchyně Anka.

„Tak počkejte ještě chvílku,“ řekla Aranka rychle do wrikomu, zavolala domovním telefonem babičku k dětem a začala se krášlit. Proč vlastně? Chceš ho okouzlit, milá hospodyňko? Kašlu na to, ale není mi to jedno. Ostatně já nejsem pouze hospodyňka.

Modrošedou limuzínou z ospalého tichého sídliště rychle do lesku a třesku Národní třídy, dnes už bez váhání vešli do salónu „Styl“, Aranka usazena na sametový taburet před vysoké oválné zrcadlo a Agimont s šéfmistrem Styly znalecky listoval v katalogích a albech, šéfmistr si Aranku načrtl do skicáře a posléze rozhodnuto vytvořit odpolední kostým fialového odstínu lila, dívčí sportovní šaty z hrubé bílé vlny a hluboce dekoltovanou toaletu ze stříbrného lamé se všitou podprsenkou

(„Slečna ji ovšem nepotřebuje," usmál se šéfmistr) bez ramínek.

„Vybrala jste již něco z vaší urny?" zeptal se jí docent poezie při zpáteční cestě.

„Ani jsem na to neměla čas..."

„Musíte si jej najít. Zavolám vám opět a začneme již pracovat. Kdy vám smím volat?"

„Třeba zítra... ale jen dopoledne, je pátek a odpoledne jedeme k babičce do Kralup."

„Wrikomové spojení pokrývá celou Evropu."

„Ale do Kralup, prosím vás, ne. Tam jsem vždycky jen se svým mužem."

Pražská babička se doma opět podivila, že Aranka je tak brzy zpátky (za necelých devadesát minut). Ale když on vždycky tak pospíchá...

Téhož dne však zašuměl wrikom znovu, „Velice se omlouvám," omlouval se z něj Agimont, „ale napadlo mi, že právě na víkend v Kralupech u Prahy byste měla jet se zvolenou již konkrétní básní a v tamním čarovném přírodním rámci začít na ní už pracovat. Vybereme ji hned teď? Prosím vás o to."

„Ale klidně," řekla Aranka, nahnala děti na balkón, ze dna skříně vytáhla tu šedou krabici od bot a silně se červenajíc (ještě štěstí, že wrikom nemá obrazovku!) začala Agimontovi předčítat své neúspěšné básničky:

„Píšu báseň prstem v klíně

Studí

Studí hlína i báseň

Je celá nastydlá

Pokašlává

Až s jarem zachytí svůj tón"

„Pevně uchopené téma, jistá emoční sugestivnost v podání a transportabilní autorčin prožitek gradován současně pointou i katarzí," pochvaloval Agimont. „Dobrá báseň, ale není dosud plně *dopracována*."

„Ale já mám iůru jiných a lepších!"

A Aranka četla dál, její stud ustupoval nadšení, když tak odborně chválena, četla stále vroucněji, *PROTOŽE SVÉMU PRVNÍMU ČTENÁŘI*, štěstí z toho se v ní rozhořovalo do plamene autorské vášně a vzrušení ji pohltilo,

„...jsem divoký kamelot

který vyvolává své štěstí

a holka na nároží snů

Jsem duha, která spadla do sazí — "

„Co je ti?“ řekl jí za zády náhle Šarlík a teprve potom si na jejím zápěstí všiml spuštěného wrikomu. „Proboha, co jim to tam povídáš?!“

„Žádným *jim*, ale jen Agimontovi. To jsem ti ještě neřekla, že on je docent poezie? No a teď vybíráme báseň do televizní soutěže. *Má báseň bude v televizi!*“

„Posíláš je tam každý tejden a vždycky ti každou vrátí.“

„Říkáš to, jako by tě to skoro těšilo, miláčku. Ano, básně mi vraceli, ale jen proto, že nebyly *dopracovány*. No a já je teď s odbornou pomocí dopracuji, znovu pošlu a vyhraju!“

„Kolik za to Agimont zaplatí?“

„Víš, že jsi někdy docela *sprostý*? A proč ty si vlastně o mně myslíš, že jsem bez talentu a blbá?“

„A proč ty si připadáš jako *duha, která spadla do sazí?*“ vzdychl Šarlík a šel vysvobodit dvojčátka zavřená na balkóně. Venku už půl hodiny lilo jak z konve.

Koncem týdne v Praze obyčejně prší a v pátek odpoledne přšlo na každopáteční dopravní „marmeládu“ v ucpaných pražských ulicích i pak na autokolonu plazící se z města sotva třicetikilometrovou rychlostí, každou chvilku stop, a Šarlík u volantu rodinného elektrotrabanta otráveně dupal na brzdu. Pršelo ovšem i v Kralupech.

S dětmi v domě k nevydržení, ale nemohly ven na promáčené trávníky, v kuchyni strhly ze zdi pendlovky, babička naříkala, šarlík se vztekal, ale Arance teď už nic nevadilo. Zavřena v pokoji poslouchala šumění deště a dopracovávala svou báseň *Ze všech darů, které jsem od Tebe nedostala* (neuspěvši ve 108. pokračování Alexandřina televizního kursu poezie) a báseň *Nezvoň a vejdi* (neuspěvši v pokračování 112.):

Do kostkované deky ve štěstí

pláceme suchýma očima

Jak žít s tebou?

Jak žít bez tebe?

Ale vždyť je to docela dobrý, ne? Dopracovávání není už ani zdaleka tak vzrušivé jako nová tvorba, Aranka zahlédla oknem v koruně třešně předčasně žloutnoucí list, rozhodla se o něm napsat báseň, setrvala celé hodiny v blaženém vytržení a do ložnice přišla až pozdě večer, kdy Šarlík už chrápal jako kanadský dřevorubec.

V sobotu přšlo dál, zdivočelé již děti vypuštěny konečně ven, napřed

se popraly o houpačku, pak hodily do jezírka petrolejku a Arka tam pro ni šla, babička lamentovala a Šarlík v gumáku začal s klením vybírat přeplněnou žumpu — Aranka zavřená v pokoji pozorovala svůj žloutnoucí list na třešni a psala o něm báseň:

Je žlutý a střapatý

Jak ustrížené vlasy

Je sám

Pršelo celou sobotu, takže *náš den* s Šarlíkem se nekonal, ani procházka do *našeho údolí*, kde se pod čerr.ou skálou vždýcky líbáme mezi šípkovými keři, které právě teď kvetou... Ostatně Šarlík má dnes práci se žumpou až do večera a já píšu báseň. Aranka ji psala a snila, těšila se, až ji přečte Agimontovi do wrikomu (zavolá v pondělí už ráno? Já mu sama volat nebudu!) a když se konečně dostala večer do ložnice, zmožený Šarlík spal (ale i páchl, protože babička nemá koupelnu) jako pařížský stokař (z minulého století).

V neděli pořád ještě pršelo, zavřené děti běsnily, nachlazený Šarlík se potil, ležel v posteli a nadával na počasí, Arančin zežloutlý list spadl do mokré trávy a autorka o něm napsala báseň:

Mokrý a studený

Promáčené řasy

Leží tu na zemi

nadává na počasí

Spadl ze stromu

Poprvé ve tříleté historii manželství Libichových se jelo z Kralup domů v neděli již před polednem.

V pondělí Agimont nevolal a jen samé mrzutosti, samozřejmě hned ráno zas do prádelny a ještě předtím hádka o peníze se Šarlíkem, přinese výplatu až ve středu, takže na celé tři dny zbývá už jen poslední stovka (po velvyslaneckých recepcích už jen pramalá chuť na chleba se Zdravolou, kukuřičné smaženky, a nezbude mi ani na vanilkovou čokoládu pro děti) a Šarlík nedovolí ani sáhnout na peníze od Agaly, ačkoliv ten plukovník na letišti nám je přece nechal! A Šarlík chce dokonce ještě i splácet těch utracených již třicet tisíc! Za které jsme si stejně nic pořádného nepořídili. Že prý teď musíme reprezentovat lidstvo před tváří dvou planet... Můj manžel je zkrátka trumbera.

V úterý od rána wrikom mlčel. Ale já volat nebudu, mám přece svoji hrdost! Před polednem se Aranka rozhodla sáhnout na svou tajnou finanční rezervu ukrytou v pruhovaných punčocháčích, skočím si do sámošky pro malou lahvičku griotky na spravení nálady a miláčkům

přinesu tabulku vanilkové čokolády. Ale než se stačila obléknout, dvojčátka našla „poklad“ v pruhovaných punčocháčích a peníze do poslední koruny nastrkala do kasičky, která nejde otevřít.

Wrikom se ozval až ve středu, teď již bez předchozího zašumění, a Agimont chtěl číst mé básně. Měla bych mu teď zahrát uraženou... ale proč vlastně? Ten jejich průzkum stejně už brzo skončí a z wrikomu budou obyčejný hodinky.

Naše třetí schůzka byla ryze pracovní, ale zatím nejkrásnější. Poodjeli jsme od našeho květinářství jen kousek za teplárnu, zůstali za záclonkami v autě, v němž zněla tichá hudba, a nesmírně elegantní Agimont v obleku ze stříbritého hedvábí a s jemným náramkem z matného japonského stříbra pozorně naslouchal mým básním a obdivuhodně je analyzoval. Taktně, ale věcně odmítl mou víkendovou báseň o žlutém listu. „Sice procítěné a exaktně viděné, ale řečeno příliš mnoha slovy,“ vysvětlil mi. „William Shakespeare napsal: Můj život — žlutý list. Prostě, geniálně... a v těchto jeho čtyřech slovech je nekonečně větší obsah než ve vašich osmi verších. Cítíte to?“

„Ano. Cítím.“

Vysoce pak ocenil obě mé básně, *Ze všech darů, které jsem od Tebe nedostala* i *Nezvoň a vejdi* (ačkoliv jsem v nich o víkendu nezměnila ani slovo) a vzal si je k sobě, aby je osobně doručil konferenciérce Alexandře do televize. Pak jsme si říkali verše, které máme oba rádi, Agimont mi recitoval Mallarméa, nakonec jsme spolu mlčeli při tiché hudbě a nejnádhernější básně proudily mezi námi již beze slov. On není jen docent, ale kníže poezie.

Tak strašně šťastná, že po jeho odjezdu jsem snad ještě dvě hodiny chodila sama pořád za tou teplárnou, kde ani žádná cesta není.

Doma zatím babička usnula u televize a děcka se jak Indiáni pomalovala mými drahocennými očními linkami a stíny od Agimonta!

„Počkej, mami, já to na tebe řeknu tatínkovi!“ vrískala Arka při výprasku.

„Co řekneš? No pověz, co?“

„Všecko mu povím,“ prskalo vzpurné děcko.

Ale vždyť přece zatím ještě nic nebylo.

A-ZZ (3)

V pondělí ráno po hádce s Arankou o peníze vyběhl rozčilený Šarlík ve své lesklé červené bundičce před dům a zjistil, že v noci nám někdo z předního skla rodinného elektrotrabanta ukradl oba stěrače — to zas tenhle tejden teda pěkně začíná!

„A teď pracovní plány na tento týden," řekla šéfka v kukani dokumentačního oddělení. „Milošku —"

„Já mám přece ty litinový kolena," obhájil si její miláček Milošek další bezpracný týden.

„Dobře. A Šarlíku, ty dáš do kupy diagram spotřeby vody v pražských domácnostech, červeně v něm vyznačíš maximální odběry před i po skončení televizních seriálů, a modře minimální odběry během nich!"

Šarlík si odevzdaně klekl k pyramidě dokumentace navržené u zdi a vyhrabával zaprášené vodárenské statistiky dokládající, že lidé pro svůj oblíbený TV-seriál masově vždy uspíší nebo odloží i své přirozené lidské potřeby — kreslil ta červená maxima minut horečného stahování vody a modrá minima hodin, v nichž celé město přibito k obrazovce, maloval to až do poledne, kdy na něho z vidfonu houkl protivný plešatec ze statistiky: „Tak co je s tím čuracím diagramem?!"

Šarlík naházel do své úřední utahané tašky s urvanýma ušima svůj denní příděl a jak listák jej roznášel do všech pater, všude zas čekat v předpokojích na milostivý podpis... nejdéle ovšem v sanahydronice. Na jejíž tlusté sklo se smím dívat jen ode dveří a ještě se na to musím přezout a extra si umýt ruce.

A když mám největší vztek, vždycky mi na ruce zašumí wrikom (určitě mi měří krevní tlak, ale kdovíco ještě) a z něj hlas velkomožné paní Aglaji: „Zdravím a pozdravuji, pane Šarlíku! Jak se vám daří?"

„Dík za optání a sbohem!" Buďte rádi, modráci, že tenhle váš náramek vůbec nosím — a rozhodně ne kvůli vám, madam Aglajo, ale jen proto, že jej má i moje žena. Ale básničky vám do něj říkat nebudu!

Naše odpolední procházky po sídlišti s dětmi jsou stále vzácnější. Aranka nemá čas — ona je teď básnířka. Ať si klidně píše, když ji to baví, ale dávno už přece musí vědět, že o její básničky nikdo nestojí, vždyť už pět let je posílá do televize, rozhlasu, všelijakých redakcí novin, časopisů i nakladatelství, a vždycky jí všechno vrátí. Strýček Ambrož, který je profesor literatury, doktor filozofie plus redaktor poezie, jí přátelsky poradil, aby to raději zkusila s pohádkami pro děti, a

mně pak stranou řekl, že Aranku má sice rád, ale že její veršování je beznadějný.

Aranka odchází „na hodinku“, vrací se až za půl dne a naše pražská babička je u nás skoro už víc než ve své garsonce tři patra nad námi. Teď znova usnula u televize, děti ukousaly knoflíky s povlaků a vylily mléko na koberec. Babička je na ně příliš hodná a já buď přehnaně přísný nebo zas příliš kamarádský, takže Arka s Ankou z nás obou mají jen srandu.

Děti potřebují mámu, ale máma si povídá s wrikomem, ráno, odpoledne, večer a asi už i v noci... Včera jsem v posteli právě jen zavřel oči a Aranka mě už hnala z ložnice, že prej zas už chrápu. Ale já ještě ani neusnul.

Už ani v Kralupech to není takové. I když svítí slunko, se Aranka zavřená v pokoji a povídá si se svým hnědým náramkem. Už strašně dlouho jsme si neudělali *naš den* a nebyli v *naše údolí* pod černou skálou, kde jsme se vždycky líbali mezi šípkovými keři. Které právě teď kvetou... Na zahradě vylézají z dřer hnusní hnědí škvoři, děti je zašlapávají a křičí přitom strachy.

I za nejlepšího počasí vracíme se teď do Prahy v neděli už ráno, to prý kvůli mně, abych si zajezdil trabantem na prázdné dosud dálnici. Ale já bych celou rodinu i v nejhorších dopravních špičkách a marmeládách táhl třeba na dvoukoláku. kdyby to mohlo být zas takové, jaké jsme to měli.

Další odpoledne rodiny bez maminky. Aranka si „odskočila na hodinku“ a je pryč už sedmou hodinu, až mě najednou popadl strašný vztek a samozřejmě se mi do něj ihned naklavírovala Aglaja a nenamáhala se už si před tím ani zašumět. „Zdravím a pozdravuji, pane Šarlíku! Jak se vám daří?“

„Mizerně a mám vztek, protože tady musím s děčkama čekat, až se vám milostivě uráčí pustit nám mámu domů!!“

Děti se zachichotaly.

„Kde je maminka?“ zeptala se Anka.

„Jela zase na výlet,“ řekla Arka.

„Já chci taky na výlet!“

„My nemůžeme,“ vysvětlila Arka. „My musíme být doma, protože tatínek se bojí.“

A-ZZ (4)

Zdřevěnělý desetihodinovým sezením a s očima unavenýma stovkami stránek, jež dnes musel zase přečíst nebo aspoň přelétnout (což je sice rychlejší než čtení, ale víc vyčerpá) vyšel vědecký náměstek dr. Navara pozdě odpoledne z mrakodrapu ředitelství Pražských vodáren s novou hlodající starostí: jeho dávný sok profesor Lomnitzer, ředitel nadřízeného Ústředního, výzkumného ústavu ministerstva lesů a vodního hospodářství, se chystá zrušit vědeckovýzkumný útvar Pražských vodáren a převést jej do své přímé pravomoci, čímž bych přišel o místo a stal se zbytečným.

Přihrben a zešedlý šlapal zasmušilý muž po chodníku rozjásané červnové ulice v proudu letně již oblečených lidí, kteří si své starosti domů nenosí (kdežto já si vleču v aktovce další kilo úředního čtení), a v touze i potřebě aspoň vteřinového potěšení po úmorném dni se díval na mladé ženy. Pro které jsem už starý... a beznadějně starší každým dnem.

Tak ji znovu uviděl. Na svém místě, jako teď už denně, nonšalantně opřena o otevřená dvířka modrošedé limuzíny, stála Agda v oslnivě rudých (a dráždivě přiléhavých, průsvitných, hluboce vystřižených a celkově neslušných) šatech, vzepjatá výzva a provokace mladé krásy. Takovou nebudu mít už nikdy. *Nikdy* je strašné slovo... obsahuje smrt. A ta holka určitě nemá pod šaty skoro žádné prádlo. Apage, Satanas! Odstup, Agalo, je mi upřímně líto, že sis mě všimla. Předtím mi bylo

Silou vůle se Antal napřímil, zakoupil v květinářství čistě bílou lilii, podíval se ještě jednou (už jen zdálky) na Agdu a (pro jistotu) spěšně odjel domů taxíkem.

Ale v prázdném bytě nebylo komu lilii dát. Evka se svým klukem Lukášem teď obden až do noci... ale párkrát až do rána (vím to, ale oba se tváříme, jako bych to nevěděl), nebo zas taky do noci dře na zkoušky, takže padly dokonce už i naše rodinné šachové pondělky, kdy dcera, vyřádná z víkendu, bývala se mnou večer doma. Teď rádí i ve všední dny. Ona se prý s Lukášem i učí — zvláštní, uvážíme-li, že Evka studuje vysokou ekonomickou, kdežto Lukáš archeologii. Tak už dost, staroušku. Oni jsou mladí a láska je pro ně. Pro tebe už ne. Už *NIKDY*.

U psacího stolu dorazil Antal z posledních sil další kilo úředního čtení a svalil se pak do svého nachového křesla k relaxu. Který se však nehodlal dostavit. Jestliže se Lomnitzerovi podaří zrušit můj vědecký útvar — Antal si spěšně nalil velkou sklenici tuzemského rumu (možná si už brzo bude muset zvykat na laciné pití) a nervózně přejel prstem po

ovládací klaviatury své hudební stereoaparatury. Ale ať je raději ticho. Co si takhle něco přečíst? Mám písmeček až po krk. Ale máme tady z Casanovovy knihovny rozechřívající Memoáry Fanny Hillové... Veliká nuda je tahle kostýmová rytírna. Leč po další hodině a další sklenici rumu — dutý šum v hlavě nedával spánku sebemenší naději — se Antal otráveně začel do těch stránek zežloutlých již stářím.

„Zdravím a pozdravuji, miláčku. Co právě děláš?“ ozval se z wrikomu mladý Agdin smích. Načasováno jako vždy perfektně a teď už své vstupy přestala ohlašovat šuměním. Leze mi sem pořád drzeji a wrikom nelze bohužel vypnout. Ačkoliv zase, proč si místo čtení archaických cizích výmyslů — nadto bídně stylizovaných — nedopřát vlastní milostný dialog?

„Tak povídej, kočička. Zkus mě zas svádět.“

„Ráda!“ Agda se smála dlouho, ale roztomile. A dívčí smích mi vždycky dělal dobře.

„Tak začni už!“

„Těšíš se na to? Já ano! Tak napřed ti povím, odkud tě zrovna volám. Už jsem ti říkala, že teď bydlím v hotelu Bellevue, víd’? Takže jen úplně maličký kousek od tebe... to je přece prima, ne? Svůj pokoj jsem ti už popsala. Dnes zde mám plno květin — ty je taky rád, víd’? Ale teď zrovna tě volám z koupelny. A víš, co při tom dělám?“

Dívčí smích zněl do ponurého šera Antalova pokoje až do půlnoci. Ale co mohu dělat, když se ten wrikom nedá vypnout? A Evčin smích teď někde těší toho jejího blbého Lukáše, který si se mnou nechce ani zahrát šachy.

Mrakodrapem ředitelství Pražských vodáren již prosákla zvěst, že mocný profesor Lomnitzer se rozhodl požíť Navaru i s chlupy. Při denní poradě u ústředního ředitele Fily cítil na sobě Antal při svém pětiminutovém vstupu páteho náměstka zkoumavé pohledy sedmi spolunáměstků (Fila nic zkoumat nepotřebuje, když byl s Lomnitzerem včera u resortního ministra inž. Hlávky), ale pak i při pravidelné inspekci svých četných odborů a oddělení vyzoroval dr. Navara obojetné úsměvy svých podšéfů a za tlustým sklem sanahydoniky její tlustý přednosta, člen-korespondent Akademie věd J.A.T. Oberthor-Obora, nositel bronzové plakety Roku čistých vod (udělené mu generálním sekretariátem OSN), při Navarově příchodu dokonce už ani nevstal ze svého křesla (Oberthor-Obora má za choť Lomnitzerovu neteř).

„Zdravím a pozdravuji, miláčku! Jak se ti včera spinkalo?“ smála se

Agda z wrikomu a zanedlouho poté našel ztýraný náměstek Navara v závěji své úřední pošty její první zásilku, modrošedou obálku s dráždivou kolekcí velkých barevných fotografií, která by se mohla jmenovat „Dívka Agda je sama doma...“, Agda v hotelovém pokoji líbá květiny, Agda se koupe, Agda před zrcadlem, Agda uléhá ke spánku — atakdál, Antal vztekle odhodil provokační zásilku, ale během dalších hodin povinného čtení si ji pak ještě jednou prohlédl.

A prohlížel si ji znovu večer doma (Evka zase někde s Lukášem a prý na ni nemám čekat) ve svém nachovém křesle se sklenicí rumu v ruce. Já vím, jsem už trapný jako študák v pubertě, ale z tolika čtení mám již unavené oči... a všechno.

„Zdravím a pozdravuji, lásko," ozvala se Agda z wrikomu. „Ty ještě nespíš? Já taky ne. Jsem tady v pokoji tak strašně sama — "

„Tak dobře," vzdychl Antal. „Zítra v sedm večer mě čekej v hotelu Bellevue."

Rozhodnutí podlehnout přinášívá zvláštní, nepřirozený klid — který po akci ovšem pomine a svědomí se zakousne se zlomyslným zpožděním — *vždyť já to dobře vím*, vzdychl Antal, ale po dlouhé době se opět jednou pořádně vyspal, nazítří večer se pečlivě vyšňořil do fialového smokingu (stejně jej nemám kam nosit) a přesně v sedm políbil Agdinu dlaň v jídelně interhotelu Bellevue.

Na rezervovaném stole mezi květinami plály dvě štíhlé voskovice, Agda jak nevěsta zahalena v bílých krajkách a krásná ke zbláznění — to už mi má abstinence leze na mozek, uškříbl se dr. Navara a se svou mladičkou milenkou z hotelu Pluto se pustil do kohouta na víně (doma Evka už přestala vařit a mě již omrzelo večeret pořád jen olejovky nebo míchaná vejce).

„Šampaňské budeme pít až v tvém pokoji," rozhodl dopiv sklenku lahodně rozechřívajícího sauvignonu.

„Už se tam chladí," usmála se Agda roztomile. „A teď ještě poslední maličkost. Musíš o mě požádat naši centrálu... To je jen kvůli evidenci a že se tady neflákám."

„Ani na tamtom modrém světě není nic zadarmo, vid'," řekl Antal trpce, nastavil si na wrikomu spojení a řekl: „Žádám o Agdu do zítřejšího rána."

„Uveďte váš volací znak a komunikační kód!" odpověděl wrikom kovově.

„To se teď v rámci průzkumu už musí," vysvětlila Agda.

„Já mám nějaký volací znak?" podivil se Antal.

„*Agantal*," oznámila mu jej Agda. „A aby tě centrála zaregistrovala, musíš říct celý kód *Agantal volá Agalu*."

Antal mlčky hleděl na květiny, svíce a krásnou mladou dívku ve svatebních krajkách. Modří vtipálkové Agaly si s chutí zrežírovali tuhle komedii „*Stařík v pokušení*", patrně mě při tomhle výjevu odněkud filmují a wrikom jim vysílá vzestup mého krevního tlaku. Jakož i hormonální hladiny. Aspoň tedy víte, že jsem dosud při síle.

Doktor Navara vstal, hodil svůj ubrousek Agdě do klína a mrazivě se s ní rozloučil: „Jméno Antal mi vyhovuje a nehodlám je měnit. Vzkaz to své centrále tvým servitským kódem a ještě popros, ať ti zaplatí tuhle večeri."

Pak vyšel do teplé červnové noci a zhluboka se nadechl.

Ale doma budu sám.

A-ZZ (5)

„Agjuna volá Agalu," říkala Juna Jandeková v pondělí do hnědého wrikomu. „Prosím Agora: Agorku, S-O-S! Pozítří ráno mám písemku z termodynamiky a nic z ní neumím."

„Tak zítra večer v šest na našem místě!" řekl jí Agor z wrikomu.

V úterý Juna opět přenocovala v hotelu Bellevue v perforované mikrovlnné přilbě, ve středu ráno Agorem ještě nakrmena a v modrošedé limuzíně dovezena až před vodárenskou fakultu.

Termodynamika profesora Rapanta je nejobávanější úskalí, na němž ztroskotává až třicet procent posluchačů čtvrtého semestru, ale prof. Rapant tvrdí, že prý až šedesát procent studentů nikdy nepochopí některé její základní pojmy. Tak například entropie značená písmenem „S" se definuje více způsoby, z nichž prý nejsnadnější pro pochopení je „míra chaotičnosti řádu"... Už to chápete? Tak s tím zkuste začít počítat, pro začátek třeba jen prostinkou diferenciální rovnicí.

V úzkostném šumu posluchárny rozdány studentům zapečetěné obálky, které pak na profesorovo znamení otevřeli všichni současně. „Na řešení příkladů máte přesně šedesát minut," řekl profesor Rapant a spustil velké nástěnné stopky.

Šum ztlchl a v naprostém náhle tichu slyšet jen tikání stopek nad katedrou. Nikdo nezačínal psát a nad lavicemi stovka mladých tváří strnula děsem. Profesor Rapant je specialistou na entropií „S", autorem osmisetstránkové monografie o ní, a v zadáních jeho příkladů se hemžila

entropická „S" jako na kongresu hadů.

Ticho tak propastné, že každé tiknutí stopek zaznělo v něm jak výstřel. „Andělíčku, *můj* strážníčku..." zadrmolila Sylva Dvořáčková. Bestie Diana Antošová zbělela jak práškový cukr a Henryk Lambert poprvé zapomněl na její existenci. Ale i nabitý Mirek Zumr, „géňa čtvrtýho semáku", vypadal velmi ustaraně.

Tik-tik — tikaly stopky jak při historickém indickém mučení zrnka písku sypaná na odsouzenou hlavu z rozžhavené pánve, tik-tik-tik-tik — Až po čtyřech odtikaných minutách začal psát Mirek Zumr.

Juna až asi po čtvrthodince, „Agjuna volá Agalu", zašeptala do wrikomu, diktovala mu své příklady — při okolním hekání, supění, funění, úpění a klení ani moc šeptat nemusela — a z ciferníku jeho minikalkulačky znuděně opisovala výsledky.

Po šedesáti minutách zkušební formuláře sebrány a odevzdány školnímu computeru. Sylva se rozpouštěla v potu. Henryk s Dianou se dívali každý jinam. Jediný Mirek Zumr si pokojně čistil své stříbrné drátkové brýle. Profesor Rapant pak přečetl výsledek zkoušky: z možného 100 bodů dosáhla Jandeková Juna 100 bodů, Zumr Miroslav 096... Lambert Henryk 048 (posluchač docilivší méně bodů než 050 musí písemku z termodynamiky opakovat), Antošová Diana 048... Dvořáčková Sylva 002.

Jak se takhle bájně skládají zkoušky, říkala si Juna lízajíc smetanovou zmrzlinu cestou k modrošedé limuzíně — *když se člověk odnaučí užívat vlastního mozku?* Ach jo. Ale začíná, mi bejt skoro už líto, že takhle přijdu o všechno to vzrůšo kolem zkoušení... A Diana Antošová má stejně 048 bodů jako můj Henryk — ta bestie s ním bude dělat i reparát!

„A co teď?" smál se na Junu Agor rozjížděje se plavně k městskému centru.

„Mám celkem ještě pět zkoušek a šestou z těláku."

„Ale to už vezmeme až pak všechno jedním vrzem. Co dál?"

„Budem se chystat na Letní karneval!"

„Co to je?"

„No přece absolutní vyvrcholení celého semáku i jaru, velkej mumraj, obrovskej frmol a zkrátka absolutní špička! Každý rok je to třicátýho června ve všech sálech klubu, tanec a soutěž tanců, bleší trh, o půlnoci v bazénu akvabely a volba královny krásy vodárenský fakulty —"

„Chceš tu soutěž vyhrát?"

„To by šlo taky?"

„Ale pro přítelkyni Agaly jde přece všechno!"

„Ale že bych teda zrovna já měla bejt nejhezčí z celé fakulty..."

„Uděláme tě krásnou, oblečeme tě, učešeme a naučíme tancovat. Tak čím začneme?"

„No když myslíš, tak napřed rozhodně vlasama. Po tom tejdnu koupání na ostrově je mám už jak loňskou slámu."

Agor bravurně zaparkoval na Národní třídě přímo před vlasovým studiem „Isabella" (kde se vůbec nesmí parkovat), Juna usazena před zrcadlo a její vlasy odborně zkoumány, ozařovány, prosvěcovány, vyčesávány, spočítány metodou odečtu vlasových kořínků na čtverečním centimetru lebeční kůže, odebrány z nich vzorky, tyto zváženy a předány k dalším testům.

„Provedeme komplexní rekonstituci vlasové hmoty," rozhodl pak „umělecký šéf" Isabelly, pan vedoucí Hruďa.

„Ale potřebujeme to do třicátého června!" upozornil ho Agor strkaje mu do kapsy tlustou modrošedou obálku.

„Znamenám si slečnu Jandekovou na všechny úterky a čtvrtky až do konce měsíce," děl vlasový král Hruďa.

V sousedním domě pak u tanečních mistrů, manželů Ervína a Iris Šťovíčkových, Juna zapsána do speciálního intenzivního kursu společenských tanců (každé pondělí a středa večer až do konce června) plus kursu džezgymnastiky (každé pondělí dopoledne), džezbaletu (každou středu dopoledne) a uměleckých akvabel (každý pátek), přičemž dále usneseno naučit ji sólový tanec „orinoko" (který do Prahy dosud nedorazil).

V krejčovském salónu „Styl" (dámské toalety & modely) pak Juna vícekrát načtrnuta šéfmistrem do skicáře, načež rozhodnuto vytvořit pro ni do 30. června tři modely: klasické bílé dívčí šaty „Julie", valašský lidový kroj „Maryša" a kožený komplet (minišortky pobité mosaznými cvočky a minivesta obšitá semišovými třásněmi) „Winnifred".

Na konci Národní třídy v Ústavu tělesné kultury Juna svlečena, položena zády na operační stůl a odborné konzilium složené z plastického chirurga, dermatologa, dietetika a masérky (Agor se účastnil skryt cudně za kartounovou záclonou) se začalo radit, jak statnou dívku zúžit v bocích a všestranně zkrásnit.

Juna otáčena ze zad na břicho a zpět, detailně studována, prohmatávána, hnětena a prozařována, zkusmo protahována, ohýbána a štípána, plastický chirurg ihned navrhl řezat a operativně vyřezat podkožní tuk, kdežto dermatolog žádal razantní dehydrataci celého trupu

a pak „vytvarovat zbytkovou figuru pacientky" sérií podkožních injekcí polystyrénové mikropěny, zatímco dietetik trval na totální hladovce bez čaje a masérka ovšem prosazovala „tvrdé masáže hloubkově až na kostru" a pravidelné bití gumovým veslem.

Po delší diskusi (a na prosbu Agora, jemuž se zželelo dívky oněmělé přívalem vědeckých hrůz) usneseno aplikovat pouze plet'ový krém Feminolin (vlastní vynález Ústavu a téměř neškodný výrobek jeho sklepní dílny), ovšem odborníky Ústavu za denního pacientčina docházení do Ústavu (každá jednotlivá návštěva bude stát 180 korun a Agor to zapravil šekem České státní spořitelny až do 30. června).

Při Junině příchodu na večeri se celá menza rozšuměla, nikdo nemohl pochopit její úžasný triumf při ranní písemce z termodynamiky, posluchači i vyšších ročníků přišli okukovat „tu fantastickou Einsteinku" a Sylva se u stolu vedle Juny červenala za ni. Mirek Zumr pak přinesl Juně citrokolu a říkal jí, že je „fakticky teda výborná"... v jeho upřímných očích za drátkovými brýlemi tolik obdivu a chlapeckého citu — ale Juna se dívala za Henrykem, který měl oči zas už jen pro Dianu.

V dalších dnech Juna odvážena modrošedou limuzínou hned zrána do „Stylu", Ústavu tělesné kultury, na kursy manželů Šťovíčkových a do „Isabelly" — přítelkyně Agaly se přece už nemusí učit — a přivážena zpět do koleje právě jen na přespání. Chudák Sylva dřela do noci na zbývajících pět zkoušek a nemotorně si přitom sešívala dlouhé šaty na Letní karneval z kárované (!) hadroviny, ve kterých bude vypadat ještě tlustší než je (značně). Strašně ráda bych jí pomohla wrikomem při učení a zavedla ji taky do Isabelly, ale Sylva je takový dobrotisko, že vždycky všecko vycintá — já bych pak při zkouškách pukala jak žalud a tatínek s maminkou by mi zakázali kamarádit se s Agalou. Jsem sice čestná, ale přitom ovšem potvora.

Juna celé dny přeměřována, mazána a natírána, ozařována, masírována, a nejvíc dostávala do těla u tanečních mistrů Ervína a Iris Šťovíčkových, při jejich džezbaletu potila krev, při džezgymnastice snad už i duši, při tréninku akvabel se v bazénu párkrát topila a v tanečním kursu odkráčela denně patnáct kilometrů — ale vlasy jí začínaly „přírodně" žloutnout a kadeřit se, šaty ze Stylu budou fantazie a sen, tanec „Stockholm" by mohla vyučovat už sama a sólový tanec „orinoko" bude událost roku.

„Mirek Zumr se po tobě zase ptal," řekla jí večer ve dvojáku udřená Sylva.

„A Henryk?"

„Henryk ne.“

Však si počkejte na třicátýho června, takovej Letní karneval škola ještě nezažila — Diana Antošová zbledne jak při písence z termodynamiky a Henryk zapomene, že tu bestii někdy znal!

V posledním červnovém týdnu složila Juna Jandeková hladce všech pět zbývajících zkoušek (na tři ústní napěchována mikrovlnami a při dvou písemkách jí opět napovídal wrikom) a ukončila tak čtvrtý semestr i druhý ročník vodárenské fakulty s vyznamenáním. Ale ještě předtím, než jí Agor v hotelu Bellevue naposledy nasadil mikrovlnnou přílbu, požádal ji, aby teď zas ona udělala něco pro Agalu.

„Klidně. Jsem sice potvora, ale přitom čestná, a tak mám smysl pro fér-plej. Co mám udělat, Agorku?“

„Jen maličkost. Přečíst tady těch pár řádků...“ řekl Agor, podal jí arch papíru a Juna z něj snaživě četla slogany do spuštěné vysílačky v modrošedém kufříku:

„Agjuna volá přátele Agaly.

Vykročte za hranice svých všedních dnů!

Výjimečnou příležitost nenabízí život příliš často — zpravidla jen jednou jedinkrát.

Kuj železo, dokud je žhavé!

Neodvážit se je osudné.“

„Prima,“ pochválil ji Agor. „A teď řekni ještě něco o Agale, ale vlastními slovy!“

„Agala je prima hvězda a má lidi ráda,“ řekla Juna do wrikomu.

„Fajn! A teď ještě něco o wrikomu —“

„Wrikom je kouzelněj proutek, kterej ti splní, co máš rád...“

„A co si vlastně i zasloužíš,“ napověděl jí Agor.

„... a co si vlastně i zasloužíš.“

A-ZZ (6)

K novým střevíčkům z hadí kůže (od Agaly) ovšem zapotřebí ještě kabelku, Aranka zavezena modrošedou limuzínou opět do „Aligátora“ na Národní třídě, kde jí zakoupena kabelka z pravé hadí kůže.

Ale s Agimontem dávno už nejenom na drobné pochůzky, Aranka uvedena na oběd do Klubu spisovatelů, na vernisáž výstavy obrazů a přes most za řeku na Malou Stranu, každý den do jiné, ale vždy něčím novým kouzelné vinárničky, a v podvečer pak zvolna cestami

Petřínských sadů, v průvodu mileneckých dvojic až nahoru k vyhlídce na metropoli líbající se s řekou... Já dosud nevěděla, jak je moje město Praha krásné. A kolik ve mně skryto netušených strun, jež až teď poprvé zaznívají —

Doma Šarlík sám s dětmi vrčel, že musel být doma sám s dětmi. Ale to já každý den a už léta, pane manžel! Tak to tady ještě párkrát za mě vydržíš, než se zase vrátím na tenhle svůj plácek mezi sporák, pračku a samoobsluhu. Agala si nás vybrala jen na pár týdnů — zbývá třeba už jen několik dní. A mě mrzí jen, že jsem zase zapomněla přinést z města něco dětem.

Nazítří wrikom oněměl, Aranka znuděně bloumala bytem a povalovala se před televizí, až na obrazovku vyplula dívka ve dlouhých stříbrných šatech (ale já budu mít lepší a bez ramínek!), Alexandra uvedla 116. pokračování televizního kursu poezie a tiše zazpívala:

„Do kostkované deky ve štěstí

pláceme suchýma očima

Jak žít s tebou?

Jak žít bez tebe?

... je ukázka z vítězné básně *Nezvoň a vejdi*, kterou nám poslala Aranka Libichová z Prahy osm. Blahopřejeme a z dalších devíti tisíc osmi set devětaosmdesáti vašich příspěvků...", Alexandra půvabným gestem obkroužila stohy dopisů navršené na kruhovém stole, ale Aranka ji už neposlouchala, vyskočila na pohovku a dupala po ní oběma nohama, **MOJE BÁSEŇ VYHRÁLA V TELEVIZI!**

Přilákána hlukem přiběhla dvojčátka z balkónu a Arka napřáhla ke křepčící matce sevřenou pěstičku skrývající cosi imaginárního: „Maminko, kousni se, ale dej pozor, ať se nepokopeš!"

„Ale radši slez dolů, maminko," varovala ji Anka, „nebo tě pak bude bolet hlavička."

Ale Aranka děti vůbec nevnímala, horečně tiskla wrikom a volala Agimonta, „Slyšel jste to —"

„Slyšel i viděl přímo tady v televizi," ozval se z hnědého náramku jeho jemný hlas. „Jsem zde, abych přímo na místě projednal vysílání vašeho televizního medailónku. Alexandra jej ráda uvede, hudbu k němu napíše František Ringo Čech a my dva teď máme spolu připravit nejméně tři vaše básně..."

„Ale my jich budeme mít tři tisíce!" volala Aranka ve smršti citů, **BYLA JSEM V TELEVIZI A BUDU ZASE!!** Agimonte, ach... Agimonte můj.

Čekal teď už denně ráno v devět hodin před květinářstvím v modrošedé limuzíně a Aranka odvážena každý den na novou výšinu umění a krásy, Agimont ji zavezl na Hradčany do obrazárny Národní galérie, do zámku ve Zbraslavi, v Dobříši, a k jezerům ve slavném botanickém parku u zámku v Průhonicích, do koncertního sálu v Rudolfinu, nahrávacího studia Supraphonu, filmových studií Barrandov a na dopolední zkoušky i večerní představení avantgardních divadel Rubín, Reduta a Ypsilon — vždy taktí, pozorný a bezpečně uhadující, co zrovna by si v té které chvíli přála.

A v útulných malostranských vinárničkách se pak dělili o své dojmy z dalšího tak bohatého dne, Agimont většinou Arance jen naslouchal, *vždycky* ji chápal a *nikdy* ji ani slovem nekritizoval... Stále nadšeněji i důvěřivěji se mu svěřovala s věcmi, které by Sarlíka překvapily, ale i s takovými, jež se právě dovídala sama o sobě.

Agimont se Arance stal nejen moudrým docentem a zasvěceným čtenářem její poezie, ale postupně i jejím rádcem, psychologem, důvěrníkem, autoritou, romantickým rytířem i tím, čím ženám dávných století býval zpovědník a kněz. A stále více přítelem — teď již nepostradatelným.

Nejjímavější a nejkrásnější chvílky máme večer při loučení před naším květinářstvím, zůstáváme sedět v autě za spuštěnými záclonkami při tiché hudbě, která do nás vstupuje, podvoluji se jí, v ní se setkáváme nejvroucněji... A ty chvílky jsou každý den o kousek delší. Dnešní se protáhla poprvé přes půlnoc.

Nazítří ráno v devět spěchala Aranka ve svých nových hadích střevíčkách a s kabelkou z téže šupinaté kůže nedočkavě ke květinářství, aby neztratila ani minutu z toho nového rozechvím vajíčícího času, zadní dvířka čekající modrošedé limuzíny jako vždy již pootevřena a Aranka vklouzla na zadní sedadlo, „Agimonte, v noci se mi zdálo, že jsme spolu byli —”

„Zdravím a pozdravuji, paní Libichová,” řekla jí Aglaja u volantu. Agimont v autě nebyl.

„Kde je...”

„Agimont byl zhodnocen jako neúspěšný a proto stažen.”

„Ale proboha proč?!”

„Prostě se mu nepodařilo přivést vás k novým aktivitám, jejichž vnitřní proměřování je základním cílem wrikomového průzkumu Agaly. V

tomto úkolu si zatím neúspěšněji vede Agor se slečnou Jandekovou, která nejen již složila na své fakultě zkoušky se skvělými výsledky a intenzívně se připravuje na veřejné taneční vystoupení, nýbrž i osobně přispívá k prohloubení spolupráce mezi našimi planetami. Prosím, poslechněte si to —"

Aglaja zapjala malou vysílačku v modrošedém kufříku. „Aglaja volá Agalu. Prosím Agjuna," řekla do mikrofonu a zakrátko se z něj ozval známý kvíkový hlas Juny Jandekové:

„Agjuna volá přátele Agaly. Vykročte za hranice svých všedních dnů!.. Neodvážit se je osudné... Agala je prima hvězda a má lidi ráda. Wrikom je kouzelný proutek, kterej ti splní, co máš rád... a co si vlastně i zasloužíš."

„Všimněte si aktivního a osobně zaujatého postoje slečny Jandekové," upozornila Aglaja. „Na rozdíl od vás i vašeho manžela. Proto centrála rozhodla, abych ke svému úvazku s vaším manželem přibrala ode dneška i vás."

„A Agimont..."

„Bude převelen na ostrov Agaly jako člen družstva ser-vitů."

„Ach!"

„A nyní k našemu programu. Převzala jsem Agimontovu agendu a nyní tedy máme za úkol vybrat tři vhodné básně pro váš televizní medailónek. Máte s sebou příslušné materiály?"

„Ne."

„Prosím. Můžeme tedy zajet do krejčovství Styl, kde máme tři rozešité modely." Aglaja zalistovala ve svém hustě popsaném diáři. „Odpolední kostým barvy lila, dívčí šaty z bílé vlny a stříbrnou toaletu bez ramínek, není-liž pravda?"

„Já nikam nejedu."

„Prosím. Mohu vás tedy snad večer doprovodit do divadla?"

„Večer nemám čas —"

„Prosím. Tak tedy zítra v devět ráno opět na tomto místě?"

„— ani zítra, ani pozítří!" křikla Aranka, vystoupila z modrošedé limuzíny, práskla za sebou jejími dvířky a šla se vztekle sama procházet kolem sídlištní teplárny, kde ani žádná cesta není. Kde jsem byla tenkrát tak strašně šťastná... po našem prvním poetickém sezení v autě s Agimontem.

Agimont zmizel a Arančiny dny bez něho ztratily barvu, místo jak na schodišti k ozářeným výšinám se teď cítila bezútěšně sama jako v šedé

chodbě mezi kuchyní, prádelnou a samoobsluhou. Děti si před svou zasmušilou matkou šeptaly, jako by byla nemocná, a Šarlík se jen krátce těšil, že má zase ženu doma — většinou byla tak podrážděná, že se začínal bát ji jen oslovit. Aranka se v noci probouzela a s rukama pod hlavou zírala k šedému stropu. *Cenu a velikost poznáme teprve až po ztrátě...* ale tohle se přece říká o lásce.

Wrikom se sice ozýval pravidelně, ale už jen Aglajiným stále protivnějším hlasem: „Zdravím a pozdravuji, paní Libichová. Mohu vás dnes zavést na večer mladé poezie?“

„Ne!“

„Nechcete si se mnou aspoň chvilku posedět v autě při poslechu naší oblíbené hudby?“

„Ne!!“

Na opakované Arančiny žádosti o setkání s Agimontem Aglaja odpovídala, že je to mimo její kompetenci, ale vytrvalému naléhání nakonec ustoupila „Nebude to snadné, paní Libichová, ale zkusím to,“ řekla z wrikomu. „Spojím se s centrálou a budete připravena přesně za hodinu.“

Tu hodinu jsem prožila v hrozném napětí, rozechvívající vzpomínky na chvíle s Agimontem se mi v hlavě míchal s děsnými obrazy mého něžného docenta poezie, jak skoro nah jen s modrošedou zástěrkou kolem boků láme skálu na ostrově Agaly, svýma jemnými rukama, jimiž se dotýkal řádků mých básní, teď vleče po schodech těžké balvany, stopy biče na jet zádech a krvácející bodnutí v těch zelených tečkách nakreslených na jeho těle, jež jsem tenkrát měla tak blízko sebe pod; mocným sluncem Lasturové zátoky... Co bych udělala pro jeho záchranu? Až se lekám, co všechno.

Aranka horečně tiskla svůj hnědý wrikom, který vytrvale mlčel, ale přesně za hodinu se ozval vidíon a na jeho obrazovce? Agimont — pobledlý a ustaraný, ale dosud ve svém obleku ze stříbřitého hedvábí. Takže zatím aspoň není ještě servitem.

„Ach, Agimonte... Já se o vás tak bála!“

„Stýská se mi po vás, paní. A děkuji, že jste si na mě vzpomněla. Mně zbývá se s vámi už jen rozloučit.“

„Ne, to nesmíte! Zavolám vaši centrálu - “

„Ale to byste musela teď už novým spojovacím heslem... A to právě na vás nemohu chtít.“

„Jak zní to heslo? Co mám říct?“

„Musela byste přijmout jméno... které se mi přičí byt' i jen vyslovit. Po vši té kráse, kterou jsme si spolu říkali —"

„Já to jméno přijímám."

„Zní hrozně. Ale centrála vyslechne jen ta vaše volání, která uvedete větou *Aga ranka volá Agalu.*"

„Udělal bych stokrát víc."

„Má paní. Já —"

„Mlčte už," řekla Aranka šťastně, zapjala wrikom a ohlásila se: „Agaranka volá Agalu!"

„Agala slyší Agaranku," řekl wrikom kovově.

„Agaranka prosí o Agimonta."

A-ZZ (7)

„Tati, když mi nekoupíš žvejkačku, řeknu babičce, že jsi říkal: Zas už máme bábu na krku!" vydírala malá Arka Šarlíka, když domácím telefonem prosil pražskou babičku (teď již každý den) o pomoc s dětmi.

„Tati, já to taky slyšela a chci taky žvejku!" zavydírala si i Anka.

Aranka má novou kabelku a střevíčky z hadí kůže, je pryč každý den a vrací se až v noci. Dětem chybí máma a mně žena.

„Tati, my jsme rádi, že mamička tu není, protože se mužem dívat na televizi a drobit přitom koláč!" volá Anka a pak obě děti svorně bušíce lžičkami do talířů: „My nechcem koláč, my chcem polárkovej dort!"

Už na ně s babičkou nestačíme, Aranka je pryč a když je doma, povídá si se svým wrikomem. Úplně šílená z toho, že jí televize vysílala jednu básničku, a teď šílí ještě víc, že bude mít svůj vlastní televizní medajlóněk. Z Aranky je už Agaranka a doma se cítí jako *duha, která spadla do sazí!* Ty saze jsme my, její rodina.

„A to ti není ani trochu divný, že se televize do tvých básniček zamilovala tak najednou," snažil se Sarlík přivést svou choť k rozumu, „a teprve až ses slepila s Agalou?"

„Patrně jsou mé verše dobré," řekla Aranka zvsoka.

„Ale vždyť to jsou přece pořád tytéž, které ti už desetkrát vrátili!"

„Zřejmě jsem je tedy úspěšně dopracovala."

„Neboli strčila Agimontovi, aby je protlačil v televizi, vid'! Já totiž tu tvou vítěznou básničku *Nezvoň a vejdi umím* nazpaměť, tu jsi přece tenkrát napsala o nás dvou... A tak vím, že jsi v ní nezměnila ani slovo. Jak to, že tenkrát ti ji odevšad vrátili, a teď najednou vyhrála?"

„Všichni velcí básníci byli napřed zneuznaní.“

„Tak to jo. Ale kdo těm zneuznaným básníkům kupoval sprostě drahý lodičky a kabelky z hada?“

„Takže ty mi vyčítáš už i boty a pitomou kabelku! Jakou ty sám se nezmůžeš koupit mi nikdy.“

„Vyčítám ti, že se chováš jako děcko. Malý... a hloupý. Kromě Agaly se na nás dívá i naše SCSMC a teda celý lidstvo. A není ti před ním trapný prodat se za pitomou kabelku, boty a básničku v televizi?“

„Ať se dívá, kdo chce, tak uvidí jenom pravdu — já píšu básně a ty jsi trumbera!“

Aranka za sebou hrdě práskla dveřmi ložnice, jejichž skleněnou výplní slyšet už zas její pilnou wrikomáž, Šarlík vyňal ze skleněné vitríny své *závodní stáje* minimodel smrtáčky černého „Ferrari del Giudici“, dřepł si na podlahu a v marné touze odreagovat vztek šoupal plechovou hračku po koberci.

„Zdravím a pozdravuji, pane Šarlíku! Jak se vám daří?“ opeřila mu to Aglaja z wrikomu.

„Díky vaší Agale pořád mizerněji!“

„Trochu přetažen, že?“ smála se mu. „Volám vás z naší závodní dráhy kousek za vašim sídlištěm. Co se takhle chvílku projet ve ferrari — ale *opravdovém*?“

Ti modráci mi namontovali do wrikomu asi i kameru a teď se mi sprostě chechtají. Mají proč.

„Tatí, nakresli mi pejska,“ přeje si Arka. „Ale aby byl velikej jako ty, chlupatej, a aby taky neměl zuby.“

Aranka je pryč nebo si šeptá s wrikomem a z toho jejího hnědého náramku vylézají hnusní hnědí škvoři, hemží se na koberci, plazí se po zdech, šplhají po záclonách a padají se stropu, děti jak uštknuté přimalovávají hnědé náramky všem svým hračkám, princeznám a rytířům do obrázkových knížek a teď už i na svoje drobná zápěstí.

„Agarka volá Agalu!“ žvatlá Arka do hnědého pruhu na své ruce, jak to viděla u maminky.

„Aganka taky volá Agalu!“ opakuje Anka svému hnědému náramku a šeptá mu svůj vlastní převod té Arančiny básničky, dětský — ale krutě výstižný:

„*Nezvoň a pocem honem...*“

„Agjuna volá přátele Agaly!“ ozval se vtom ze Šarlíkova wrikomu hlas Juny Jandekové. „Vykročte za hranice svých všedních dnů!“

Neodvážit se je osudné."

Modráci dostali už i Junu. Navara se vychytračí ze všeho a mně by stejně nic neřekl. A co já jemu? Že jsem doma sám s dětmi a bojím se? Ale já mám opravdu strach. Jsem obklíčen.

„Tatínku, jak to, že můj náramek nepovídá a tvůj ano?" ptá se Anka.

„Ty seš hloupá, povídat přece musíš začnout ty," říká jí Arka a už volá do wrikomu namalovaného na svém zápěstí. „Agarka volá Agalu! Agarka volá Agalu!"

„Aganka volá Agalu!" šeptá Anka svému hnědému náramku a pak mně se zářícíma očima: „Já to zbožňuju..."

Tak dost. Zástupce SCSMC na letišti nám řekl, že se máme chovat svobodně podle své lidské přirozenosti a tak, jak od nás čekají oni i celé lidstvo... a to určitě nečeká, že si otec dá zničit vlastní rodinu. Takže teď zas já, Agalo.

Šarlík si přinesl do koupelny měděný drát — už dlouho jsem na tohle myslel — zohýbal jej do patřičného tvaru, jeden konec připojil na svůj wrikom a druhý odhodlaně zastrčil do elektrické zásuvky ve zdi Těch dvě stě dvacet voltů přežiju spíš já než mikroelektronika modráků...

Prudký elektrický úder mu projel tělem — ale tohle já už zažil dvakrát při opravě ledničky — a odezněl.

Ale po krátké chvíli ho začal wrikom pálit do zápěstí, až do nesnesitelnosti... Zaplaven hrůzou Šarlík pouštěl ze sprchy studenou vodu na hnědý kov, jenž vytrvale stupňoval svůj žár, už dávno ne jako následek probití elektrickým proudem, nýbrž teď již dálkově řízen — jako by udílel trest.

A-ZZ (8)

Usazen (ale spíš utopen) ve svém nachovém křesle trávil Antal Navara další neveselý večer osamělého muže. Evka je zase s Lukášem a nemám ji čekat. Z mála mých zbylých radostí jich neúprosně ubývá.

Nalil si druhou sklenku tuzemského rumu, s nechutí upil a pak se přistihl, že se těší na mladý Agdin hlas z wrikomu. Morální uspokojení z nepodlehnutí pokušení mi vydrželo dost krátce. A Agda mě teď volá stále řidčeji... už i ji přestávám zajímat.

„Zdravím a pozdravuji, miláčku!" ozvala se konečně z hnědého náramku. „Co právě děláš?"

„Piju rum. Tuzemský."

„A to ti chutná?"

„Ne."

„Tak to nepij. Škodí to tvému srdíčku... které by potřebovalo docela jiné věci!" Vesele se smála.

„Co mi ještě povíš?"

„Už nic, ty už všechno víš. A stejně s tebou nic není. Tak dobrou noc, starej pane!"

„Počkej ještě —"

Ale wrikom oněměl.

Ozval se znovu až pozdě v noci dívčím hlasem „*Vykročte za hranice svých všedních dnů!*" Ale to už není Agda... „*Wrikom je kouzelný proutek, který ti splní, co máš rád...*" Tohle je Juna Jandeková! „...a co si vlastně i zasloužíš."

Rázem na nohou nalistoval Antal ve svém kapesním kalendáři Junino číslo a okamžitě ji volal: „Juno, co mi to voláte?"

„Já že vás volám? To spíš vy mě, ne?" Na obrazovce vidfonu vypadala skvěle a měla nové přírodně zlaté vlasy. „Ale to je teď už úk. Jak se pořád máte, pane Navara?"

„Dost bídne. Ale bojím se o vás..."

„To teda vůbec nemusíte. Mně je báječně!"

„Ale Agala vás přinutila..."

„Udělat všechny zkoušky za jedna. Jak se vám líbí moje nové vlasy? A teď koukejte, vylezu na štokrle, abyste viděl, jak jsem fantasticky zhubla."

„Takže se vám nestalo nic zlého?"

„Zlýho nic, ale dobrýho už skoro všechno, co jsem chtěla. A vlastně si i zasloužila, ne? Chichichi. Ale teď musím už honem spát, protože ráno mě čeká tvrdý trénink na akvabely v bazénu. Tak dobrou noc. A už se pořád nebojte!"

Při denní poradě v ředitelně Pražských vodáren padlo jméno profesora Lomnitzera a pohledy sedmi náměstků se zkoumavě zabodly do osmého (hodnostním pořadím pátého) spolunáměstka dr. Navary (jak dlouho tu s námi bude ještě sedět?). Ústřední ředitel Fila nic zabodávat nemusel, protože osud vědeckovýzkumného útvaru i jeho šéfa Navary je mu bezpochyby již znám. A asi i dost lhostejný...

Antal na to trpce myslel, když došla řada na jeho obvyklý pětiminutový vstup. Co kdybych jej dnes už neodříkával a prostě šel odtud pryč... z vlastního rozhodnutí a dřív, než mě Lomnitzer začne masivně masakrovat. Vždyť je mi teprve pětáctýřicet, dost toho znám i

umím, a mohl bych začít někde jinde znovu od začátku... Leč ovšem v pětačtyřiceti není už nijak snadné znovu začínat.

Ve své pracovně se Antal párkrát prošel po svém úředním béžovém koberci ze syntetické velbloudí srsti. Mdlá barva, vzor i provedení, jakž pátému náměstkovi přísluší. Kdo po tobě bude šlapat, nudný výrobku, až já tu už nebudu? Další dromedár.

Nad stolem se závějí své dnešní úřední pošty se Antal přistihl, že v ní opět hledá modrošedou obálku s další kolekcí žhavě barevných fotografií Agdy — dnes opět marně. Agda ti teď přeje už jen dobrou noc. Starej pane.

Toho dne vědecký náměstek dr. Navara pravidelnou inspekci svých četných odborů a oddělení drasticky zkrátil a návštěvu sanahydroniky zcela vypustil. Nemám chuť ani náladu vidět zas to tlusté prase Oberthora-Oboru, který nemá ani slušnost (ale proč by ji měl, když má za manželku neteř Lomnitzera?) vstát ze židle při příchodu svého nadřízeného. Ale jestli vyhraju, proženu toho vepře tak, že vykrmit ho do dnešní váhy dá pěknou fušku paní Lomnitzer-Oberthor-Oborové! Jestli ovšem vyhraju... A nebylo by to příliš slavné vítězství zkejsnout zde už do důchodu jako pátý a pětiminutový náměstek na prošlapaném koberečku z falešného velblouda.

Doma čeká prázdný byt, Evka má svého Lukáše a o tatínka už nestojí. Kdyby mi tu aspoň nechala lístek s jediným slovem... Ale lístek ovšem dceru nenahradí. Evko, tys byla jediná z lidí, kterou jsem miloval...

Potopen v křesle a zaplaven stereohudbou o cizích láskách čekal Antal celé hodiny na Agdín hlas z wrikomu. Potěš mě aspoň ty svým hřejícím mládím a smíchem, řekni mi aspoň jednu větu —

Ale napřed ji musím říct já a znám ji. „Agantal volá Agalu,” zní ten nesmysl. Ale kolik nesmyslů říkáme dobrovolně a zdarma v jediném dni — a kolik jich vyslechneme. „Agantai” je žalostný název servita. Ale zní o mnoho lépe „pátý náměstek třesoucí se o svou židličku” nebo „otec, o něhož vlastní dcera nestojí”?

Agda se toho dne neozvala a Evka přišla až ráno se stigmaty triumfující lásky, viděl jsem ji pootevřenými dveřmi, vkradla se ; domů se střevíci v ruce tiše jako zloděj — pro Lukáše všecko, pro mě už ani „Ahoj, tatí”.

„Zdravím a pozdravuji, miláčku,” ozvala se konečně Agda ve wrikomu. „Jak ses měl ty dva dny?”

„Bídně. Stýskalo se mi po tobě.”

„Mně taky."

„Tak proč jsi celé dva dny nezavolala?"

„Protože s tebou stejně nic není. Stýská se mi po tobě, jaký jsi byl tenkrát v hotelu Pluto. Vzpomínáš?"

„Každý den. A v noci, až to bolí."

„Jak jsi mi tenkrát poprvé položil ruku na rameno..."

„A ty jsi při tom..."

„Ne, to bylo až pak. Napřed jsem tě..."

„Ano, a hned potom..."

„Ach! A vzpomínáš, jak jsme..."

Zešeřelým pokojem poletovala horká slova, toho večera volala Agda ještě dvakrát a od zítřka již skoro každé dvě hodiny, dr. Navara šeptal do svého hnědého náramku zamilované věty a přál si je slyšet, stále lačněji... Dopadl jsem dost tristně, když škemráám o přízeň zaměstnankyně nelidské planety — její řeč je však lidská a já ji hrozně potřebuji slyšet. Já už nechci být sám.

Antal říkal svou touhu Agdě a poslouchal její hlas, lokál jej a hlta stále nenasytněji jako podlehnuvší trosečník, který začal pít slanou mořskou vodu a nemůže již přestat. Ale toužit a být zamilován je přece krásné... nebo ne?

Onoho rozhodného dne čekala Agda opět opřena o otevřená dvířka modrošedé limuzíny, v červených šatech na jásavé červenové ulici krásná jako bohyně mládí, a Antal jí podlehl dřívě, než k ní došel.

„Toužím po tobě," řekl muž dívce, vydechl to rty vyprahlými dlouhou žízni.

„Chci tě," řekla dívka muži.

Antal sklesl na polštáře vedle Agdy, modrošedý vůz Agaly se rychle rozjel a za pár minut zaparkoval před hotelem Bellevue. Agda položila ruku na dveřní kliku, ale nevystupovala. Vyčkávavě se dívala na Antalův wrikom.

„Já vím," řekl Antal a objal prsty svůj hnědý náramek. „Ale přece jen... nešlo by to bez té šaškárny?"

„Proč bys nemohl aspoň na chvíli být Agantal?" řekla tiše. „Líp se ti tak bude žádat o noc se mnou... než pak třeba prosit o záchranu tvé dcery. V rezidenci na ostrově jsi přece viděl to příšerné album."

Dívka v červených šatech vystoupila z auta a odcházela k hotelovému vchodu, pomalu, ale už se neotočila a zmizela v otáčecích dveřích.

Antalovi bylo horko. Musím to udělat — už kvůli Evce. Ale

nevymlouvej se teď na dceru! Ale přece docent Nebeský ze SCSMS nám na letišti říkal, že se máme chovat a jednat svobodně dle své lidské přirozenosti... Na čí svolení mám tedy ještě čekat, když toto děvče se mi stalo lidsky velice přirozenou potřebou? Uškodím snad nějak lidstvu, když ji uspokojím? A musel bych potlačit vskutku všechno lidské v sobě, kdybych svým váháním a puritánským pokrytectvím vydal v nebezpečí vlastní dceru!

(Hlavně, že sis to zdůvodnil, vid'.)

Dívka čekala muže v hotelu u paty schodiště a vedla ho přímo nahoru teplou rukou v něžném sevření.

Ve svém pokoji zaplaveném květy Agda nalila Antalovi první sklenku sektu. „Tak už to udělej, miláčku. Prosím, přestaň mě už trápit. Nás oba...”

Antal maličko upil a pak se již bez váhání ohlásil do wrikomu: „Agantal volá Agalu. Žádám Agdu.”

„Agala slyší Agantala,” řekl wrikom. „A s nejlepšími přáními prosí už jen o jedno své malé přání.”

„Co je zas tohle?!” rozčilil se Agantal — málem už zas znovu, Antal.

„Ale to nic a nás se to už netýká,” uklidňovala ho Agda rychle. „Ta studentka Juna Jandeková je ti přece sympatická, vid'? No a ona by teď ráda vyhrála na výročním karnevalu své školy soutěž krásy... Chudák holka má zbytečný mindrák, že je moc tlustá, a tak by to pro ni psychicky hodně znamenalo. Vid', že jí pomůžeš? Děkan té její vodárenské fakulty je určitě tvůj známý...”

„Dokonce velmi dobrý známý a spolužák, profesor termodynamiky Rapant... Ale copak mu mohu mluvit do volby královny krásy jeho fakulty... do které třeba nemůže mluvit ani on sám?”

„Ale děkan určitě může na své fakultě mluvit do všeho. Když bude chtít a udělat radost svému dobrému známému, spolužákovi a velkomožnému vědeckému náměstkovi svého patronátního podniku...” usmála se Agda nakažlivě. „A i té naší milé zamindrákované studentce Juně.”

„Dobrá, zkusím to. Ale pak už —”

„Pak už jen my dva. Ty a já —”

Antal spěšně nalistoval ve svém kapesním kalendáři číslo děkana prof. Rapanta a vykonal tu malou intervenci. Prof. Rapant ve vidfonu sice prohlásil, že do volby královny krásy „nemůže ovšem mluvit”, nicméně však přislíbil, že „udělá, co může”, a závěrem poprosil svého „spolužáka

a dobrého přítele Antala" o prázdninovou studentskou praxi v Pražských vodárnách, „ale nějakou fajnovou“, pro svou dceru Emku. Dr. Navara mu přislíbil, že „taky udělá, co může“ a oba hlavouni se na sebe kamarádsky zašklebili.

„A teď už —“ řekl Antal Agdě a položil jí ruku na rameno.

„Teď už nemluv, miláčku...“ zašeptala.

Červnové noci jsou nejkratší v roce a Antal se do této své pohroužil již odpoledne jako námořník vyhladovělý dlouhou plavbou, který konečně dorazil do přístavu. Když pak s rozepjatou košilí a kravatou v kapse vycházel z hotelu do slunce letního rána, cítil se vesele jak student, s chutí nakopl popelnici... a rozpustile jako mladý uličník. U domovních dveří se pak setkal s Evkou, rovněž až teď se vracějící a stejně šťastně vymilovanou. Rozpačité pohledy mezi otcem a dcerou... ale pak se oba naráz rozesmáli.

Toho dne doktor Navara při poradě v ředitelně místo přidělených mu pěti minut mluvil plných dvaadvacet — o polovinu déle než sám ústřední ředitel! — a pověděl přitom zatím jen malou část toho, co už léta toužil říci. Zmatené pohledy sedmi spolunáměstků a ústřední ředitel Fila zvedl obočí. Neomluvte mě, můj pětiminutový příděl mě už omrzel.

Obvyklou inspekci svých četných odborů a oddělení vykonal dr. Navara s tak neobvyklým elánem a tolika veselými vložkami (mj. např. žertoval s mladými laborantkami v devíti laboratořích), že mrakodrapem ředitelství začala rychle prosakovat zvěst, že Navara má proti Lomnitzerovi v rukávu skryto tajné eso.

„Nemusíte vstávat ze židle jen proto, že jsem váš šéf — a budu jím tak dlouho, jak mně se zachce,“ řekl doktor Navara za tlustým sklem sanahydoniky jejímu přednostovi, členu-korespondentu J.A.T. Oberthor-Oborovi, nositeli bronzové plakety OSN, „ale i pro ten pohyb, který vám tu zatraceně chybí. Vážně, Oboro, tys mi tady zdoustl jako prase!“

Přednosta sanahydoniky, člen-korespondent atd., ohromen vstával ze židle, ale to už doktor Navara laškoval s jeho laborantkou za tlustým sklem i před ním. Ve své pracovně pak rázně přešel po běžovém koberci přímo k vidfonu a drsně rozkazovacím tónem uložil vylekanému správci budov okamžitě zakoupit nový koberec do pracovny vědeckého náměstka, „...s bohatým vzorem a celkové ladění do jasně červeného tónu!“

Na stole čekala obvyklá závěj denní pošty a kilogramů úředního čtení.

Jaksi se mi teď už nechce hrbit se nad tím a kazit si oči... Proč to třeba nezkusit sfouknout za pár minut v mikrovlnné přílbě Agaly? Proč vlastně nezkusit všechno, co se nabízí? A vykročit za hranice svých všedních dnů.

A-ZZ (9)

30. června večer Vysokoškolský klub nabit k prasknutí tisícovkou účastníků Letního karnevalu vodohospodářské fakulty, v hlavním sále se již sedělo i na stolech, nedočkavá strkanice v chodbách, a Sylva Dvořáčková si na WC horečně spichovala svou rozjíždějící se dlouhou večerní toaletu z kárované hadroviny zavíracími špendlíky. Když děkan fakulty, Jeho Spectabilis profesor Rapant zasedl se členy komise k vyhrazenému stolu zdobenému smrkovým chvojím, orchestr udělal tuš a začal hrát.

Henryk Lambert tančil s Dianou Antošovou a Sylva se potila u dveří, když celý sál udělal „Ach-“ a ztichl. Provázena Agorem ve skvěle střiženém modrošedém smokingu zjevila se“ Juna Jandeková v koženém modelu „Winnifred“ ze salónu Styl., Něco takového neviděli tu dosud ani staří účastníci desítek karnevalů — a žasli dále, když tento senzační pár se roztočil ve víru polky — jež byla polkou umocněnou nejmíň na třetí. Mirek Zumr na svých stopkách naměřil až osmnáct otáček za sekundu.

Juna vytrénovaná do vrcholné kondice špičkové atletky při finálovém utkání olympijských her předváděla s Agorem velikou taneční show a po přestávce přišla převlečena do dalšího modelu, valašského lidového kroje „Maryša“ (který jí u komise vynesl přírážku 0,5 bodu za respektování lidových tradic), tančila s klidem a dokonalostí profesionálky, jak to do ní manželé Ervín a Iris Šťovíčkovi natloukli, plně soustředěna na svůj výkon, a jen při potlescích na konci každého kousku vzhlédla hrdě ke svým rodičům, které sem Agor na její žádost přivezl odpoledne z Býnovce.

Asi už nemám šanci, povzdychl si Mirek Zumr pohlížeje toužebně na zkrásnělou Junu. Všichni studenti se tak na ni dívali (studentky zelenaly závistí) a i Henryk Lambert na ni párkrát pohlédl přes rameno své Diany.

Sylva Dvořáčková nebyla tak šťastná. Když pro ni konečně přišel první tanečník, staříčkový lektor dějin vodárenství“ (silně krátkozraký), v tlačenci na parketu se jí rozvolnila její károvaná toaleta (zavírací špendlíky projely řídkou hadrovinou jako nůž máslem), omotala jí nohy

a obézní dívka se zřítíla povalivši předtím svého partnera.

K taneční soutěži se Juna dostavila v klasicky prostých bílých šatech „Julie“ s Agorem převlečeným do černého dirigentského fraku. Při prvním tanci „Stockholm“ získala z maximálně možných desíti bodů plných deset bodů plus mimořádné uznání „za estetickou složku“ (na návrh předsedy komise J.S. děkana prof. Rapanta). Henryk Lambert a Diana Antošová se s devíti body umístili jako druhí, načež v kategorii volných tanců předvedli starolidový taneček „rejdovák“ (takticky zvolený pro získání půlbodové přírážky za respektování tradic) a získali 8,5 bodu.

Agor pak uvedl Junu na parket, s úklonou se vzdálil a orchestr spustil rytmus dosud neznámý, ale zpěňující krev od tepen až do nejtenčích kapilár, v dusných venezuelských džunglích (ale spíš asi v barech tropické metropole Caracas) zrozený tanec „orinoko“ do Prahy dosud nedorazil, ale teď se tu určitě ujme... Sólovou exhibicí Juna omráčila sál tak, že zatleskali i notoričtí posměváčci. Samozřejmě deset bodů plus (na návrh předsedy komise Rapanta) mimořádné uznání „za původnost“.

Po kratičké poradě komise (mluvit vidět jen předsedu, ostatní jen příkyvovat, zato horlivě) prohlášena Juna Jandekova za nejkrásnější posluchačku vodohospodářské fakulty. Sál se rozlehl šum, krása přece nejsou jen šaty a efektní tancování, a rozhodně hezčí než Juna je Diana, Dana, Daria, Květa, Irena, Jarka, Eva... Ovšem rozhodnutí komise už bývají všelijaká, toto ostatně nedůležité, a lidé se přišli hlavně bavit. Ale ještě předtím sólový tanec pro vítězku.

Juna si objednala „Stockholm“ a nedočkavě vykročila k Hen-ryku Lambertovi, v sále šepot a Diana Antošová zbledla jak při zkoušce z termodynamiky, tím pronikavěji šťastná Juna jí odvedla chlapce až doprostřed parketu a začala s ním tančit, před svým tatínkem a maminkou, před Sylvou Dvořákovou, Mirkem Zumrem, spolužačkami, asistenty a kantory — před celým svým dosavadním světem se v tanci objímala se svým Henrykem.

A-ZZ (10)

Ke kabelce a střevíčkům z hadí kůže ovšem zapotřebí ještě rukavice, Aranka odvezena Agimontem do „Aligátora“, kde jí zakoupeny rukavičky z kůže téhož plaza.

Pak mě zavezl do strahovského Památníku národního písemnictví, tiše

vyprávěl o velkých básnířkách různých dob a recitoval jejich nádherné verše — kolik žárů v nich a vášně! Jako i v jejich životech... a já bych si přála prožít svůj rovněž tak bohatě jako mé velké družky.

Ve stylové vinárně „Oživlé dřevo“ jsme se pak shodli, že pro psaní silné poezie jsou nezbytné vlastní silné prožitky, a večer vyšli na básnický vrch Petřín, z modravé tmy prýštila prudká jasmínová vůně a v ohbích cest sousoší milenců zkameněla v polibku, pod námi chvějivá světla Prahy, která nikdy nejde spát, a nad našimi hlavami hvězdné pastvy otevřeného vesmíru ... v takové chvíli se mi zdá, že užuž bych mohla i vzlétnout. *Teprve když jsme našli, víme, co jsme postrádali...* ale tohle se přece říká o lásce.

Loučení v autě před květinářstvím se při naší hudbě opět protáhlo přes půlnoc a já si už pak vzpomněla, že doma nemám nic na snídani. Agimont mě rychle zavezl k nočnímu baru, kde prý mívají mléko a malé máslové koláčky. Měli je, ale za jeden chtěli osm korun a to mléko bylo dražší než víno v samoobsluze. Neměla jsem dost peněz (jako ostatně nikdy v životě) a Agimont mi koupil mléko a velkou krabici koláčků. Chtěla bych ještě něco pro děti... ale pro děti ovšem v baru nic není.

Když jsem pak ráno tu krabici rozbalovala (byla převázána stříbrnou stuhou), našla jsem v ní vizitku s Agimontovu omluvou „Odpusťte mi a přijměte to místo květin, na něž jsem dnes zapomněl...“ a růžovou pěti tisícovkou. Tolik mi Šarlík nosí domů za dva měsíce. Ale kdyby mi Agimont dal peníze bez té roztomilé omluvy, rozhodně bych mu je rozhořčeně vrátila! Koláčky z baru byly tvrdé jak porcelán a děti je vysypaly do koše na odpadky.

Malá Anka nakreslila opičáka s rukama až na zem (na jeho zápěstích hnědými pruhy vyznačeny dva wrikomy), „Maminko, podívej, namalovala jsem tátu!“

„A proč má tak dlouhé ruce?“

„Protože v práci vydělává penízky, abys měla radost!“

Dětské představy bývají komické.

„Mami, kam už zase letíš?“ ječela Arka protivně, sotva jsem začala domovním telefonem volat babičce, aby zas přišla pohlídat svá vnoučata — A děti bývají i dost sobecké.

„A to se vrátíš zase až v noci?“ řekla babička vyčítavě Arance prchající z domova ve svých nejlepších šatech s hadími doplňky.

Umělkyni pracující na svém debutu musí ovšem její rodina leccos prominout, a Aranka odvezena modrošedou limuzínou do televizního

studia k přípravě natáčení svého medailónku.

Docent Agimont pro něj vybral Arančiny básně *Ze všech darů, které jsem od tebe nedostala* (zřejmě jen redaktorovým přehlédnutím neuspěvši ve 108. pokračování Alexandřina televizního kursu poezie), *Nezvoň a vejdi* (rovněž nedoceněná v pokračování 112., po zásluze pak zvítězivší ve 116. a ovšem již vysílaná, ale dobré verše si diváci jistě rádi poslechnou znovu) a *Žlutý list* (sice poněkud syrový, ale případné dopracovávání by mohlo porušit křehkou svěžest autorčiny spontánně eruptivní dikce), načež pro „vizuální dotvoření scény" vybral s režisérem pořadu „vokálně-choreografickou pomocnou interpretku" (v odborné hantýrce zvanou prostě „roští") Lianu Bálkovou (občanským jménem Ludmila Bálková).

V prudké záři (a žáru) televizních kamer před celým štábem medailónku (konferenciérka Alexandra, režisér, jeho asistenti atd., kameraman, jeho asistenti atd., zvukař, osvětlovač, maskérka, choreograf, kostymérka atd., atd.) Aranka stavěna, líčena, nasvěcována, odstiňována, zesilována, tlumena, natáčena, nakláněna, rovnána a nahýbána, až z toho už lapala po dechu.

Nekonečně drsněji však zacházeno s nebohým *roštím* Lianou (která zde již léta marně usiluje o vlastní vystoupení). Úkolem „roští" je doplňovat zpívající nebo mluvící jen sólistku poskak váním, tanečky a všemožným hopsáním, luskáním prstů, prohýbáním se v bocích a vlněním, prozpěvováním „lalala", „pampadapapam" a všelijakých trylků — toto vše pak navíc ještě s nonstop tvářností uchváceného vytržení. Jestliže při natáčení do sólistčina zpěvu či slova nebo do hudby orchestru už nikdo moc nemluví, na „roští" si troufne kdekdo a každý... A tak ubohé Lianě desíti hlasy nemilosrdně veleno klekat, vstávat, skákat, přebíhat, protáčet boky, ramena i oční bulvy, „...ale ne: tak ztuha, Liano, lehčeji, v rytmu a hlavně půvabněji, *kulturněji*, dej se do toho celá... Liano, ty seš beznadějný dřevko."

Trnouc nad peskovanou a trápenou dívkou si Aranka bezděčně přejela prsty po wrikomu. Vždyť tahle Liana umí stokrát víc než já a co za ta léta se zde už nadřela... čeho všeho mě Aga ušetřila, když mě rázem pozdvihla do výše, kam se normální člověk hrabe celé roky nebo se nedohrabe nikdy — Až se toh začínám lekat: mohu se svým hnědým náramkem zůstat ještě normální?

„Aranko, zase jsi už zapoměla koupit chleba!" vyčetl Šarlík své choti. „četla jste už toho Mallarméa, má paní? Úžasné verše, že?"; wrikomoval docent Agimont své obdivované mladé básnířce.

„Arano, ty si myslíš, že ti budu prát i tvoje punčocháče?!“ vztekal se Šarlík na manželku.

„Drahá, právě mi volali z televize, že vaše první zkouška je ve zvuku i obraze skvělá!“ jásal Agimont z wrikomu.

„Ženská zatracená...!“ hulákal sprostě Šarlík nad připálenou krupičnou kaší.

Aranka se zavřela v ložnici hledajíc útěchu ve svém wrikomu. Můj manžel mě asi nikdy moc nechápal a teď ho jítří můj úspěch... jakého on sám neschopen. Ve dne hudruje, v noci chrápe a celkově je k ničemu. Obávám se, že se mi znechutil.

Ale děti teď mají Šarlíka raději než mě (ač jsem jim z té pětistícovky od Agimonta koupila tolik cukrátek, že se obě poblínkaly), sotva z chodby zaslechnou příjízďet výtah do našeho patra, začnou vřeštět „Jede tatínek!“ a utíkají mu vstříc, pověsí se na něho z obou stran, líbají ho na tváře. Arka škemrá: „Tatí, dneska jsi mě ještě nepomazlil!“ a Anka: „Já chci mazlit víc, protože jsem přece o hodinu mladší!“ Dívám se na ně už jakoby shora z nějakého balkónu, skoro jak na lidi z jiné planety... když sama unášena stále výše v laskajících paprscích té přející modré hvězdy.

Náročně a odpovědně pracující umělkyni ovšem na rodinné starosti moc času nezbyvá, a Aranka odvezena k poslednímu natáčení do televizního studia. Šestkrát po sobě snaživě odříkala do mikrofonu *Nezvoň a vejdi*, načež režisér rozhodl, že nemá „patříčnou zvukovou barvu“ a že básničku místo autorky Aranky odrecituje *roští* Liana z playbacku. Šťastné roští Liana recitovala Arančiny verše hned napoprvé tak procítěně a nádherně, až autorku dojala k slzám, přesto však televizním štábem ještě dlouho poučována, okřikována a plísněna.

Nemohouc to již snášet prchla Aranka do stínu za hradbou kamer, kde nepozorována vyslechla hovor dvou mladých obrýlených techniků — nepochybně o sobě:

„Jak dlouho budem tu protekční krávu ještě točit?“ ptal se první.

„Snad už tahle šaškárna brzo skončí,“ vzdychl druhý.

„Kdyby to dali Lianě, dalo by se to skoro vysílat...“ řekl první.

Venku pak pobledlá Aranka usedla do auta vedle pobledlého a ustaraného Agimonta.

„Vyskytly se jisté potíže, má drahá, avšak věřím...“ začal, ale zastřela mu ústa rukou s wrikomem, aby nic nevysvětloval. Vždyť já vím, můj drahý, že oba jsme teď na kouzelných prázdninách, které už brzo musí skončit — tak proč bychom si je kazili?

„Před zařazením vašeho medailónku do vysílání je tu ještě jedna věc, o kterou vás musím — až se mi to přičí — snažně poprosit, má paní," vzdychl pak zpocený Agimont. „Myslím, že jste již slyšela těch pár vět, které Agorovi namluvila Juna Jandeková. A nesmírně byste mi pomohla, kdybyste i vy pro mě... Samozřejmě ovšem jen když se pro to svobodně sama rozhodnete —"

„Co mám říkat?" zeptala se Aranka věčně. Abys nezůstal pozadu za tvým úspěšnějším kolegou Agorem s tou nenažranou Jandekovou a abys v zástěrce servita nemusel skučet pod bičem v kamenolomu — ubohé roští Agaly, ale můj drahý příteli — a abychom mohli být dál spolu.

Když pak Agimont s provinilým výrazem spustil přenosnou vysílačku v modrošedém kufříku, Aranka do ní již bez váhání četla z přistrčeného archu snaživě jako své vlastní verše:

„Agaranka volá přátele Agaly. Pojd' mezi nás!

Agala to s tebou myslí dobře.

Agala je tvůj nejlepší přítel.

S Agalou můžeš všechno!

Agala ti povede ke štěstí..." odříkala svědomitě a pak se Agimonta zeptala: „Bude to takhle dobré?"

„Zatím úplně výborné!"

A-ZZ (11)

„A teď pracovní plány na tento týden!" řekla v pondělí šéfka ing. Zdislava Panýrková svým dvěma spolумыšlím v papírovém ementálu dokumentačního oddělení Pražských vodáren. „Milošku -"

„Já fofruju s těma litinovýma kolenama," zalhal plyně Milošek Zvěřina, šéfcin mazlíček a notorický flink.

„Dobře. A Šarlíku, ty dáš do kupy průměrnou tloušťku sněhové pokrývky v Čechách za posledních pětadvacet let a za hodinu to hodíš na statistiku!"

„Provedu," zahučel Šarlík a svezl se na kolena k úpatí té nesmyslné haldy dokumentace (její pokračování v bednách na chodbě), jež by tu dávno nemusela být, kdyby nám sem podnik koupil abstraktor s UX-memoblokem, a celá tahle halda by se smrskla na pár kazet, které by se pohodlně vešly do jedinýho šuplíku... Takto ovšem zbývá jen ruční práce — moje. A šéfka mi jak naschvál dává dělat pořád věci, který jsou zásadně až na dně tohohle maglajsu.

Zaprášen už jak popelář na ulici severočeského města zaslechl klečící a zahrabaný Šarlík vítání jakési návštěvy a pak už Aglajin pronikavý hlas — ta zatracená špiónka za mnou poleze už i do farchy?!

„Vy za mnou polezete už i do farchy?!“ řekl Šarlík Aglaje.

„Libichu, jak si troufáš mluvit takhle drze s návštěvou, kterou nám sem poslal soudruh vědecký náměstek?!“ sjela ho šéfka. „Okamžitě se jí omluvíš!“

„Není třeba,“ řekla Aglaja rychle, proklouzla mezi stohy balíků k Šarlíkovi, přidržela k němu a zašeptala: „Můj pane Šarlíku, vy už zase klečíte...“

„A vy zas pokračujete ve svých podrazech. Jakej další to bude teďka?“

„Přináším vám nádherný materiál ke snění.“

„Jenže ale sen nesnáší donucení.“

„Tak si jej pojďte aspoň poslechnout. Ve stoje jako muž.“

Vzácné návštěvě poslané samotným vědeckým náměstkem nelze ovšem nic odepřít a Šarlík odvelen o šest pater níže do malé zasedačky, jejíž konferenční stůl ve tvaru T pokryt pečlivě rozloženými mikrofilmy a fotokopii.

„Tak, a když jsme tu teď sami,“ řekl vzpurně Šarlík, jakmile za sebou zavřel dveře, „řeknu vám to naplno. Tak heleďte, Aglajo, nebo jak se doopravdy jmenujete —“

„Nemám čas na vaše dětinské trucování.“

„A já zas na vaše verbování, takže sbohem a na neviděnou!“

„Počkejte! A nenuťte mě, abych na vás zavolala vaši šéfku. Prosím vás jen, abyste mě dobrovolně vyslechl. Stačí deset minut.“

Ale těch deset minut se protáhlo na celou hodinu.

„Zatímco městská vodárna v Budapešti už dávno čistí pitnou vodu aktivovaným chlorofylem, v Berlíně molekulární sonancí a v dalších městech ještě modernějšími postupy, je Praha poslední velkoměsto ve střední Evropě používající staříčkou metodu chlorace — po níž pražská voda není zrovna chutná...“ začala Aglaja zrovna tím, co si sám už léta myslím. Že by ten wrík i tohle ve mně přečetl?

Ale Aglaja řekla dál i to, o čem Šarlík dosud jen chlape snil. Předvádějíc jednu fotokopii za druhou a promítajíc sérii mikrofilmů vysvětlila mu za necelých deset minut *malý zázrak v úpravě pitných vod* — fantastickou novou metodu, jak vodu vyčistit rychle a dokonale.

„To by tedy fakticky byla nádhra...“ šeptal uchvácený Šarlík. „Ale tohle všechno je přece už někde publikováno, přihlášeno, patentováno...“

„Dosud jen publikováno. Předvádím vám propojení šesti vědeckých prací z různých oborů... které si zatím nikdo takhle nepropojil. *Zatím.*”

„Ale jak vy teda...”

„Jeden náš menší komputer si s tím trochu pohrál. Máme teď časový náskok, než si to někdo další takhle prožene svým komputerem. Ale Agala má ovšem lepší.”

„Ale Agala přece nic nevynalezla, když jen vytrídila těchto šest prací autorů, kterým samozřejmě patří všechna práva -

„Zatím spíš jen morální, dokud své objevy nerozpracují pro průmyslovou praxi a nepřihlásí jako patenty. Ovšem my jim jejich objevy a práva samozřejmě nebereme, nám přece z každé práce stačí jediný postřeh, krůček, operace, finta... z nichž dohromady zkombinujeme novou metodu čištění pitné vody, na kterou žádný z těch šesti autorů nemůže zatím ani pomyslet.”

„Proč jste si tím tak jistá?”

„Uvažujte se mnou, pane Šarlíku. Tak tenhle článek — naše číslo jedna — o polymagnetaci iontoforézy vyšel v časopise specializovaném na umělá vlákna. Sotva jej tedy asi bude číst autor této práce v měsíčníku *Botanica* — naše číslo dvě — o fluidní degradaci biomasy. Myslíte, že tenhle botanik má čas zajímat se o umělá vlákna? A ten první, textilní výzkumník, zas o botaniku? Ostatně náš milý botanik tu svou fluidní degradaci navrhuje pro hubení cizopasníků na kakaových plantážích... což je značně daleko od pražské vody. Ale i kdyby náš botanik a ten textilák se dali dohromady, sotva asi oba pravidelně čtou tenhle docela zas jiný žurnál *Technotronics* — naše číslo tři — v němž nás zajímá tahle addice elektrických můstků. Ale my si z každé té obšírné zprávy bereme vždycky jen jediný dílčí moment, malé vtipné řešení, technickou fintu, drobný trik... a naše metoda čištění vod se z toho složí až po celkové kombinaci. Kterou svede až ten, kdo dále pečlivě prostuduje tuhle *Optische Rundschau* — naše číslo čtyři — kde se německý kníže optiky na čtyřiapadesáti stránkách rozepisuje o dichroické rafinaci... jenže s ní samozřejmě nehodlá čistit říční vodu, nýbrž čočková skla pro astronomické dalekohledy. A i kdyby tihle čtyři autoři měli v hlavách megamozky, nebylo by jim to nic platné, dokud by si náležitě neprostudovali tento *Žurnal organičeskoj chimiji* a toto číslo *The Journal of the Australian Biological Society* — naše číslo pět a šest — kde by se teprve dočetli to hlavní, totiž autosyntézu neocystofylinu a cyklickou bakteriální makrodesumpci. Uf, vždyť člověk se zapotí, když to má jen vyslovit. Tak už mi začínáte věřit, že dát tohle všechno dohromady by se

mohlo zdařit jen v hodně bujném vědeckosuperfantastickém románu?"

„To teda jo. Ale co já s tím, když ani z těch šesti prvotřídních vědců si žádný nemůže nacpat do hlavy tenhle guláš z umělých vláken, botaniky, elektroniky, optiky, organiky a biologie..."

„Vy prostě, pane Šarlíku — ale až budete mít chuť, já vás teď už přemlouvat nebudu — si nasadíte tu mikrovlnnou přílbu, kterou jste si v rezidenci na ostrově již vyzkoušel, a za pár hodin budete světovým — a jediným — specialistou na tuhle zcela novou metodu čištění pitných vod. Pražáci vás budou milovat, až to, co jim doma poteče z kohoutků, bude lahodné chuti, čisté jako briliant a živé..."

„Ale instalace téhle... metody bude asi dost drahá."

„Náš UX-memoblok vám ovšem dodá i příslušný rozpočet. Investice se vrátí za čtyři roky a provoz bude levnější než dosud, protože k němu bude stačit jen průmyslový odpad z pivovarů, kterých máte dost, a kysličník siřičitý ze vzduchu, kde ho máte tolik, že byste jej mohli vyvážet."

„Takže vy opravdu říkáte — "

„Teď záleží už jen na tom, co řeknete vy. A pospěšte si, pane Šarlíku, protože na světě je celá spousta vodáren, které vděčně chňapnou po této metodě... Kterou teď zbývá už jen pojmenovat. Máte nápad na nějaký název? Správně by se měla jmenovat polymagnetoiontoforetická fluidně degradační dichroickorafinační autosynteticky cyklickomakrodesumpční... Ale proč ne prostě *Libichova metoda*?"

Vtom se na obrazovce celozávodního vidfonu objevila kulovitá hlava toho plešatce ze statistiky, který na Šarlíka houkl: „Tak co bude s tou tloušťkou sněhu za pětadvacet roků?!" A Šarlík utekl Aglaje jako kluk.

Když pak už zas se svou olezlou taškou s urvanýma ušima roznášel jak listáček posílky po všech patrech a v předpokojích čekal na podpisy panstva, nejdéle ovšem jako vždy v sanahydronice, vzpurně pohlédl na to tlusté sklo, za něž nesmí nikdy vkročit ani s čerstvě orazítkovaným zdravotním průkazem a rukama umytýma v lihu... na tu skleněnou hradbu, za níž vypasení supervědci v bílých pláštích a bílých dírkovaných botičkách už celé roky marně vymýšlejí nové biologické čištění pražské vody — která se už asi sto let čistí pořád jen prachsprostým smradlavým chlórem. Vejít tam dovnitř a osobně jim předvést fantastickou *LIBICHOVU METODU* — —

Doma Aranka už zas není doma a pustnoucí děti trápí příliš hodnou babičku.

„Já už nechci dort, já chci bonbón!" křičí na ni Arka.

„A já chci maminku!" vřeští Anka.

Hodina za hodinou jak ve zvěřinci, Šarlík si pro uklidnění cvrknal nehtem po koberci pýchu své *závodní stáje*, hračkový minimodel krále světových tratí, bílý a zlatý Ferrari Imperiale... a do toho náhle Aglajin hlas z wrikomu. „Zdravím a pozdravuji, pane Šarlíku! Odpusťte, že vás ruším při zábavě. Chci vám ještě říct, že na naší závodní dráze za vaším sídlištěm máme na posledních pár dní k dispozici Ferrari Imperiale... poslední pojízdný exemplář na světě. Za pár dní bude naloděn k uložení v Muzeu benzínových aut v Indianapolisu..."

Po třech vteřinách čekání na odpověď se wrikom vypnul. Aglaja mě asi opravdu přestala už přemlouvat. Je to chytrá ženská... a ani trochu škaredá. Ale to mě na tom právě štve, že nějací modráci mi předhodí krásnou a chytrou ženskou *a čekají už jako samozřejmost*, že po ní ihned skočím. A tak já teda zrovna ne!!

Nabídky Agaly se ale stupňují tak... že stále těžší je odmítat. *Libichova metoda* by teda byla *NĚCO OBROVSKÉHO!*... Dala by Praze nádhernou živou vodu, pak i dalším městům, a tak by přece prospěla i celému lidstvu... které teď čeká, co udělám. Co by na mém místě udělal každý normální člověk?

„Tatínku, ty jsi ale hlupáček!" směje se mi Arka, Anka ovšem s ní, Aranka není doma a když je, nejněžněji mi říká „Trum-bero!"

A já jí na to „Ženská zatracená!" Co se to s námi stalo? Rodina se mi nezadržitelně rozpadá. Fakticky už nutný něco udělat. Cokoliv. Třeba i zoufalýho —

Šéfcino sekýrování v práci se už skoro nedá snášet a její podšéf Milošek Zvěřina si mě začal už i posílat pro pivo — před polednem již utahán, ale o to vzteklejší Šarlík tvrdě pohlédl na tlusté sklo sanahydroniky. *LIBICHOVA METODA* by vyřešila všecko... Arance bych pak mohl dát stokrát víc než ten její špión Agimont a měli bychom to spolu zas krásný, jako jsme vždycky měli.

Aglaja se přestala ozývat. Zřejmě čeká, až se trochu podusím ve vlastní šťávě... ale já jsem už dobře udušená roštěnka.

„Zdravím a pozdravuji, pane Šarlíku!" řekla konečně z wrikomu, když jsem zrovna koupal děti. „Chci vás jen informovat, že vaše metoda pro Prahu je ohrožena. Městská vodárna v Madridu nám totiž prokázala jistou službu a centrála uvažuje o protislužbě... v oboru čištění pitných vod. Musíte se rozhodnout ihned."

„Rozmyslím se a pak vás zavolám.“

„Máte na to posledních pár minut. A až budete volat, bude nutno představit se vaším novým volacím znakem —“

„— který začíná písmeny *Ag-*, že? Jaké jméno jste mi přidělili? Aglibich nebo Agkarel...“

„Maximální aproximací k vašemu nejfrekventovanějšímu oslovení byl komputerván váš volací znak *Agšarl* a každé spojení nutno otevřít celým kódem *Agšarl volá Agalu*.“

„Agarka volá Agalu!“ „Aganka volá Agalu!“ jásaly ve vaně děti do svých wrikomů, jež si samy namalovaly na svá zápěstíčka hnědou barvou, kterou se mi nepodařilo smýt. „Tatínek už taky bude volat Agalu!“ „Tatí, jak se teď budeš jmenovat?“

Agšarla si teda vymyslel nějaký obzvlášť zlomyslný modrák, říkal si Šarlík trpce, když se mu vtom na zápěstí rozezněl ve wrikomu známý hlas: „Agaranka volá přátele Agaly. Pojď mezi nás! Agala to s tebou myslí dobře.“

„To je naše maminka!“ křikla Arka.

„Maminka nám povídá z nebička!“ volala Anka.

„Agala je tvůj nejlepší přítel. S Agalou můžeš všechno!“ pokračoval Arančin hlas vemlouvavě. „Agala tě povede ke štěstí...“

Šarlík zuřivě zíral na svůj hnědý náramek. Tak ji taky dostali... po Juně teď už i ji. Zbabělí modráci jdou napřed po ženských, aby chlapi rychleji změkli. Proč se Aranka se mnou napřed neporadila, proč mi aspoň neřekla... Teď už je tam, u nich, na druhé straně — a já tam musím za ní. *Jak se v téhle chvíli nenávidím!* Být zepředu vlečen a k tomu zezadu ještě kopán...

Ale nemohu ji tam nechat samotnou. Svou ženu a matku našich dětí. Musím tam za ní... Ve všem spolu a tedy v čemkoliv.

Šarlík vystrkal děti z koupelny, dal si studenou sprchu a vyhýbaje se pohledu do zrcadla nastavil na wrikomu spojení.

„Agšarl volá Agalu,“ odříkal do mlčky čekajícího strojeku.

„Agala slyší Agšarla,“ řekl wrikom kovově.

„Spojte mě s Aglajou.“

„Aglaja slyší Agšarla.“

„Beru to.“

„Na poslední chvíli!“ usmála se Aglaja. „Budu vás čekat zítra odpoledne v patnáct-patnáct na ulici před zadním vchodem do vašeho podniku. Přineste s sebou formulář přihlášky zlepšovacího návrhu a formulář patentové přihlášky. Konec.“

Nazítří hned po práci v 15.15 Šarlík se skloněnou hlavou vstoupil do modrošedé limuzíny a ihned Aglajou odvezen do interhotelu Bellevue. V rezervovaném pokoji již přichystána souprava elektrotechniky v přenosné cestovní verzi a Aglaja napřed zastřela okno záclonou i závěsem. Šarlíkovi nasazena lehká perforovaná přilba a do okruhu postupně zapojovánv memo-input (paměťový vstup), UX-memoblok, analyzátor, receptory a syntetizér. Za tři hodiny začal Šarlík psát první stránku popisu „Libichovy metody čištění pitných vod“. Za další hodinu již bezchybně vyplnil oba formuláře.

Po sejmutí přilby zakusil v hlavě podivný cizí pocit. Na Aglajinu radu vypil půl láhve řeckého koňaku Metaxas a spal deset hodin. Ráno při bohaté snídani v anglickém stylu už jen zběžně přelétl oba formuláře a ještě téhož dne odevzdal jeden v podnikovém oddělení zlepšovacích návrhů, druhý odeslal expres-rekomando Úřadu pro patenty a vynálezy.

A-ZZ (12)

Šimráním slunce na tváři probuzen do nádherného letního dne políbil Antal Navara ovocně smetanové čelo Agdy spící mu hlavou na rameni, pokochal se její nahou křivkou, něžně ji přetáhl příkrývkou a pak svou již netrpělivě skopal na zem — já se teď těším dokonce už i na vstávání z postele!

Vesele vyšel z hotelu Bellevue přímo do práce, doma teď Evka šťastná, že se se svým Lukášem nemusí už skrývat, a za to se mnou každé pondělí hraje šachy, vždycky tři partie, a další tři partie pak Lukáš — chlapec se teď taky snaží. Budu mít docela milého zetě. A někdy si s nimi a Agdou vyrazíme hezky ve čtyřech k moři.

Antal pružně kráčel letní ulicí a potěšené se díval na mladé dívky v lehkých šatech, teď už žádné ukradené jen pohledy smutného starého pána, ale spoluspiklenectví: v noci to bylo krásné, že... a dnes večer bude zase. Při poradě v ředitelně teď dr. Navara už mluví tak dlouho, jak se mu zachce, denně je z toho nové pokračování seriálu „Jak zvýšit technickou úroveň Pražských vodáren“ a poslouchají všichni, ústřední ředitel Fila si netroufne už ani zvednout obočí — kdopak by si tady troufl postavit se vědeckému pokroku?! Jehož jsem tu systemizovaným nositelem.

Ve své pracovně se pak doktor Navara skotačivě procházel po svém novém červeném koberci s bohatým vzorem a dálkově wrikomem budil i

škádlil miláčka Agdu v postýlce hotelu Bellevue, zatímco v zásuvkách jeho mohutného psacího stolu skryta tiše šuměla miniaturizovaná paměťová elektronika Agaly nabíjející se kilogramy dnes dorazivší porce vědeckého čtení. Které si pak Agantal v perforované přilbě za čtvrt hodinku bezpracně osvojil a v ušetřeném takto čase se vypravil služební limuzínou na vylet.

Neboť léto Praze sluší. Dr. Navara přikázal šoferovi čekat ve voze před budovou Akademie věd a sám se vydal do největšího parku Stromovky, pozdravil se se stromkovými růžemi, u sochy nahé dívky laškovně zawrikomoval své Agdě a prošel parkem až k modré řece, z níž hejna racků svobodně vzlétají k nebi.

V odpočaté a projasněné mysli se vracejí zasuté již sny a touhy... Antal nastavoval tvář slunci a při zpáteční cestě k čekajícímu autu, když míjel studenty učící se na lavičkách, náhle zatoužil vrátit se mezi ně, zpátky k mládí, vědychtivosti i skopičinám, vzruchu kolem zkoušek a nádherným tříměsíčním prázdninám... Nostalgicky zatoužil po tom volném životě bez starostí, intrik a úředních hodin, jenž se tak velice podobá životu svobodného umělce (a navíc má ještě ty tříměsíční prázdniny).

„Ale to je přece maličkost!“ řekla Agda při večeři ve vinárně *Oživlé dřevo*. „Centrála nám ustaví spojem na rektora univerzity nebo rovnou na ministra školství, ty si hravě uděláš docenturu a vrátíš se na univerzitu, samozřejmě ne už jako studentík, ale prvotřídní docent s vlastní katedrou a kabinetem. Ale aby sis pak do toho kabinetu netahal pěkné studentky!“

„Ty na mě začínáš už i žárlit, miláčku můj...“

„Všecko, co patří k lásce.“

Agda čeká denně na ulici, až vyjdu z práce, a spolu s ní do živého řetězu milenců, novomanželů a dalších šťastných párů, kteří chtějí být spolu každou minutu, a jejich trasami na plovárnu, kde jak oni ležíme na jedné společné dece, na nábřeží, do kina a vinárny... těmi růžovými trasami zamilovaných, jež se nad velkoměstským shonem vznášejí jak letecké koridory.

„Nad čím ses teď zamyslel?“ zeptala se Agda Antala po večeři ve vinárně Zlatá rybka v noční ložnici hotelu Bellevue.

„Nad jednou svou starostí. Asi už poslední.“

„Tak honem sem s ní, ať ji odfoukneme! Co je to?“

„Lomnitzer.“

„Kdo je to?“

„Ředitel nadřízeného výzkumáku našeho ministerstva... Je rozhodnut

mě masivně zmasakrovat a zrušit."

„Ale to je přece maličkost! Centrála nám ustaví spojení na vašeho resortního ministra — inženýr Hlávka, že? — a ten toho tvého Lomnitzera klepne přes prsty."

„To by taky šlo zařídit?"

„S Agalou můžeš všecko!"

Nazítří ráno při poradě v ředitelně dr. Navara spustil další díl svého seriálu „Jak zvýšit technickou úroveň Pražských vodáren", ale ústřední ředitel docent Fila svého pátého náměstka náhle přerušil.

„Říkáš to moc hezky, doktore, ale tohle všecko ty už tady nestihněš. Tohle bude zařizovat už profesor Lomnitzer."

Pár vteřin deptajícího ticha a pak se Antal Navara zoufale vzchopil:

„Ale ne dříve, než to osobně projednám s ministrem Hlávkou!"

Sedm náměstků užasle vzhledlo na svého vzpurného kolegu a ústřední ředitel Fila, místo očekávaného pozvednutí obočí, zcela neředitelsky vyvalil bulvy.

„Agantal volá Agalu!" říkal Antal chvatně do svého hnědého náramku, jakmile za sebou přibouchl dveře své pracovny. „Prosím spěšně Agdu!"

„Agda slyší Agantala."

„Miláčku, věci se náhle vyhrotily a naléhavě potřebuji pomoc ministra."

„Ale to je přece maličkost! S centrálou jsem to už projednala a centrála má k tobě taky prosbičku, abys pomohl jednomu vašemu zlepšovákovi — počkej, já ti to přečtu přímo z bloku: všemožně podepřít zlepšovací námět číslo 587/B-31, Libichova metoda čištění pitných vod."

„Ale to je přece maličkost!"

A-ZZ (13)

Červencové sluníčko svědomitě pražilo do líbezně hrbatých luk u malické obce Býnovec a studentky vodárenské fakulty si užívaly prázdnin: Juna Jandeková se válela u rybníka a Sylva Dvořáková se pilně šprtala na opravnou zkoušku z termodynamiky profesora Rapanta.

Omrzelá z přeležení a věčného máčení se v kalné mělké vodě se Juna rázně posadila, až se jí před očima udělaly modré mžítky. Celej rok se člověk těší domů na prázdniny, ale čtvrtý den se tady už nudí...

„...delta há se rovná padesát osm celých šest mínus čtyři ef, to celé na

druhou, se rovná..." šeptala si zpocená Sylva. „S tímhle teda nehnu. Nemohla bys mi to zase sjet na té tvé kalkulačce?"

Juna jí znuděně přečetla výsledek z hnědého ciferníku wrikomu.

„Tak to bychom měli příklad sto třicet dva. A teď příklad sto třicet tři: dvě ef plus čtrnáct celých devět, to celé na druhou..." potila se Sylva dál.

Juna si vzdychla. Léto mi utíká mezi prsty... Co dělá Henryk! Je teď s horolezci ve Vysokých Tatrách. Jestlipak si na mě aspoň vzpomene — Přejela prsty svůj hnědý náramek, rázem rozhodnuta poodešla za skalku a už to rozjela.

„Agjuna volá Agalu. Prosím Agora."

„Agor slyší Agjunu."

„Ahoj Agorku. Chtěla bych vidět Henryka."

„Ale přece už patnáctého července vám začíná výrobní praxe a tam budete spolu —"

„ — ale já ho *potřebuju* vidět, rozumíš! A hned."

„A kde on teď je?"

„Ve Vysokých Tatrách v horolezeckém táboře v Terryho chatě."

„Ach jo. Tak zítra ráno čekám u vás na dvorku. Horolezeckou výstroj samozřejmě nemáš."

„Ne a na dvorek nám nelez, přivedl bys mě do řečí. Čekej v rokli za lesem."

Nazítří se modrošedá limuzína přiřítla od hravých kopečků býnoveckého polesí přímo do srdce majestátních tatranských velehor, Juna ubytována v Grandhotelu Smokovec, napěchována do speciální švýcarské, ječivě oranžové alpinistické výstroje, najatým horským průvodcem urychleně instruována o zásadách slézání skalních stěn a za pomoci Agora spěšně strkána i vlečena po strmých kamenitých srázích až k Terryho chatě (2011 metrů nadmořské výšky), kde po tomto svém prvním velehorském výstupu napřed upadla a teprve pak začala lapat řídký vzduch.

„Co to sem přilezlo?" podivil se jeden horolezec z tábora.

„Ale to je přece ta manekýnka z Letního karnevalu."

„Jo už vím, to je ten tajnej miláček dědka Rapanta!"

Oba mladí horolezci se ušklíbli a vykročili ke skalní stěně. Vysoko v jejím rozpukaném a skoro kolmém kamenném reliéfu šplhali spolu Henryk Lambert s Dianou Antošovou na společném lanu, jako dva bílí ptáci na černé hrudi velehory, a blížili se ke spodní hraně oblaku.

„Výstup pátého stupně obtížností a když to vezmeme támhle tím komínem, přes dva převisy, skrz suť a kousek sněhovým splazem, tak

jsme nahoře za necelý čtyři hodiny," otaxoval to horský průvodce. „Tak vstávat a jde se!"

Nebohá Juna, která teprve přestávala modrat, sebou jen bezmocně zacukala.

„Tak jde se nahoru nebo raději zpátky do hotelu?" zeptal se jí Agor soucitně.

„Do hotelu," prosebně vydechla.

„Výstroj máme sice prvotřídní, ale chtělo by to ještě týden speciálního horolezeckého výcviku," řekl jí pak Agor v útulném denním baru Grandhotelu Smokovec. „Ale to už nestihneme a tak by zbýval jedině už vrtulník nebo kladkostroj."

„Nedělej si ze mě strandu, Agorku! Já chci být s Henrykem *sama* bez té bestie Diany," zahučela Juna regenerujíc se bílým vermutem.

„V tom případě bychom mohli našeho milého Henryka z té skály trochu zřítit a tebe postavit poblíž se zdravotnickou soupravou první pomoci..."

„Tak dost! Žádný mrzačení nebude, Agore. Jsem sice potvora, ale *čestná* — to si pamatuj! A jede se domů."

Juna vlezla do modrošedé limuzíny, celou cestu vztekle cupovala její polštářování a před Býnovcem z ní pak s prasknutím dvířek vystoupila v lesní rokli.

A tak zase zpátky k našemu rybníčku za humny a večer nuda u televizoru od Agaly, jehož skvělé barvy ani metrová obrazovka nemohly ovšem vylepšit vysílané programy, tatínek se celý den ryl v zahradě, maminka vyvářela jak pro oddíl horolezců a Junina tak pracně získaná štíhlost se počala ztrácet v barokizujícím špeku kolem boků.

Ale Sylva Dvořáčková udělala štěstí! Když zase nemohla hnout s jedním termodynamickým příkladem (a Juna se svým hnědým náramkovým počítačem byla zrovna v Tatrách), zašla si do účtárny místního JZD, aby jí to sjeli na kalkulačce, dala se tam do řeči s *účetním* Pepíkem Houskou a teď už mají lásku jako trám. On prý po Sylvě toužil už léta, ale styděl se jí to říct... Teda nic moc, tenhle Pepík Houska, v osmadvaceti už břicho a vlasů spíš míň než víc — ale celkově dobrej kluk a chce se ještě letos ženit. Sylva udělala štěstí vlastně jen proto, že jsem s tím svým hnědým ciferníkem byla zrovna pryč.

U rybníka teď už každé odpoledne si Sylva se svým Pepíkem špitají na jedné dece, opodál nich Juna zbytečná a vlastně už i překáží — To se mi ty prázdniny teda vyvedly!

V sobotu ráno zahrčel před domkem Jandekových elektrocykl (na baterii) a Mírek Zumr vcházel na dvorek — vyšňořen celý v džínovině a dokonce s kytkou v ruce.

„Ale jak jsi sem dojel bez brejlí?" smála se Juna.

„Vzal jsem si zase kontaktní čočky, když ty drátkový brejle nemáš ráda..." řekl jí jako vyznání lásky.

Vedla si ho alejí prastarých lip a za ostružinový val až tam, kde začíná les. Mlčky pak spolu seděli na vyhřátém balvanu nad roklí. Hezká chvíle... Juna cítila svůj zrychlený tep a čekala, až ji chlapec políbí. Vtom jí z wrikomu na záěstí zazněl známý ženský hlas paní Libichové: „S Agalou můžeš všechno... Agala tě povede ke štěstí..."

Ale moje jediný štěstí je Henryk.

„Cos to říkala?" trhl sebou Mírek Zumr.

„Ale nic."

Ta hezká chvílka byla už nenávratně pryč.

„Juno," říkal mi naléhavě, „ty přece víš, jak tě mám rád... a všechno. Chci s tebou — " Oči měl přitom mokré a asi to nebylo jen z těch čoček, co mu mačkaly oči.

„Já vím, Mírku. Ale já si pořád ještě myslím —"

„— na Henryka, kterej na tebe už dávno kašle!"

„Stejně ho miluju. A čekám na to pravý a veliký —"

„— až se pod tebou zatřese celá zeměkoule, co!" opakoval mi, už vztekle, co jsem mu řekla loni, když jsem se zamilovala do Henryka.

„Nejmíň! A třeba ještě i další planeta."

Zpátky jsme už pospíchali. Mírek odmítl tatínkovo pozvání na oběd, ačkoliv jsme měli králíka na paprice, nevzal ani od maminky na cestu krabici rybízových buchet, které normálně tak miluje, a honem ujel na svém hrkavém elektrocyklu, i když mu z baterie kapal elektrolyt jak z cedníku.

„Mírek Zumr je moc hodný chlapec," řekl mi pak tatínek vyčítavě.

„A ty s ním moc špatně zacházíš," řekla mi maminka.

„Jsem sice potvora, ale čestná, a tak jsem mu řekla pravdu. Ale to je už moje starost. Vy se radši starejte o tu novou terasu a střechu, na který jsem vám dala těch padesát tisíc."

„Ale naši střechu stačí podmáznout betonem a vydrží nám až do smrti," řekla maminka. „A terasu nepotřebujem, protože tatínek stejně nejraději hnípe na zahradě v tom proutěným křesle."

„My holt nejsme potvory a tak nám zbývá být jenom poctivý a čestný," řekl tatínek. „A ty peníze jsme ti dali na knížku do spořitelny."

Celej den mi pak z toho všeho bylo blbě. Ten hnědej náramek Agaly... Člověk s ním je najednou úplně jinej, jako *posedlej* — a přestává si rozumět i s těma, který měl vždycky rád.

Prázdninové dny jak korálky rozsypané do trávy, Sylva nastoupila jako brigádnice do úctárny JZD, aby se svým Pepíkem Houskou mohla být už od rána, a u rybníka jsem teď sama s vesnickými haranty, hejnem hus a žábami v rákosí.

„Agala je tvůj nejlepší přítel," řekla Juně paní Libichová z wrikomu. „S Agalou můžeš všecko!"

A *kuj železo, dokud je žhavé*, řekla si Juna, co sama již taky odvysílala, a požádala Agalu o *nové* setkání s Henrykem. Než mi ten wrikom seberou.

Nazítí se modrošedá limuzína přerýtila českou kotlinou až k historickému městu Táboru a zaparkovala v tiché zahradní čtvrti. Henryk Lambert s tatínkem stáli na lešení u svého rodinného domku a nahazovali novou fasádu.

„Co tady děláš?" podivil se Henryk v montérkách zacákaných vanilkovou barvou.

„Jedu stopem na Šumavu," zalhala Juna v koženém kompletu „Winnifred".

„Ale tak jděte dovnitř, slečno, a naše máma vás na cestu něčím nakrmí!" posílal ji Henrykův otec, ale Juna chtěla být se svým miláčkem a motala se pod lešením snažíc se byl nějak užitečná. Oblékání rodinného domu je však mužská práce, oba muži s ní potřebovali být do večera hotovi a Juna viděla z Henryka jen záda.

„Jestli chceš na tu Šumavu dorazit do tmy, tak raději abys už jela!" řekl jí po třech hodinách.

Bezmocně k němu vzhlížela na lešení, z něhož na ni kapala vanilková barva a zasychala jí na tvářích jako slzy.

„Co ho takhle z toho lešení trochu zřítit a odvézt do pražské nemocnice, kde máme svého primáře, a ten tě k němu bude pouštět na celé dny," navrhl Juně wrikomem Agor sledující neúspěšnou akci z auta dalekohledem.

Se soumrakem zavonělo z okolních domků pečení a smažení, matky svolávaly děti k večeri a v oknech se rozsvěcovaly první lampy. Oba Lambertové zrychlili tempo a pak k domu dojel nákladák — Diana Antošová přijela z Plzně stopem za Henrykem.

„Mám vám nějak pomoci?" křikla na něho.

„Jdi radši pomoci mámě s večeří," řekl jí její chlapec.

„A ty se zatím duševně chystej na termodynamiku," smála se Diana.
„Přivezla jsem všech sto šedesát příkladů!"

Modrošedá limuzína se vyplížila ze šťastné čtvrti rodinných domků v zahradách a vyřazená Juna na zadních polštářích cvrnkala do svého wrikomu, kdybych z té termodynamiky poctivě propadla, mohla bych se teď s Henrykem aspoň učit na reparát, *přítelkyně Agaly* je v troubě — zkoušky mám sice zapsané v indexu, ale neumím nic, a až mi seberou wrikom, budu pitomá a úplně nemožná... Spoléhat na ten hnědej plech byl omyl a podvod na podvod, moje „komplexně rekonstituovaná vlasová hmota" je v háji po koupání v býnoveckém rybníčku, vlasy mám teď horší než dřív a přes prázdniny zase ztloustnu jako prase, nejhezčí z fakulty jsem nebyla nikdy a kluci už povídají, že mám techtle-mechtle s dědkem Rapantem, tatínek s maminkou se na těch padesát tisíc prostě vykašlali a celý to dření tancování mi dalo akorát jeden třiminutový taneček s Henrykem — po kterém pak celou karnevalovou noc protančil s Dianou. Kruci, nač mi ten hnědej plech vlastně byl?!

Když pak Juna před Býnovcem vystoupila z vozu Agaly a škobrtala lesní roklí domů, v návalu vzteku praštila rukou s wrikomem do balvanu, ovšem tak, aby ji to moc nebolelo. Náraz o kámen statnou dívku příliš nezabolel, ale wrikom ji pak začal krutě pálit do zápěstí... jako by se rozžhavl vlastní silou.

A-ZZ (14)

Ke kabelce, střevíčkům a rukavicím z hadí kůže, k odpolednímu kostýmu barvy lila, dívčím sportovním šatům z hrubé bílé vlny a stříbrné večerní toaletě s hlubokým dekoltem — schází snad už jen milenec?...

Před velkým zrcadlem v ložnici se Aranka od rána (jakmile Šarlík vypadl do fachu) přestrojovala do svých nových věcí ze salónů Styl a Aligátor, zkusmo se líčila kosmetikou Christiana Diora IV. (z dárkové kazety od Agimonta), v níž souprava! očních linek v úplně klaviatuře tónů od platinové šedi až po azurovou modř, takže po vyzkoušení celé kolekce měla již modrošedý obličej. Jít takhle na nákup, padaly by sousedky z balkónů a zírala by i celá samoška. Jako zírají lidé teď už, kdykoliv mezi ně vyjdu — když jsem se svou básní vyhrálav televizi.

K mému dosavadnímu světu přibyl úžasný nový, s nímž teď už těžko jde být obyčejná maminka ze sídliště...

Aranka pověsila šaty zpátky do skříně, zahнала děti na balkón a posadila se k psacímu stroji jen v kombiné — mé montérky na; výrobu poezie.

Můj drahý Agimont mě přihlásil na evropský festival mladých básníků „Zlatý amfiteátr“ v Římě a kromě toho do edičního plánu nakladatelství „Mladá hvězda“ prosadil zařazení knihy mých básní pod titulem *Modré trio*, to znamená napsat“ teď urychleně nejmíň tisíc nových veršů... na které se teď ale jaksi nemohu soustředit.

Dřív jsem psala básně jen tak, z okamžitého nápadu, drobné, radosti nebo zas smutku, z malého zamyšlení nebo velkého pocitu štěstí, a třeba jen z chuti si něco zkusit — docela něco jiného je teď produkovat poezii přímo pro knižní vydání v Mladé hvězdě a pro evropské fórum Zlatého amfiteátru v Římě. Ted' mi to už nejde jako dřív.

A šlo mi to vůbec někdy, když všechny mé básně skončily v „urně“, v té šedé krabici od bot na dně skříně... než se jich ujal Agimont?

„Proteční kráva,“ řekli o mně sprostě ti dva brejláči v televizi při natáčení mého medailónku. Kašlu na to, ale *není* mi to jedno. A CO KDYŽ JSEM DOOPRA VDY VELKÝ TALENT?

Snad celou hodinu v propoceném již kombiné Aranka umíněně poposedávala nad prázdným archem v psacím stroji, čekajíc už jen spásné zavolání wrikomu, s nímž všechno je náhle tak snadné.

„Agala volá Agaranku,“ ozvalo se konečně, když jsem zrovna přiváděla děti z balkónu. „Tady Agimont. Čekám ve voze.“

„To je moje.“ „Ne, já to měla dřív!“ křičely děti do svých „wrikomu“, které si vytrvale malují hnědou barvičkou na zápěstí, až jsem je musela zahnat zpátky na balkón. Musím jim už něco přivést z města... já tam na své drobečky ubohé vždycky zapomenu.

„Vaše momentální tvůrčí nesnáze jsou zcela přirozené,“ vysvětlil docent Agimont své žačce ve vinárně „U zlaté konve“. „Umění nepřináší jen jásavé extáze, ale i utrpení... z něhož nejhorší jsou trýznivé pochyby o sobě samé.“

„Někdy si myslím, že nenapišu už nic aspoň tak dobrého, jako jsou mé staré básničky v *urně*... v té staré krabici od bot,“ vzdychla Aranka.

„Ale v té urně jsou vaše první nesmělé pokusy, jakési jen cvičení prstokladu a vlastně pouhý lyrický deník. Ted' však stojíte na prahu skutečné tvorby.“

„Najdu sílu jej překročit?“

„Určitě! Když se odhodláte vykročit ze svazujících každodenních

starostí..."

„....od sporáku, pračky a samoobsluhy..."

„.... a najít nové svěží dojmy. Pokud možno co nejsilnější."

„Ale kde?"

„Třeba tam dole na jihu u věčně modrého moře, v naší *Lasturové zátocě*..."

„Zas už do toho Řecka?!"

„Proč ne? Když poletíme časně ráno, můžete být už odpoledne zpátky doma. Tak třeba zítra?"

„Maminko, vem nás zítra s sebou na ten výlet!" škemraly doma děti, na které jsem dnes v městě už zase zapomněla.

„To nejde," musela jsem jim říct.

„Ale tatínek nás vezme vždycky!" řekla vzpurně Arka a Anka se zeptala: „Maminko, náš tatínek není blbec, že ne?"

Šarlík včera nebyl v noci doma, prý mu Aglaja nabíjela-mozek v té dírkované přilbě Agaly, a když může Šarlík s Aglajou, proč ne já s Agimontem — Tak takhle ne! Můj muž mi určitě není nevěrný... jako ani já nejsem jemu. *A nechci být. A nebudu.* To jen ty moje kouzelné prázdniny... které už každým dnem mohou skončit. Pak už zas budu hodná maminka a dobrá žena.

Což ovšem není vůbec snadné s vyčkávajícím wrikomem na ruce, s tím *kouzelným proutkem, který ti splní, co máš rád...* V pokoji dusném do nedýchatelnosti (ale dveře na balkón otevřít nemohu, protože jsem tam zahнала svoje děcka) se Aranka v provlh-? lém kombiné mořila nad psacím strojem, ale místo vzdušné hudby rodících se veršů slyšela jen vřískot děti, bouchání výtahových dveří, řev rádia od sousedů a mokrý zvuk splašků svištících potrubím — v tomhle pekle by nevymyslel verš ani Homér. Tomu se to básnilo u modrého řeckého moře!

Léto v Praze je horror a kdo může, prchne kamkoliv. I Agimont kamsi zmizel. Že by do toho Řecka jel sám nebo s někým? jiným? Nebo průzkum Agaly již skončil a z wrikomu jsou teď už jen obyčejné hodinky? A místo k moři se zas bude jezdit k babičce do Kralup...

„Agala volá Agaranku," ozval se wrikom konečně. „Tady Agimont. Nakladatelství Mladá hvězda naléhavě urguje tisíc veršů pro zařazení vaší knihy do výroby. Kolik jich už máte?"

„Ani patnáct. A všechny jsou bídné."

„Musíme odevzdat aspoň titulní báseň *Modré trio*. Nejpozději do tří dnů."

„Mám z ní zatím jen ten titul."

„A zbytek napíšete za tři hodiny."

„V Lasturové zátocě?"

„Zítřa?"

„Co mi zbývá?"

Nazítří ráno Aranka Libichová (v tašce papír, tužku a bikiny) odvezena modrošedou limuzínou na pražské letiště, odtud bílým letadlem společnosti Olympic Airways na známé již letiště v Řecku a další modrošedou limuzínou na mořskou pláž před hotelem Pluto, kde naloděna.

Hnána větrem i pomocným motorem uháněla plachetnice *DAFNÉ* podél pobřeží k západu, v rybářském přístavu jen kratičká zastávka pro naložení demižónu těžkého černého vína a ovšem koše těch modrých hroznů.

Po obeplutí vysokého mysu zmizely poslední stopy lidské přítomnosti a pobřežní hradba skal pak oddělila i zbytek světa. Lodní motor ztichl, *DAFNÉ* zakotvila v Lasturové zátocě, už jen šplounání vln o její útlé bílé boky, pak zvuk dvojích nohou brodících se mělčinou a ticho hluboké jak věčnost. Čas se zastavil.

Pololežíc na loktech se Aranka se zavřenýma očima vzdávala celým tělem mocnému slunci, které tu zářilo již na Homéra a básnířku Sapfó na ostrově Lesbos... Pěkně šílený nápad udělat si výlet za básní až sem — ale člověk by občas něco šíleného měl podniknout. Dokud je ještě mladý...

„Přichází čas básně?" řekl tiše Agimont po dlouhém mlčení.

„Pořád se nemohu zbavit myšlenek na Prahu, děti, muže..."

„Odpoutejte se. Uvolněte se. Vnímejte jen své nitro... a ty tři modři nebe, moře a hroznů, skládající se do vaší básně *Modré trio*... Už ji cítíte?.."

„Snad... Možná už začínám... Ano, cítím ji — ale zatím beze slov. Teď ji nemohu psát. Hrozně bych potřebovala zachytit tohle všechno tady a vzít si s sebou domů k psacímu stroji."

„Ale to je přece maličkost," řekl Agimont, přinesl si modrošedou brašnu a vyňal z ní plochou fotokameru.

„Chcete mi udělat pohlednici jako suvenýr?" usmála se Aranka.

„Tohle bude film, kterému můžeme vdechnout duši."

„Jakou?"

„Vaši."

„Jak byste ji chtěl filmovat?"

„Na ostrově Kypru, nedaleko odtud, vystoupila z mořské pěny božská Afrodité. Tak vás chci teď zachytit... pro čas vaší, ale i své *vlastní* básně. Ten kyperský břeh byl stejný jako ten náš tady.“

„Ale já ovšem nejsem bohyně.“

„STAŇTE SE JÍ TEDY!“ řekl magicky. „Aspoň pro tuto chvíli...“

Lze si vůbec představit vyšší nabídku pro ženu?

Zkušený, ale zejména nesmírně citlivý režisér Agimont dovedl uchovat inspiraci chvíle i při technických nezbytnostech. Podle jeho pokynů jsem šla mělkým mořem ke skupině balvanů, které čeřily vodu do pěny. Tam se obrátila zády k němu a koncentrovala se na výstup bohyně... kterou jsem se *chtěla cítit*, když jsem pak vykročila zpátky ke břehu.

Vystupuji z mořské pěny... Mimo čas a z mimoprostoru kráčím po dně modromodré polokoule... Sama pod věčným nebem svého božského otce Urana směrem k lidskému břehu... Laskána vlnami, jež se se mnou loučí... Přináším lásku... A na břehu čeká muž — JÁ UŽ NEMŮŽU! Protože tohle všechno není pravda!!!

Poslední metry Aranka doběhla se zavřenýma očima a zabořila se do písku celým tělem i obličejem. Nesmírně vděčná Agimontovi, že už předtím odložil kameru. Ale hlavně, že už nic neříkal.

Mladá žena dýchala zajíkově, jako by štkala. Písek zdola a slunce shora na ní vysušily poslední kapky vody, zkonejšily ji a zvolna ji začínaly nabíjet horkem. A v něm po dlouhé chvíli dotek mužských prstů na její paži — Agimont si lehl vedle ní, jako by se o ni bál a chtěl ji uklidnit. Její dech se zpomaloval, ale náhle se zastavil, když jí mužská dlaň pevně sevřela nohu nad kolenem.

Strašně jsem se lekla, že prozradím to vzniklé krátké spojení, jež mi vyrazilo pojistky od hlavy až do pat. Co si to ten chlap dovoluje? *A drží mě pořád dál!!* Nikdy jsem Šarlíkovi nebyla nevěrná, jen samozřejmě v myšlenkách, a to snad každý — *Ale proč myslíš už na nevěru?!* Já z toho slunce zešílím. Co mám dělat? *On mě pořád ještě drží.* Jeho báseň „Zlatý kvintet“ o slunci, písku, skalách, vodním třpytu a ženské pleti — *o mé pleti* — nafilmoval si ji — *udělal ze mé bohyni* — Afrodité je bohyně lásky — *když se něco stane*, bude to vina jenom toho slunce — KTERÉ ZEŠÍLELO —

A tak se to stalo. Najednou pak už prostě a skoro chvatně, bez zábran a jako by to už ani jinak nešlo. Ani nevím, kdo z nás dvou vlastně začal. Ale to slunce jako by pak už nefungovalo. Všude kolem sice žár, ale uvnitř mi bylo zima a mizerně. Jak se to mohlo stát. Moje děti. A můj Šarlík.

Hnána větrem i pomocným motorem uháněla plachetnice *DAFNE* zpátky k východu a k hotelové pláži, ztichlý Agimont vzadu u kormidla a co nejdále od něho se Aranka choulila v nejzazší přídi. Na jižním obzoru těžce vyplul šedý ostrov Agaly, chmurný jako válečná loď.

„Ten film —“ Aranka se prudce obrátila k Agimontovi a vykřikla: „Dejte mi ten film! Musí se okamžitě zničit.“

Agimont ochotně vyňal z modrošedé brašny plochou fotokameru a vytočil z ní veškerý film přímo proti slunci, aby tak zničil všechny záběry. Platinovým zapalovačem pak filmový svitek zapálil a vyčkal, až celý shoří.

„Nemusíte se bát, paní.“ Pečlivě do posledního černého lístku rozfoukal popel do vln a tiše se na Aranku usmál. „Přátelé Agaly se nemusí bát ničeho.“

Výlet za básní ze mě udělal děvku.

Celou zpáteční cestou nepadlo už ani slovo, ač let se protáhl na šest hodin, nad Prahou se točila bouře, letiště nepřijímalo a hrozné čtyři hodiny čekání ve stísněném tranzitu letiště Berlin—Schönefeld... V Praze vystoupila Aranka bez rozloučení z vozu Agaly pozdě v noci, ale vícekrát ještě obešla svůj blok, než si troufla domů.

Doma už všichni spali.

Dětský pokoj v noci voní miminkovskou vůní... té se nemohu vynačhat. Dětem se zpotí vlásky a zkudrnatí jim jak andělíčkům —

Jak jsem to jenom mohla udělat?! — Mám vůbec ještě právo lehnout si teď do postele vedle Šarlíka... a odvahu k tomu? To ten prašivý wrikom mě tak zkazil! To on mě znásilnil!! Když mi napřed půjčil pár úniků, zábav, vytržení, potlesků — skrzaskrz falešných — vzal si za to nekonečně víc. Vzal mi nejlepší, co jsem v životě měla.

A-ZZ (15)

Docela obyčejný den v dokumentačním oddělení Pražských vodáren: šéfka ing. Zdislava Panýrková zavalena pohořím dnešní pošty, její oblíbenec Milošek Zvěřina ve skrytu normalizačních archů litinových kolen vyrábí do zásoby milostné dopisy svým dvěma mimopražským dívkám a Šarlík Libich v pokleku sestavuje na podlaze mapu krupobití v první srpnové dekadě. Jakmile ji sestaví a odnese na statistiku — nejpozději za hodinu! — musí okamžitě začít zpracovávat atlas úhynu

ryb v řekách české kotliny. A to je tvrdá makačka na dva měsíce, kterou mu uloženo stihnout za tři týdny.

Do této idyly zazněl náhle vidfon. „A-ano, samozřejmě, soudruhu náměstku... Ano, vyřídím!" zablekotala šéfka do mluvítka a pak ohromeně. „Šarlíku, máš přijít do oddělení sanahydroniky. A soudruh vědecký náměstek mi uložil výslovně ti vzkázat, že tě o to *prosí*..."

„Ale co bude s tím krupobitím pro statistiku?" ušklíbl se Šarlík na svou tyranku.

„Všeho teď nech a jdi už, prosím tě —"

Velice zvolna a nikoliv bez jisté důstojnosti Šarlík vstal a vyšel na chodbu, tak pomalu se budovou jakživ nepohyboval, *chci vychutnat tuhle chvíli až do dna* — ale před tlustým sklem sanahydroniky mu pojednou vyschlo v krku a až vzepětím vůle se vpravil do své nové role.

„Jste již očekáván," usmívala se na něho MUDr.-laborantka... dosud vždy štekává hydra u vchodu.

„Ale já nejsem přezut a nemám zdravotní průkaz —"

„To nevadí. Račte dál."

„— ani umyté ruce!"

„Jen račte dál, prosím..."

Brána za tlusté sklo sanahydroniky úslužně otevřena dokořán a Šarlík procházel špalírem vypasených supervědců v bílých pláštích a dírkovaných bílých botičkách, za hradbou tlustého skla ještě další skleněné přepážky stále hermetičtějších a antisepticko-sterilnějších komnat, z nichž v nejvnitřnější, jak královna-matka v nejzazší hloubi včelího úlu, sám přednosta sanahydroniky, člen-korespondent Akademie věd J. A. T. Oberthor-Obora, nositel bronzové plakety OSN (něco takového nespátří mladší dokumentarista nikdy).

Tlustý megavědec však zrovna v tísní, zrudlý postával nad svou židlí, zřejmě deprimován už pouhým aktem stání na nohou a nadto peskován svým přímým představeným, vědeckým náměstkem Navarou.

„...což dokazuje nejen trestuhodně nízkou efektivnost celého oddělení sanahydroniky, ale zejména vědeckou impotenci jeho přednosty!" zahřměl ještě dr. Navara, načež se s roztomilým úsměvem obrátil k Šarlíkovi:

„Naštěstí se našel mladý skvělý talent, náš nejlepší zlepšovatel a *můj osobní přítel* Libich... Seznamte se. Tohleto je Obora. A ruku mu radši nepodávejte, mladý příteli. Obora se odporně potí."

Nový náměstkův přítel Šarlík pak přednesl přítomným vědcům popis své velkolepé Libichovy metody čištění pitných vod, celý ten brilantní

guláš z odřezků šesti různých vědeckých prací, který pro něho komputer Agaly uvařil a Aglaja mu napěchovala do hlavy mikrovlnnou přílbou. Doktor Navara pak dále zdrtil přítomné svými vlastními postřehy a dodatky k Libichově metodě, v níž se neuvěřitelně vyznal — mluvil o ní dlouho, oslnivě, dokonce i vtipně, a občas přitom na Šarlíka pohlédl s augurským úsměvem. Můj nověj kámoš Antal měl na hlavičce stejnou dírkovanou helmu jako já, dovтіpil se Šarlík.

Splasklý Obora pak začal květnatě děkovat — a mluvit on tedy umí! — za „obětavou iniciativu našeho mladého skvělého talentu a vynikajícího zlepšovatele Libicha, jehož významný objev znamená nejen rozřešení vědeckovýzkumného úkolu, nýbrž i ideaci pro celé oddělení sanahydroniky do příštích let“, jakož ovšem i za „hlubokou analýzu a pronikavé postřehy soudruha vědeckého náměstka, díky jehož vzácnému pochopení a velkorysě podpoře —“

„Kecáš, Oboro!“ stopl mu to Navara a uložil mu vrhnout celou kapacitu sanahydroniky ihned na realizaci Libichovy metody, pracovat i o volných sobotách, zrušit polední přestávky a veškeré dovolené... Zmasakrovaný již Obora vše ochotně sliboval, přesto však Navarou dál masivně masakrován.

Šarlík vyšel z dobytého území za tlustým sklem, v duši mu zněly vítězné trubky a srdeční tep mu zjankovatěl, vtom na jeho zápěstí Aglajin hlas z wrikomu: „Zdravím a pozdravuji, pane Šarlíku! Odpusťte, že ruším, ale chci jen připomenout, že ten Ferrari Imperiale máme v Praze poslední den a ještě dnes v noci bude odvezen k nalodění do Indianapolisu...“

V dokumentačním oddělení klečel Milošek Zvěřina na podlaze a mořil se s mapou krupobití v první srpnové dekádě, *ten člověk tu docela pracuje* — dnes je den zázraků, a v tomto duchu i šéfka říkala (s obličejem jak při zvýkání citrónu včetně slupky): „Právě volal soudruh vědecký náměstek, že jsi uvolněn z běžné práce a můžeš si studovat i mimo budovu bez propustky.“

Burácející nitro těžko vměstnat do téhle zaprášené kukaně, s touhou létat vyšel Šarlík na chodbu a už volal do svého wrikomu: „Dejte mi ihned Aglaju!“

„Uved'te svůj volací znak a komunikační kód!“ řekl wrikom kovově.

Nojo, tak to teď už musím.

„Agšarl volá Agalu. Prosím Aglaju.“

„Aglaja slyší Agšarla. Cekám na ulici.“

Šarlík naložen do modrošedé limuzíny, dovezen k závodní dráze na okraji Prahy a přiveden do klimatizovaného hangáru k čekajícímu již a nastartovanému snu... na pneumatikách širokých jak válce se jemně chvěl bíle a zlatě dekorovaný *Ferrari Imperiale*, vyvrcholení i ukončení světové éry aut na benzín, slavný a již jen historický král světových drah, Jeho Veličenstvo Benzín Poslední... před svou pohřební cestou do královské hrobky muzea v Indianapolisu.

Šarlík instruován svitou mechaniků, navlečen do koženého dresu, nasoukán k volantu, připoután ke katapultu a tak se vyřítil po betonové dráze, za úzkým průzorem (a trojitými bezpečnostními skly) záhy zmizela krajina, pak i nebe, vidět jen šílenou turbulenci a ručička tachometru plavně vyšplhala k rychlosti 500 kilometrů v hodině... Po několika opojných vteřinách motor vyhasl, už navždy, ručička rychloměru se řítí dolů a pohyb už jen setrvačností: pyramidální auto spálilo svůj poslední doušek drahocenného kuvajtského benzínu.

„Král je mrtev," řekla Aglaja tiše. „Ať žije nový král..."

„Ale žádná naprogramovaná bakelitová elektromašina pro mě král už nebude."

Šarlík pohládl chladnoucí zlatobílý smalt odvlékané relikvie a naposledy se nadechl vůně ušlechtilých ocelí, olejů, benzínu a pravé přírodní kůže. Agalo, co pro mě ještě máš? A co teď s tím nakousnutým jabkem...

„Nechcete se projet ještě na něčem jiném?" navrhla Aglaja. „Když jste si zajezdil jen takovou chvíli..."

„Ať jsme už pryč z tohoto hřbitova."

Šarlík se dal zavést do spořitelny, vybral celý zbytek peněz od Agaly, napřed koupil pro děti dvě úplně stejné hračky (protože Arka s Ankou by se jinak pobily), dvě plechové žirafy, které kráčejí, kroutí krkem, svítí očima, mrskaří ocásky, kakaří kakaové karamely, a pro Aranku kabelku, střevíčky, rukavičky a pásek z krokodýlí kůže.

Aranka nebyla doma.

„Tatí, jak to, že jsi dneska tak brzo z práce?" ptala se Anka.

„Pustili mě dřív, protože jsem hezky poslouchal."

„Tatí, babička říkala, že kdo lže, tak taky krade," řekla Arka. „Kradeš, tatínku?"

Dětem se plechové žirafy nelíbily, že prý „studí", a Aranka zmizela hned ráno, všechny své básničky nechala v té krabici od bot na dně skříně, ale zato si vzala s sebou své nejlepší plavky, které měla tenkrát v

Řecku... To chce dělat poezii v bikinách?..

Ale když už, tak už — Šarlík brnkl Aglaja a řekl si o všechno, co Agala ještě může dát.

„Bude toho dost a připravím vám seznam," smála se Aglaja z wrikomu. „Ale centrála má k vám taky malou prosbičku — aby vaše manželka ukončila svou mateřskou dovolenou a prvního srpna nastoupila zpátky na své pracoviště v Pražských i vodárnách."

„Souhlasím z fleku a rád!" Arance aspoň nezbude čas na toho teploušského Agimonta a veršování v bikinách.

„Viš, že *nám* umřela maminka?" řekla Arka své o hodinu mladší sestřičce.

„Neumřela!" křičela Anka.

„Ale umřela!" tvrdila Arka. „Když přece umřel dědeček, tak taky už nebyl nikdy doma."

A-ZZ (16)

Doktor Antal Navara ohlášen u ministra, uveden do jeho sekretariátu, usazen v předpokoji a po několika minutách přijat a pozorně vyslechnut. Ministr lesního a vodního hospodářství inž. Hlávka sice neslabil nic určitého, nicméně dr. Navarovi nabídnuto zažádat si o místo ředitele resortního výzkumného ústavu ministerstva lesního a vodního hospodářství (MLVH) profesora Lomnitzera — „...s vysokou pravděpodobností kladného vyřízení vaší žádosti," dodal ministr!

S Agalou můžeš opravdu všechno, šeptal si Antal okouzleně, když modrošedou limuzínou této velkorysé planety převážen z budovy MLVH do areálu pražské univerzity, kde již očekáván a ihned přijat Jeho Magnificencí rektorem, přívětivě vyslechnut a nabídnuto mu místo docenta s nástupem 1. října!

„*Agala je tvůj nejlepší přítel*," usmívala se Agda, k okamžitému pomilování líbezná v přílehavých a průsvitných šatečkách z modrošedého hedvábí, cestou do majestátní budovy prezidia Akademie věd. Antal přijat prvním místopředsedou a při kávě vybídnut, aby vstoupil do Akademie jako vedoucí samostatného vědeckého pracoviště!

Za celých mých pětadvaceti poctivých let se přede mnou neotevřelo tolik šancí jako dnes v jediném dopoledni, trnul Antal, když pak ve své pracovně rozrušeně rázoval po novém červeném koberci. Člověku se z toho až zatočí hlava a může docela i zpitomět při ztrátě rovnováhy... v

níž se udržet vyžaduje střídavě se od ní vzdalovat nahoru i dolů. Což jsem dělal celý život a díky tomu jej prožíval vcelku šťastně.

V čemž bych mohl i měl nyní po odražení Lomnitzera klidně a pevně pokračovat již bez pomoci Agaly — která stejně musí brzy skončit. Když jsem již překonal krizi a znovu v sobě našel i svoje vlastní síly, mohu přece i na svém místě v Pražských vodárnách vykonat ještě velké dílo... a přitom zůstat svůj.

Ovšem setrvat na ní není vůbec snadné při vlastnictví kouzelného proutku, který ti splní, co máš rád... *a co si vlastně i zasloužíš*, ne? Vždyť tyhlety Pražské vodárny jsou konec konců jen druhořadý podnik... A instrukce SCSMC mi přece jasně ukládá „chovat se a jednat svobodně dle své lidské přirozenosti“ — a co je přirozenějšího než rozvíjet své vlohy a hledat pro ně maximální uplatnění? Jsem-li vybrán jako reprezentant lidstva před tváří dvou planet, je to snad dokonce i moje *povinnost*. A plnit své sny je přece výrazný a pro naši reprezentaci tedy obzvláště vhodný rys lidstva i motor jeho pokroku!

Jenže ovšem ale se mi za těch pětadvaceti let těch snů nahromadilo moc... A Antal Navara svižně a pružně sestoupil z pódia reprezentanta lidstva do praxe všedního dne. *Kuj železo, dokud je žhavé*, opakoval si, co mu občas wrikom připomíná dívčím hlasem Juny Jandekové, a už taky wrikomoval: „Agantal volá Agalu. Prosím Agdu. Miláčku, nerad bych tě přetěžoval, ale zrovna jsem si vzpomněl ještě na jednu touhu z chlapeckých let...”

„Tak povídej, nenasyto!“ smála se Agda z wrikomu. „Po čempak toužil chlapec Antálek?”

„Poznávat svět.”

„Mám ti ustavit spojení na ministra cestovního ruchu, civilního letectví nebo předsedu Zeměpisné společnosti?”

„V Praze je jeden takový speciální podnik zahraničního obchodu a jmenuje se Aquatechna...”

Nazítří Antal přivezen modrošedou limuzínou ke skleněnému věžáku podniku zahraničního obchodu (PZO) Aquatechna, uvítán sekretářkou, usazen v předpokoji prvního náměstka generálního ředitele a poprošen o minutku strpení.

„Centrála má k tobě taky malou prosbičku,” řekla mu Agda během té minutky. „Naše milá Juna Jandeková nastupuje patnáctého července výrobní praxi v Pražských vodárnách a je třeba, aby byla přijata do provozu homogenizace addiční směsi.”

„Ale to je přece maličkost!“ slíbil Antal.

Za každou novou protekci požaduje Agala vždy nějakou protislužbu a jsou to vskutku jen maličkosti — například povýšení Šarlíka Libicha na vedoucího dokumentačního oddělení, přeložení dosavadní vedoucí ing. Panýrkové do archívu a podřízení celého archívu Libichovi, k tomu mu přidělit samostatnou pracovnu (na úkor archívu), přeložení M. Zvěřiny z funkce staršího do funkce mladšího dokumentaristy, jmenování Aglaji do takto uvolněné funkce M. Zvěřiny, zařazení Libichovy manželky na její původní pracoviště — na což má ostatně zákonný nárok — v provozu homogenizace addiční směsi a nyní tedy umístění studentské praktičanky Juny na totéž pracoviště... Proč se Agala tak soustřeďuje právě na tento malý provoz, homogenizace?

Leč na další úvahy nezbyl čas, minutka čekání již uběhla, Antal uveden k prvnímu náměstkovi generálního ředitele Aqua-techny, při čišce koňaku si řekl o místo výjezdního hlavního specialisty — a toto místo mu přislíbeno s působností pro obě polokoule!

Výjezdní hlavní specialista, a dokonce s působností pro obě polokoule, objíždí a koná inspekci exportovaných vodárenských zařízení PZO Aquatechny po celém světě a to tedy znamená cizí metropole a krajiny, veletoky i horské prameny, stovky zemí a tisíce nových tváří...

Nebo raději vtrhnout do MLVH jako nový ředitel resortního výzkumáku, stáhnout Lomnitzerovi kůži v jeho vlastním doupěti a masivně ho zmasakrovat jako on se chystal mě — už jen tu chvíli, až mi bude odevzdávat svůj post, bych si rád prožil! Kromě toho ovšem post ředitele resortního ústavu přináší některé příjemnosti, blízkost k rozhodovacímu centru, nejvyšší známosti, pozvánky na recepcce, členství ve vládních delegacích a kytice na letištích...

Nebo raději právě naopak žít si jako docent univerzity na vlastní malé katedře, mezi mládím studentů — a ovšem i studentek! — v jejich veselí, vědychtivosti i skopičinách (a nádherných tříměsíčních prázdninách), volně jako svobodný umělec, který si z přebytku dopřeje vlastní malý výzkum —

Ale proč ne rovnou velký výzkum jako šéf samostatného vědeckého pracoviště Akademie věd, pokusit se ještě jednou o dosažení nejvyšší mety (vodárenství pořád ještě čeká na svou první Nobelovu cenu...), nikoliv malý bohémský docent, ale kapacita prvního řádu, účast na kongresech a sympoziích po celém světě — Co se ovšem týče cestování, užije si ho výjezdní specialista Aquatechny nekonečně víc — Nebo přece jen setrvat v Pražských vodárnách a zůstat svůj —

Leč ovšem pěti cestami současně kráčet nelze a začínají muka rozhodování... které jsem už šťastně měl za sebou.

„Agantal volá Agalu...” wrikomoval postižený stále častěji a znovu odvážen, převážen a přivážen k dalším možnostem, o nichž dosud netušil, že by je vůbec mohl někdy chtít... objednáván, ohlašován a protlačován, vybízen, krmen, drážděn (Agdou), provokován (Agalou), opilý (svou bezuzdně rostoucí chtivostí)... až veškeré činnosti postupně vplynuly do tunelu této *trpné* již jen slovesné vazby a s roztržštěnou vlastní vůlí Antal *smýkán, vlečen a manipulován*.

Což ovšem rdousí nejen možnost rozhodování, ale i samu lidskou přirozenost.

Pocit hazardu. A rostoucí závislostí na Agdě. A strach — „Jak dlouho budeš ještě se mnou, lásko?”

„Ty pořád ještě nemáš dost?” smála se Agda v noční ložnici hotelu Bellevue, a když pak usnula, ozvalo se náhle: „*Nezdá se ti, že žádáš mnohem víc, než sám dáváš? Připadá ti to únosné?*”

„Agdo, cos to říkala?”

Ale Agda spala — nebo to aspoň předstírala, a ve tmě nerozeznat, zda to byl hlas její nebo wrikomu na mé ruce, na níž ležela svými teplými vlasy.

„*Co bys byl schopn udělat pro Agalu?*” zeptal se nazítří ráno wrikom doktora Navary v jeho pracovně.

„Agdo, to jsi ty?”

Ale wrikom oněměl. To nebyla otázka, ale vybídnutí... k čemu? To mám vymyslet už sám. Mé dosavadní protislužby Agale zřejmě přestávají stačit... Nejvyšší čas toho všeho ihned nechat! Ale zřící se Agdy teď už nemám sílu.

Našeptávající hnědý náramek vyděluje svého nositele z lidí, tím více Antal zatoužil aspoň po svých nejbližších a o víkendů i uspořádal „rodinný výlet” ve čtyřech s milenkou Agdou, dcerou Evkou a jejím snoubencem Lukášem k Baltickému moři.

Počasí se vydařilo a pod čistým nebem si chladné vlny hrály s čistým pískem, po příbojové čáře kráčel celodenní průvod lidí a díval se na tuto hezkou čtveřici pod pestrým slunečníkem — otec se svou novou krásnou partnerkou, mladou dcerou a jejím chlapcem. Ale idylický obrázek „rodinky” se začal bortit zevnitř. Student archeologie Lukáš si záhy neměl o čem povídat s Agdou, která ho prostě ignorovala (protože ho nemá za úkol?..) a Evka stále divněji hleděla na otcovu milenkou, stejně

dvacetiletou jako ona sama, která by tu vlastně měla hrát její matku... načež si odvedla Lukáše na jinou pláž.

A to Evka ještě ani netuší, jaké to hnědé hodinky má její tatínek na ruce... a že spí se špiónkou nelidské cizí mocnosti.

Rodinný výlet se nezdařil a když si Antal chtěl s Agdou aspoň zahrát šachy, silný vítr od moře mu kácel figurky, vháněl do očí písek a v noci pak lomcoval okenicemi, když se Antal divoce (nebo už zoufale?) miloval s Agdou, dívaje se přitom na wrikom jako do zrcadla, *jímž i oni hledí na mě právě v této chvíli*, kterou si mě kupují. Za vidiny barevných světů a iluzi „lásky“ — v odborném servisu prostitutky Agdy.

Nastal čas své poblouznění ukončit.

„*Co bys byl schopen udělat pro Agalu?*“ zeptala se Agala wrikomem svého Agantala znovu v pondělí ráno.

Už nic a poznáte to z toho, že nic už ani nebudu chtít.

Antal Navara to dokázal celé pondělí a navečer vítězný pocit ulehčení, v úterý to již nešlo tak zvesela a osamělý večer doma (Evka zase pryč s Lukášem) se nekonečně vlekl. Ve středu se Antal párkrát přistihl, jak prstem bezděčně zajíždí k wrikomu, stačí říct jen tu větičku „Agantal volá Agalu“... a začínal se bát nadcházejícího večera.

Ve středu večer Evka samozřejmě pryč s Lukášem (když teď tatínek už nepřespává v hotelu Bellevue), Antal již zas celé hodiny utopen ve svém nachovém křesle, koňak místo zkonejšení páčil a zpocený prst přejížděl kolem wrikomového vstupu.

Touha vymanit se z toho hnědého pouta i touha znovu mu podlehnout.

Antal se smutně ušklíbl. Tenhle wrikom neobsahuje žádnou protilidskou elektroniku, jak jsme se zbytečně obávali, nýbrž uvolňuje mocnější energii: zvrátové síly podléhání, které jsou v každém člověku.

A-ZZ (17)

15. července nastoupili posluchači vodárenské fakulty výrobní praxi v národním podniku Pražské vodárny. Henryk Lambert, Mirek Zumr, Diana Antošová a Sylva Dvořáčková přidělení do čistírny, kdežto Juna Janeková jediná — ač chtěla být s ostatními — musela do provozu homogenizace addiční směsi (HAS).

Úkolem tohoto malého provozu je připravovat koncentrovaný roztok rozmanitých dezinfekčních, odbarvovacích a dezodo-račních přísad,

takzvanou „addiční směs“, která se pak přilévá do veškeré pražské pitné vody, aby jí dodala žádoucí kvalitu.

Práce v provozu HAS je lehká, čistá a automatizovaná, právě jen navázat předepsaná množství přísad a nasypat je do homogenizéru, který je už sám důkladně promíchá — Juna se nudila ve fasovaném bílém plášti a toužebně vyhlížela oknem dolů na nádvoří, kde spolužačky pobíhaly v tričkách a chlapci svlečení do půl těla. Mají dost makačku, ale přitom i legraci, jsou spolu a je jim fajn... já tady musím akorát tupě zírat na homogenizační mašinu a sedět si zadkem na rukách. Proč sem prskli zrovna mě? V tom má prsty určitě zase Agala. Proč mě pořád trhá od lidí?

V létě toho v Praze moc není a se Sylvou už vůbec nic — každý odpoledne hňácá nejmní tak desetistránkovéj dopis svému Pepíku Houskovi do Býnovce, každý večer s ním vidfonuje celý hodiny a pořád mi připomíná, abych na sobotu a neděli vypadla z koleje, protože si chce přivést Pepíka do našeho dvojáku. Sylva se bude vdávat.

Nad městem zlaté vlajky léta a z klimatizovaného chládku provozu HAS vyhlíží Juna bolestně oknem dolů, na nádvoří zalitém sluncem se polonahý Henryk směje se svou Dianou, *on je krásnej jak řeckej bůh, kůži má zlatou a ted' už i vlasy...* a celý den s Dianou, s ní na oběd, z práce do koleje, spolu se učí, v noci milují a ráno zas spolu přicházejí ruku v ruce... Já prohrála asi už všechno.

„Zdravím a pozdravuju, Juno! Jak to pokračuje?“ wrikomuje co chvíli Agor, který svou svěřenku sleduje dalekohledem z okna dokumentačního oddělení. Juna mu odsekává vztekle (občas i sprostě), nicméně však svým wrikomem vytrvale znovu a znovu lákána, vábena, naváděna, pokoušena a sváděna — „Musíme Henryka dostat od Diany a co ji takhle třeba nějak pěkně zohavit?“ wrikomuje Agor.

„Žádný zohavování ani mrzačení nebude, Agore, to si už jednou pamatuj!“

„Samozřejmě nemyslím žádnou trvalou invaliditu. Ale co kdyby naše milá Dianka třeba dostala najednou žloutenku, psotník nebo neštovice? Nebo kdyby jí v obličejí naskákala malá pěkná vyrážka a na všech erotogenních zónách tlustá modrá jelita...“

„Dej mi konečně už pokoj!“ říká Juna wrikomu... ale stále váhavěji.. To mám svýho Henryka nechat bestii Dianě jen tak zadarmiko?!

Jenže ale lásku nemůže naordinovat ani Agala, která toho tolik může, a tak raději honem už pryč od wrikomu, Agora a toho všeho, než si

zbabráám život docela.

Ale nemám ho zbabranej už teď? A když jsem toho s tím hnědým ciferníkem zkusila už tolik, proč teda ho nezkusit *ještě aspoň jednou*, dokud to ještě jde, *ale už úplně naposledy* —

Nebohá dívka napíchnuta na vidličce pokušení.

„Nebo co takhle udělat něco s Henrykem?“ pokoušena opět a sváděna svým hnědým náramkem. „Samozřejmě mu vůbec neublížit, ale zařídit to tak, abys ho měla jen pro sebe. Aspoň chvíli...“

Mít ho aspoň chvíli, *položít mu ruku kolem ramen jako při tanci a druhou mu vjet do jeho zlátnoucí sametové kštiny, cítit jeho dech* — já to prostě chci a musím mít.

„Agjuna volá Agalu. Dejte mi Agora.“

„Agor slyší Agjuna.“

„Agore, udělej to!“

„Akce proběhne dnes po práci na ulici.“

Ach jo, potvora jsem stále větší a čestná pořád míň... A pořád dál od lidí.

Když toho dne vyšel Henryk Lambert s Dianou Antošovou z vrátnice Pražských vodáren, vyjela za nimi plně obsazená modrošedá limuzína, před vchodem do parku z ní vyskákali Agor s Agimontem a vrhli se na Henryka — chlapec se však začal zuřivě bránit a Diana s ním. Agda s Aglajou odvěkly kopající dívku surově do vozu, „Diano!!“ zařval Henryk a srazil Agimonta k zemi, Agor na něho skočil zezadu, ale musel zasadit obzvláště tvrdé údery, než Henryk konečně ztichl.

Juna přiběhla ke svému padlému miláčkovi, rukou kolem ramen mu zvedla hlavu a něžně ji podpírala vzadu na temeni chystajíc se zavést omdlelému umělé dýchání — ale Henryk se probрал sám.

„Diano...“ řekl pouze a před Junou znovu zavřel oči. Vlasy vzadu na hlavě měl slepeny krví.

„Odvezte ho okamžitě do špitálu!“ křikla Juna. „A Dianu s ním.“

Tak sbohem, Henryku, a odpusť mi. Já si tě opravdu nezasloužím. Teď už žádná čestná potvora, ale *prašivá hyena*. A to ze mě udělali oni —

„Nedalo se čekat, že se bude tak vztekle bránit,“ říkal Agor, když zbití milenci již odváženi do nemocnice. „Chtěli jsme ho jen malinko pocuchat —“

„Zmiz, hajzle, i s tou tvou hnusnou Agalou!“ zaječela Juna a šla od něho pryč. Po několika krocích ji její wrikom začal pálit do zápěstí. Prudká bolest trvala přesně pět minut.

Nazítří ráno přišla Diana Antošová do práce sama s obličejem polepeným náplastmi. A dalšího dne si přivedla za ruku svého Henryka s bíle ovázanou hlavou.

„Takže se vlastně ani moc nestalo," wrikomoval Agor Juně v provozu HAS. „Prohraná bitva ještě není prohraná válka a máme řadu dalších možností..."

Juna se rychle rozhlédla po laboratorním stole, s lahvičkou kyseliny solné vběhla do oddělení sprch a celou ji vylila do našeptávajícího wrikomu, který rázem zmlkl.

Žlutozelená kyselina sjela po hnědém kovu jak po skle a začala leptat Junino zápěstí, wrikom však páčil a stupňoval svou teplotu do nesnesitelnosti.

Při ponoření ruky do vody v umyvadle kyselina úlevně spláchnuta, avšak žhavá bolest z wrikomu nikterak nepolevila a hryzala dívčino zápěstí s vytrvalou intenzitou.

„To je za Henryka a tak to беру," sykala Juna mezi stisknutými zuby. „A tím s tebou končím, Agalo, a třeba mi upal celou pazouru!"

Přesně po třiadvaceti minutách tepelného mučení wrikom vychladl.

A-ZZ (18)

S křečovitě zavřenýma očima předstírala Aranka Libichová spánek, když se její Šarlík ráno tiše plížil z ložnice, aby ji neprobudil.

Odpusť, můj drahý, ale já ti dnes nebudu chystat snídani. Protože bych nesnesla tvé oči — když jsem tě včera zradila.

Ať to není pravda, ať se mi to jen zdálo... Aranka se horečně převalovala na provlhlém prostěradle, včera jsem se v Lasturové zátocě s Agimontem válela v písku — *TO NESMÍ BYT PRAVDA!!* Ale je. Napřed si tě nafilmoval jako „Afroditu", pak si k tobě lehl do písku, chytil tě za nohu — *takže to on mě svedl a znásilnil!* Ale ne. Tys mu sama přidala i druhou. A teď jsi děvka.

Šarlík odešel do práce bez snídaně. Za chvíli musím vstát, vzbudit a nakrmit děti. Jejich ranní vlásky, otvírající se oči a první slova: „Maminko, kde jsi byla včera?"

Ale válela jsem se v písku s jedním chlapem a zradila našeho tatínka. Z maminky teď máte děvku a tak si jděte hezky hrát na balkón...

Aranka se ztrápeně vrtěla v posteli a kroutila svým wrikomem, jež

ovšem sejmout nelze. A co až zavolá Agimont? A kdyby mě začal vydírat — ještě že aspoň přede mnou spálil ten necudný film a popel z něj rozfoukal do moře.

Oheň zničí stopy a je očištný — Aranka přiběhla k psacímu stroji, vytrhla z něj arch nadepsaný „Modré trio“ a šla jej spálit na WC. Hořící jej držela v prstech, až ji oheň začal pálit, ale držela dál, *jen bolest mě může očistit*, a pečlivě pak do posledního černého lístku nahrnula popel do vody v klozetu. Musíte prominout, pane Agimonte, ale moře v paneláku nemáme a tak račte do záchodové mísy.

S pocitem úlevy a rozjařena rázovala do ložnice převléci postele do čerstvých povlaků, a tyhle včerejší vyvařím v sodě a extra silném louhu, protože v nich spala ta děvka z Recka. Kterou jsem zrovna odpravila. A až zavolá Agimont, toto bude poslední, co mu ještě řeknu.

Wrikom však mlčel celý den a Aranka se postupně uklidňovala. Děti, nákup, vaření, úklid... už zase normální den obyčejné manželky a maminky ze sídliště. Odpoledne s dětmi naproti Šarlíkovi k metru a naše rodinná procházka... po tolika dnech šílení s Agimontem.

Šarlík se chlubil, že mu přijali jakýsi zlepšovák a že si zajezdil v nějakém auťáku. K večeri jsem mu udělala vepřové kotlety na paprice, které on zbožňuje (já to nemůžu jíst) a v koupelně se pak převlékla do té krajkové noční košilky. Chci ti všechno vynahradit, můj drahý, a můžeš si se mnou dělat co chceš, dnes v noci budu tvá hříšná, ale kající se Maří Magdalena... Ale Šarlík si po kotletách přihnul vína, pak koňaku, pořád vykládal o tom zlepšováku a auťáku, načež usnul. A dost chrápal.

Wrikom mlčel druhý den — to je taky dost, že si už netroufne! Děti, nákup, vaření, úklid, procházka po sídlišti. Úmorné vedro mezi domy. Praha je v létě nemožná. A v pátek se zas jede k babičce do Kralup.

Wrikom mlčel třetí den — Agimontovi už sklaplo. No kdyby mi ještě zavolal, já bych mu to teda řekla!! Celý den mezi sporákem, pračkou a samoobsluhou. Šarlík pořád vykládá o tom svém zlepšováku. Večer v televizi uváděla Alexandra medailónek veršů nějaké nové ženské, ale Šarlík si radši pustil fotbal. Šla jsem si číst do ložnice.

Čtvrtý den wrikom pořád ještě mlčel — kdepak se nám tak najednou ztratil pan Agimont? To bylo řečí a slibů, že mi vydá sbírku básní a vezme mě na Zlatý amfiteátr do Říma... A teď nemá už ani slušnost, aby se aspoň slovem rozloučil.

Pátý den mezi sporákem, pračkou a samoobsluhou. Mé kouzelné

prázdniny už skončily.

Šestý den nic.

„Zdravím a pozdravuji, má paní," ozval se Agimont náhle až po celém týdnu, byl velice zkroušený, zoufale mě prosil o odpuštění, a já mu to teda dala sežrat — vylila jsem na něho všecek svůj hněv, ponížení, bolest i hanbu, mluvila jsem snad hodinu, 'I a kdyby každé moje slovo bylo jen tenoučký proutek výčitky, bylo by z nich po té hodině deset dustých metel, které by Agimontovi rozedraly kůži na celém těle.

Svůj zasloužený trest přijímal Agimont s pokorou až nemужnou, takže se po té hodině zdálo, že oběť je vlastně on. I jeho lítost byla pak už přehnaná, copak muž má litovat, že mu žena podlehla? Ostatně hlavní vinu mělo to mocné řecké slunce mých; kouzelných prázdnin... které jsou již pryč.

„Zbývá nám ještě pár dní," řekl Agimont, „a tak si musíme pospíšet, chceme-li stihnout vaši sbírku básní a Zlatý amfiteátr v Římě."

„Takže to pořád ještě platí..."

„Ale samozřejmě! Zrovna mi volali z nakladatelství Mladá hvězda a znovu naléhavě urgují tisíc veršů pro vaše *Modré trio*."

„Už jsem je spálila."

„I největší tvůrce někdy spálí své dílo, tak například Gogol... Ale na to teď není čas. Má paní, prosím vás snažně, *začněte ihned pracovat!* Váš talent vás k tomu zavazuje."

V novém zmatku hleděla mladá žena na svůj hnědý náramek. Já myslela, že od toho budu mít už pokoj... Ale na dlouhé úvahy není čas, honem pro děti, nakoupit, uklidit a běžet k metru Šarlíkovi naproti. Obvyklá rodinná procházka po sídlišti. Úmorné vedro, Šarlík vykládá pořád o tom svém „obrovském" zlepšováku a že prý má dostat flek po šéfce Panýrkové, večer si v televizi pustil zase fotbal, vypil láhev vína — teď už skoro každý den, když to rozjel se svou Aglajou — a najednou mi docela klidně povídá:

„Tak si myslím, žeš byla doma už dost dlouho. Děti vyrostly a měla bys zase začít pracovat, ne?"

Za dnešek již druhá nabídka práce: Agimont chce ze mě udělat básnířku a Šarlík mě zahnat zpátky do fabriky. Co mám dělat?

„Maminko, proč koupeš Arku dvakrát, když já jsem ještě špinavá?" zeptala se Anka zamyšlené matky.

Nazítří ráno Aranka zahнала děti na balkón a odhodlaně zasedla k psacímu stroji jen v kombiné — už zas v montérkách na výrobu poezie.

Musím mít tisíc veršů. Kdybych jich denně napsala dvacet... tak to už nestihnu.

Po hodině muk — *proč já se jen do toho znova pouštím!!* — si přinesla ze skříně svou „urnu“ a začetla se do svých starých básniček, tuhle by možná stačilo jen dopracovat, tuhle trochu přešít a tuhle zas vypodložit... Do dusného pokoje doléhalo ječení dvojčat peroucích se na balkóně, bouchání výtahových dveří, rádio od sousedů, zvuk splašků v potrubí a Arance začaly její verše před očima splývat, *já sama ted' už nemůžu...*

„Agaranka volá Agalu,“ řekla pak do wrikomu těžce, „Prosím Agimonta.“

Tak ať nu aspoň poradí .. když mi nechce dát pokoj, jako muž pro mě ovšem již neexistuje. Ale má kniha básní tu bude, i když on už dávno zmizí i se svou modrou hvězdou. *Je to poslední velká šance mého života.*

Ale ještě než zavolala babičku k dětem, vzala si Aranka pětistovku z kredence (Šarlík ted' už přestal lakomit, když to taky rozjel se svou Agala — Aglajou), na děti ted' už nikdy i nezapomenu. A dřív než nastoupila k Agimontovi do modrošedé limuzíny, koupila Aranka svým dceruškám celou krabici vanilkové čokolády.

Schůzka přísně pracovní jen při kávě v literární kavárně ' Slavia na rohu Národní třídy a Agimont ted' už jen docent a redaktor mé poezie.

„V této rudě jsou zlaté žilky a najde se i diamantek, ovšem nebroušený,“ říkal mi, když se přebíral mou urnou a citlivě recitoval mé zapomenuté již básničky — docela příjemný poslech pro autorku. A vybrali jsme prvních osmdesát veršů do mé knihy!

Při loučení v autě před květinářstvím ted' už ovšem žádná hudba, takže jsem dorazila domů chvilku po večeři (babička umí vepřové kotlety na paprice líp než já). Ale děti pohrdly svou oblíbenou vanilkovou čokoládou, kterou je rozhazovačný nyní Šarlík stačil již překrmit.

„Mami, proč ty nám nikdy nekoupíš rohlík?“ řekla Arka hloupě a po televizi (zas fotbal) Šarlík docela sprostě:

„Tak jsem už v osobním oddělení nahlásil, že prvního srpna nastupuješ do farchy.“

„To si ještě rozmyslím, miláčku. A dost mě udivuje, že se pořád chvástáš svým novým místem, obrovským zlepšovákem. .. a mě ženeš makat do fabriky.“

„Asi bych si ted' mohl dovolit nechat tě ještě doma. Ale já nechci, rozumíš — abys zase trajdala celý dny až do noci. A já si už myslel, žeš konečně dostala rozum... Kde jsi zase dneska trajdala?“

„Začala jsem pracovat na své knize veršů.“

„V bikinách?“

To mi vyrazilo dech. Že by Agimont přece jen — Ne, to on by mi nikdy neudělal. Agala je ovšem schopná všeho... ale kdyby Šarlíkovi oznámila tu věc v Lasturové zátoce, to on by teď se mnou neseděl u televize. To by mi postavil už jen kufr za dveře.

„Když je horko, беру si kombiné, bikiny, nebo budu psát třeba nahá. A abychom si rozuměli: ty si dělej svůj zlepšovák, já budu dělat svou knihu.“

„Tak si s ní pospěš, máš volno už jen do prvního srpna.“

„Za tu dobu se toho ještě může stát!“

A hned od zítřka už zase naplno, ráno Aranka právě jen nakrmila děti, zahнала je na balkón a horečně dolovala v urně svých starých básniček, je lepší

zanechals mě tu ležet

corpus delicti

nebo:

chtěla jsem podržet uzdičku slzám

při loučení

nebo:

prchajíc před sebou samou

vstoupím do tebe.....?

Osmdesát veršů už máme, tak ještě devět set dvacet, aby byla kniha... ale bez Agimonta jsem teď už nemožná. Nebo co tohle: *zřítím se kamsi nahoru...* Aranka si odfoukla zpoceně vlasy s čela a už wrikomovala: „Agaranka volá Agalu...“ Ted' už zase každý den.

Schůzky s Agimontem při kávě v kavárně Slavii přísně pracovní, ale pořád delší, vůbec nebylo snadné hledat „zlaté žilky“ mezi haldami hlušiny v Arančině urně, nebo dokonce „diamanty“ a teprve je pracně začínat brousit... Ale Agimont se poctivě dřel a po týdnu jsme měli již šest set veršů.

„Ted' už to půjde s kopce!“ řekl vesele. „Knihu doděláme a kromě toho nás osmadvacátého července čeká celá Evropa na Zlatém amfiteátru v Římě!“

„Myslíte, že mě tam opravdu pustí?“

„Když budete opravdu chtít...“

„Chci,“ řekla Aranka prostě.

„Já taky a zbytek už zařídí centrála,“ usmál se Agimont. „Ale centrála

k vám má rovněž jednu prosbu... totiž abyste prvního srpna nastoupila znovu do svého zaměstnání v Pražských vodárnách."

„Manžel to na mně taky chce. Původně jsem ovšem počítala s nástupem až v říjnu, až skončí léto..."

„Obávám se, že nástup prvního srpna je absolutně nutný."

„A co si do toho Říma mám vzít na sebe?"

Vystoupit na vrcholném básnickém fóru římského Zlatého amfiteátru není ovšem žádná maličkost, Aranka přenechala veršování Agimontovi, sama propadla cestovní horečce a před zrcadlem nervózně zkoušela líčení pro den, večer a noc, jakož i skromné, leč působivé děkovné úklony tleskajícím posluchačům.

„Maminko, a co nám přivezeš z toho zlatého tyjátru?" chtěla vědět Anka, ale Arka pohrdavě odfrkla: „Uvidíš, že nám nepřiveze ani rohlíka!"

Já ale teď na děti vážně nemám čas a bolí mě, že se ze mne stává špatná matka.

28. července ráno Aranka naložena do modrošedého vozu Agaly a cestou k letišti přivezena napřed do Pražských vodáren, aby v osobním oddělení ohlásila svůj nástup do práce ke dni 1. srpna.

„Tak vás vítáme zpátky do kolektivu našeho podniku, maminko," řekla jí personální úřednice, „když jste si ty tři roky doma s dětmi už hezky užila."

Ano. Má mateřská dovolená skončila. A tak teď ještě poslední kousek těch kouzelných prázdnin.

Aranka přivezena na letiště Praha-Ruzyně, usazena do kabiny první třídy letounu společnosti Alitalia a po hodinovém letu uvítána květinami na letišti Roma-Leonardo da Vinci, fotografována, krátce interviewována, ubytována v grandhotelu Ovidius, odborně nalíčena (pro televizní záběr), ještě jednou důkladně instruována (Agimontem), přivezena do festivalového paláce a usazena do rudého plyšového křesla v první řadě.

Pódium v průčelí sálu zaplaveno zelení palem a symbolických vavříků, jeden po druhém vystupovali básníci i básnířky do ohniska kamer a reflektorů, každý napřed představen a pak už recitoval verše ve své mateřštině — všem posluchačům rozdány překládací interkomy, takže jazykové bariéry padly a sálem hřměl potlesk za potleskem.

Báseň za básní vylétala až ke galériím pod klenutým stropem, verše prosté i rafinované, výsměšné i něžné, zamyšlené i řvoucí, nakonec

všichni všem tleskali vstojе a rozlili se do všech prostor festivalového paláce, proudili kolem stolů s občerstvením a vesele na sebe pokřikovali z lodží.

Uchváčena tou řekou živé poezie, jež v ní dosud zněla, proploovala šťastná Aranka až do pozdní noci celou galaxií básníků, postávala ve skupinkách kolem velkých koryfeů a nadšeně štěbetala přes interkom s novými přáteli ze všech možných zemí, jeden Polák jí řekl, že je krásná jak ranní moře, a jeden Portugalec se jí začal dvořit.

Až pozdě po půlnoci se jelo zpátky do hotelu, kolona autobusů projížděla velkolepě osvětleným Římem, sborovým skandováním jsme si vynutili zastávku u fontány di Trevi a každý do ní vhodil minci, abychom se sem opět vrátili a znovu se tu sešli.

V hotelu Ovidius pak vypukl neplánovaný karneval, číšníci nestačili nosit víno, ten Polák mi řekl, že jsem krásná jako polední sen v březovém háji, a ten Portugalec mě začal líbat do dlaně... Vůbec tu začalo velké líbání, rozbíjení sklenic, pak lustrů, a milenecké páry se vytrácely do pater. Polák zpíval u baru a Portugalec si odváděl k výtahu dívku z Norska.

„Musíte už jít spát, zítra vás čeká vystoupení!“ řekl mi přísně Agimont a odvedl mě do mého pokoje, pořád tak vážný a až škrobený, že se mi zachtělo ho ještě trochu poškádlit.

„Ale mně se spát vůbec nechce a mám ještě strašnou žízeň na šampus!“

„Celý den jste nic nejedla, má paní...“

„Tak toho šampusu přineste dvě láhve!“

Vrcholný den mého života — Tak plná, plná všeho jsem stála vysoko nad světlý toho města na sedmi pahorcích, věčného města Romula a Rema odkojených vlčicí, Vergilia, Horáce a velmistra lásky Ovidia (po němž nazván náš hotel), císařů, filozofů a kurtizán... Jistě i celé řady slavných žen, ze kterých jsem si ale v té chvíli — toho šampusu bylo fakticky už příliš! — mohla vzpomenout právě jen na Messalinu a Lukrecii di Borgia.

To asi proto, že na sousedních balkónech se k sobě tiskly stíny milenců... Portugalec líbal Norku... a ani Polák tam už nebyl sám... v té teplé římské noci... já zase s Agimontem... přinesl mi přikrývku, ale mně bylo horko už i na nahá ramena... ion, měl tak horké ruce... když mě držel... asi jsem trochu vrávorala... Norka líbala Portugalce... nebo to já Agimonta... jeho horké ruce a ústa... věčné hvězdy Říma připluly do pokoje... roztančily se na stropu nad námi... a domácí pán, velekněz

lásky Ovidius, si s námi začal šeptat...

29. července ráno Aranka Libichová s hrůzou seznala, že je v cizím pokoji v posteli s cizím mužem. V děsu se spěšně oblékla a utekla od spícího Agimonta, v hotelové hale na ni pořadatelé volali „Presto!“ a „Subito!“, společně s několika dalšími zbloudilými ji naložili do prázdného autobusu a odvezli do festivalového paláce, kde mezitím již zahájen dopolední program druhého dne.

Až tam si Aranka zapjala překládači interkom, ale přednášené básně již neposlouchala. V třetici hlavě jí jak kladivo bušila její hrůza — *vždyť já přece vůbec nechtěla, aby se to stalo!* Ale stalo se. A teď. už podruhé. *Byla jsem opilá a to ta římská noc* — Ale nemaluj si to. Zkrátka jsi děvka.

Z interkomu proudily verše, ale Aranka je neslyšela, prodírala se festivalovými zástupy pořád dál, *chci tomu všemu utéct* — Ale, před sebou neutečeš.

Až po dlouhé době ji náhle kdosi uchopil zezadu za rameno — „Prosím vás, pojd'te honem, čeká vás římská televize!“ říkal udýchaný Agimont.

Rozhořčeně srazila jeho ruku, ale Agimont měl s sebou na pomoc jakéhosi Itala, Aranka vedena i strkána v proudech lidí z paláce do parku k nějaké kašně, u které již čekal druhý Ital s kamerou a hned se svého krajana zeptal:

„Tohle je taky pro festival?“

Ze svého interkomu rozuměla Aranka každému slovu.

„Ne,“ odpověděl Agimontův italský pomocník. „Komerční vysílání.“

„To jsou zdravotní vložky pro firmu Lantini nebo zas ta zubní pasta Palmolive?“ zeptal se ho kameraman.

„Tuhle reklamu si platí nějaká Agala,“ prozradil jeho italský kolega dřív, než ho Agimont stačil zarazit.

„Tak *presto*, ať se *signora* postaví a začne zpívat, nebo co chce dělat,“ zavelel kameraman. „Ale *subito!*“

„Uklidněte se, soustřeďte, a začněte recitovat,“ řekl Agimont rychle Arance, chtěl jí ještě upravit vlasy — Aranka se při úprku z hotelového pokoje nestačila ani učesat — ale opět mu srazila ruku, teď již nenávistně.

„Nebudu už Agale dělat zaplacenou protekční krávu!“ vykřikla mu přímo do obličeje, otočila se a utekla z parku na ulici, odkud davy proudící mezi nablýskanými auty ji vtáhly zpět do festivalového paláce, Aranka se prodírala zástupy básníků netroufajíc se jim teď již ani

podívat do očí — už jen pátrala po jejich zápěstích, zda na některém neuvidí ten hnědý náramek. Ale měla jsem jej tu sama.

„Chci okamžitě domů!“ řekla Aranka tvrdě Agimontovi, když ji konečně, vysílenou a zdeptanou, našel sedět na schodu. „Dostanu ještě zpáteční letenku nebo mám jet stopem?“

V taxíku si od něho štítlivě odsedla a v letadle pak obsadila křeslo vedle sebe svou taškou tak, aby se nemohl posadit vedle ní. Když se pak hluboko pod oválným okénkem rozestřel věčný Řím, teď už jen jako pohlednice za sklem, Aranka ukryla obličej do dlaní a rozeštkala se.

A-ZZ (19)

Nový vedoucí dokumentačního oddělení Pražských vodáren Sarlík Libich, v bílém plášti a bílých dírkovaných botičkách, se ve své pracovně párkrát prošel po svém úředním ručně tkaném koberci z béžové velbloudí srsti (sice imitace a trochu už prošlapána — ale samotným vědeckým náměstkem!) a s rukama v kapsách se vydal na inspekci svých podřízených.

„Dobré ráno, soudruhu vedoucí!“ lísá se ing. Zdislava Panýrková, nyní „šéfka“ už jen archívu, který z příkazu vědeckého náměstka jednak podřízen vedoucímu dokumentace — to jsem já! — jednak zbaven své kanceláře (to je teď moje pracovna), takže Panýrková nyní úřaduje přímo ve skladišti starých papírů a šéfuje už jen myším. Jsou jich tam spousty, vytrvale piští a Panýrková o závod s nimi ze strachu z nich... Sice to byla tyranka, jela po mně jak vzteklá fena, ale skoro mi jí začíná být líto.

Vedoucí důležitého oddělení dokumentace ovšem nemůže být žádná měkkotina, nýbrž ostrý chlap na svém místě, a v této nové tvářnosti vešel Šarlík na své bývalé pracoviště, které by teď už nikdo nepoznal. Pyramidová halda dokumentace u okna, stohy časopisů, mikrofilmů a knih opírající se o zdi, napěchované přetékající regály... to vše zmizelo, takže z dřívější zavalené kukaně teď docela slušná a prostorná místnost, plná světla — místo té haldy teď u okna elegantní filodendron, na volných zdech barevné fotografie i obrazy a v regálech živé květiny. Jen v jednom a pouze v jeho nejspodnější přihrádce úhledně srovnána hranička UX-kazet, v nichž přehledně chováno celé to moře vědy z dřívějšího nepřehledného tunového maglajsu.

Vědecký náměstek — ovšem na mou žádost! — mi sem přidělil abstraktor a UX-memoblok, jejichž obrovská kapacita napřed zpracovala

veškeré dosavadní materiály do té úhledné hraničky UX-kazet a nyní se sytí stále mohutnější řekou nových zpráv, informací a dat... Mé oddělení se konečně stává nabitým mozkiem celých Pražských vodáren, teď schopné už nejen informovat, ale i radit a navrhovat celé nové projekty a výzkumy.

Pod vedením nesmírně výkonné Aglaji (nyní má starší dokumentaristka) obsluhuje Milošek Zvěřina (ze staršího dokumentaristy degradovaný na mladšího) celou tu nikterak jednoduchou, zato nenasytnou UX-elektroniku. Přísná Aglaja ho tvrdě j stírá, takže Miloškovi teď sotva zbude čas na milostné vidfonování jeho pražským dívkám č. 1 — 3 nebo dokonce na dopisování mimopražským... Nebohý chlapec teď pracuje až osm hodin denně.

„UX-hladina zvýšena z šesti set třiceti na šest set šedesát a ještě dnes dosáhneme UX sedm set!“ hlásí mi Aglaja další úspěch.

„Dobře,“ dím šefovsky. „A Milošku, skákni mi pro svačinu!“

„Provedu,“ hučí Milošek, vstává a už si nese tu mou bývalou olezlou listonošskou tašku s urvanýma ušima. Že bych mu v rámci modernizace oddělení pořídil už novou? Ale dobrý vedoucí je i dobrým hospodářem a tahle taška musí mladšímu dokumentaristovi ještě pár let stačit.

Ve své pracovně pak vedoucí dokumentace Šarlík Libich, nositel Zlaté jehlice Pražských vodáren (udělené mu přičiněním vědeckého náměstka za mimořádně významný zlepšovací návrh) labužnický posvačil jemný nárez ze šunky a čtyř druhů salámu, banán a dva pomeranče. Pak rozsvítil nade dveřmi rudý nápis *NEVSTUPOVAT* a nasadil si na hlavu mikrovlnnou přilbu, připojenou k modrošedým skřínkám Agaly v zásuvkách psacího stolu.

Seance pokaždé začíná pocitem sestupu hluboko do vlastního nitra, kde utichá dotěrný příboj vzruchů i šumu z vnějšího světa, a pak již ten závratný výstup k zářivým výšinám IQ 2000, v pronikavém jasu superinteligence rostou myšlenky jak hory a srůstají do pohoří... *Absolutní čistění vody... Likvidace všech zdrojů znečištění v celoplanetárním měřítku... Čistá voda, země a vzduch... Řešení předpokládá čtyři fáze... První fáze začíná...*

Projekty superinteligence však nelze vyjádřit dosud používanými pojmy ani slovy, takže po sejmutí mikrovlnné přilby měl Šarlík *vědomí* toho obrovského projektu — ale současně i své neschopnosti jej popsat.

Rozčileně přecházel po koberci z falešného velblouda a tloukl se do hlavy, v níž však opět již vířil ten normální všední kolotoč, copak asi

dělají děti, kde se zas trajdá Aranka, musím si předplatit obědy, objednat televizního opraváře, zaplatit inkaso... To velké světlo už zhaslo.

Budu tedy volat Agalu znovu a znovu, žádat ji o předání toho obrovského projektu čisté zeměkoule a trvat na podrobném vysvětlení každého kroku — „Agšarl volá Agalu!”

„Agala slyší Agšarla,” odpověděl wrikom kovově.

„Před malou chvílí jsem ve stavu vybuzeném mikrovlnami zahlédl jistý projekt...”

„Centrála jej evidovala Agšarlovým wrikomem.”

„Žádám o jeho předání v písemné formě.”

„A co za to Agšarl hodlá udělat pro Agalu?”

„Nerozumím... Co já bych mohl pro Agalu...”

„Agšarl to tedy bude muset napřed vymyslet. Konec spojení.”

A další sešup, teď už hluboko i pod ten kolotoč všedních starostí, až na samé dno. Odemkli před tebou obraz ráje, ale hned jej zase zamkli a s klíčem teď hodlají čachrovat. Copak nám za něj nabídneš, Agšarlíku? Proč si vlastně myslíš, ty hloupý tele, že Agala zrovna z tebe chce udělat zachránce lidstva?

A že vůbec chce lidstvo zachránit...

Náhlá úzkost a pocit osamění v nebezpečí, Šarlík vyběhl ze své pracovny a minul dveře archívu, Panýrková pištící s myšmi mě sotva uklidní. Zbavili jsme tě protivné šéfky. *Co ty teď uděláš pro nás?*

Znervóznělý šéf vtrhl do svého oddělení, Milošek Zvěřina se mořil s abstraktem, který nemá nikdy dost, a nad jeho hlavou hlásila Aglaja: „Hladina UX je už šest set sedmdesát pět!”

U okna, skryt ve dlaňovitých listech filodendronu, stál už zas ten Agor. Leze mi sem denně — má na to zvláštní povolení vědeckého náměstka. Motá se tu celé hodiny a z okna cosi pozoruje dalekohledem. Typická činnost špióna... Ale co jiného tu dělá i Aglaja, ty naivní střevo! Poslední normální člověk je tady Milošek Zvěřina.

Domů teď netřeba spěchat, Aranka na mě nečeká s dětmi u stanice metra, když to zas už rozjela se svým Agala-Agimontem. Šarlík se flákal po rozpálených ulicích, tu vypil sklenku vína, tu zas frťana — nač taky šetřit, když z peněz Agaly zbývá pořád ještě přes padesát tisíc, k tomu šéfovský plat, bude prémie za zlepšovák a pak tučné tantiémy za patent... *Za to všechno jsi nám pořád ještě dlužný, Agšarle!*

Aranka ovšem není doma, babička už jen vzdychá a děti zdivočely, po koberci se povalují sotva jen nakousnuté tabulky vanilkové čokolády,

kteřá dĕti uŷ omřzela. Ale co jim jeřtě tak koupit, kdyŷ je nebaví uŷ ani elektronické ŷirafy svítící oĕima a kakající kakaové karamely... ony teď chtějí „taky něco z té vaší hvězdy“. Hnědí ŷkvoři se uŷ zahrnřzřili v celém bytě, zahřyzávají se pořáď hlouběji a celý domov zachřváćen tou hnědou rakovinou.

„Tati, kdy přijde maminka?“ ptá se zase Anka.

„Uŷ brzo.“

„A kam řla?“ ptá se Arka.

„Do nemocnice...“ řekl jsem, abych něco řekl.

„Ona je zlomená?“

„Coŷe?“

„No přece kdyŷ se někdo zlomí, musí ho pan doktor v nemocnici zavázat...“

Aby je neslyřel, pustil si řarlík televizi, a kdyŷ se Aranka pořáď nevracela, začal pít víno přímo z láhve. Jakmile po skonĕení programu televizor vypnul, zaskřřpal wrikom do ztichlého pokoje:

„Co bys byl schopen udĕlat pro Agalu?“

Kovový hlas zmlkl jako v oĕekávání odpověři a do tísnivého ticha stále silněji zaznívaly zvuky mořského příboje dorážejícího na pobřeŷní skály... Má to snad znamenat připomínku toho řeckého ostrova servitů?

Zena se mi vrátila v noci, kdyŷ jsem uŷ spal, a kdyŷ jsem ráno odcházel, jeřtě spala. Jen díky tomu jsme se zas nepohádali.

„Co jsi schopen udĕlat pro Agalu?“ ozval se wrikom znovu, jakmile jsem vyřel z domu na ulici, a hned pak jeřtě jednou:

„Co udĕlář pro Agalu?“

Tísnivý pocit ŷivota na dluh, který může být kdykoliv vymáhán. Velice tvrdě. A vymáhání uŷ začalo —

řarlík Libich, náš mladý skvělý talent a vynikající zlepřovatel, teď stále nesnesitelnějšř — do hermetických a antisepticko-sterilních laboratořř za tlustým sklem sanahydrniky nyní vpa-dá uŷ jako kočř s biĕem do stáje, „Kde máte přednostu?!“

„Soudruh přednosta má dnes určité... střevní potřže,“ řeptá vykrmený podpřednosta omluvně.

„Tak až se vydělá, ať přijde okamŷitě ke mně!“

Abych aspoň to ĕiřtění praŷské vody dokonĕil, než... Neŷ co? Neŷ přijde potopa?

„Velice se omlouvám za své zpoŷdění...“ omlouvá se mi vstoje u mých dveřř přednosta sanahydrniky, ĕlen-korespondent J.A.T. Oberthor-

Obora, nositel bronzové plakety OSN.

„Napřed si umyjte ruce!"

Tak sis zase zhojil jeden starej mindráček, co? No tak jo. Ale co dál?

O to se postará wrikom. „Pane Šarlíku, úřad pro patenty a vynálezy poslal námitky proti původnosti vaší metody," mluví z něj zase Aglaja. „Je toho jedenáct hustě popsaných stran a musíme bod po bodu vyvrátit..."

„Tak to vyvraťte!"

„Sama to nezvládnou. Musíte požádat centrálu —"

„Ne!"

„Trochu přetažen, že? Ale právě jsem dostala zprávu, že na i závodní dráze u Lisabonu pojede zítra naposledy závodní Ferrari il Duca a že by vás nechali projet se. Další ferrari by pak byl k dispozici v Monte Carlu a tak kdybyste měl chuť na pěkný dvoudenní výlet ke dvěma mořím..."

Hlasem svého hnědého náramku vytrvale lákán, sváděn, štván a pobodáván do slabin, manipulován a hnán stále dál do zužujícího se tunelu. Co je na jeho konci?

„*CO MŮŽEŠ AGALE NABÍDNOUT?*" zahřměl wrikom.

A já začínám už chápat tu tvrdě vymáhanou odpověď: *sám sebe*.

Což není už tak moc, když jsem zůstal sám. Aranka odjela, prý na Zlatý amfiteátr do Říma. Už se mi ani nechce dívat se do skříně, zda si zase vzala s sebou bikiny. Nebo teď dělá poezii už nahá?

„Tatínku, kde je maminka?" ptá se malá Anka. „Kam šla?" „To nevím, ale určitě se zase vrátí." „A když se nevrátí?" chce vědět malá Arka. „Tak na ni nesmíte zapomenout."

„Neboj, tati, my si ji budeme pořád opakovat!" řekla Arka. „A nebud' smutnej, tatínku," řekla Anka a slíbila: „Tebe si budem opakovat taky!"

A-ZZ (20)

Červencové slunce jiskřilo na tisíci vybroušených ploškách vysoké křišťálové vázy a doktor Antal Navara se jí roztržitě dotýkal prsty, pohodlně usazen v křesle naproti náměstkovi ministra lesního a vodního hospodářství. Tmavé kožené tapety a dvojce tlustě polštářované dveře (ty přede mnou vedou přímo k ministroví) rozlehlé náměstkovy pracovny hermeticky pohlcovaly zvuky telefonů, psacích strojů a celého toho tisícového lidského mraveniště ohromné budovy MLVH.

„...takže náš resortní výzkumný ústav pracuje vcelku uspokojivě.

Ovšem nový ředitel by mohl vnést nové koncepce i novou dynamiku..." říkal viceministr.

Tím novým ředitelem bych mohl být já, vyrvat Lomnitzerovi tento jeho vysoký post a majestátně se na něm rozvalit.

„Požadavky na zvýšení úrovně řízení se přirozeně promítají i do činnosti ředitele našeho výzkumného ústavu, od něhož očekáváme nejen..., nýbrž i..., ovšem za současného respektování..., především však...,“ pokračoval viceministr v líčení toho vysokého postu — jehož držitel se nezadržitelně utopí v papírech protékajících tímhle obrovským barákem jako řeka Mississippi. Lomnitzer se v ní neutopil. Ale bavilo mě by v ní plavat?

Antal lehce pohnul kříšťálovou vázou na stole před sebou a tisíc skleněných plošek si hravě přehodilo své světelné odrazy jako pestré míče ve všech barvách duhy. Ale vždyť já přece vlastně nikdy nechtěl dělat úředníka, *chci slunce a mládí* — Antal popatřil na svůj hnědý náramek a vesele podlehl jeho pokušení.

Slíbil viceministrovi, že „pečlivě znovu uváží všechny aspekty“, vyběhl z dusné budovy MLVH na čerstvý vzduch a pod nejbližším stromem si už zawrikomoval o to místo docenta na univerzitě. Centrála slíbila další protekci a nádavkem ještě připojila dívčím hláskem Juny Janekové:

„Wrikom je kouzelné proutek, který ti splní, co máš rád...“

V děkanově pracovně pouze papírové obrázky a zaprášené diagramy na holých zdech, otrásajících se rykem a dupotem celých stovek studentů prohánějících se jakoby celou univerzitou od kotelny až po střechu, a na stole laciná karafa jen s vodou, která se tu zřejmě pije.

„...a ježto finanční nebo dokonce stavební možnosti školy jsou značně omezeny,“ říkal děkan protivně spisovně, „bylo by vám pro začátek vzítí zavděk společnou pracovní s docentem... a docentem..., v případě pak vlastního výzkumu podělit : se o laboratoř s docentem..., docentem... a docentem...“

Tenhle můj eventuálně nový šéf je asi notný školomet a suchoprda, a potom, copak bych asi vyzkoumal na stole, o který se mám dělit s třemi dalšími docenty — *Když vědu, tak velkoryse!* A ještě v univerzitní budově si Antal skákl zawrikomovat na WC — jediné aspoň trochu klidné místo v této hřmící ratejně.

„*Agala to s tebou myslí dobře,*“ řekl wrikom pro změnu zas hlasem mladé Libichovy ženušky, ale její další slova zanikla, když na WC náhle vtrhla hlučící smečka asi pětáctýřiceti studentů.

Ve slavné historické budově prezídia Akademie věd ovšem ticho jak v katedrále — snad až trochu příliš velebné? Antal zabloudil na pompézních schodištích a v titánských chodbách hledaje protektora dohozeného mu centrálou, ale při tom bloudění a čtení mosazných štítků na dveřích pochopil, pod jakou vysokou pyramidou by se tady ztrácel, kandidát věd je tu vlastně jen poskok a doktor věd stojí teprve u paty žebříku, po němž stoupají profesori a členové-korespondenti, akademici, tajemníci prezídia, členové prezídia, místopředsedové... Velká věda je ovšem celá velká říše, v níž to jinak nejde.

„*Agala je tvůj nejlepší přítel!*“ připomněla z wrikomu znovu ta Libichova roztomilá Aranka. Máš recht, holka, a tak ať se náš přítel o nás postará, ne?

Antal vyšel z posvátného šera a kamenného chladu toho přísného velechrámu vědy do shonu prašných ulic, přeplněných tramvají a náhle zatoužil po volnosti a dálavách širého světa — jehož obě polokoule nám přece rezervuje PZO Aquatechna, ne? A chutě si o ně zawrikomoval z nejbližšího průjezdu.

„*S Agalou můžeš všecko!*“ schválila mu to centrála hlasem Libichovy hezounké ženušky.

Pod skleněným věžákem PZO Aquatechna Antal náhle vtažen do modrošedé limuzíny a Agda ho zlíbala dřív, než ji stačil pozdravit.

„Počkej chvíli, lásko,“ řekl jí, když ho konečně pustila ke slovu. „V tomhle skleníku mě touto dobou už čeká jeho generální direktor, ale za chvíli jsem zase u tebe.“

„Nemusíš spěchat, miláčku, protože u toho generálního zrovna teď sedí atašé Ziaa a zdrží nám ho tak dlouho, jak budeme potřebovat. Centrála má totiž k tobě jistou prosbu, která spěchá víc, ale je to zas jen maličkost. Jistě jsi už slyšel těch pár vět, které naše přítelkyně namluvily na pásek...“ A Agda přehrála z malé modrošedé vysílačky typu „walkie-talkie“ Antalovi všechny ty tolikrát již slyšené slogany, od Junina „Agala je prima hvězda a má lidi ráda,“ a „Wrikom je kouzelný proutek...“, atd., až po Arančino „S Agalou můžeš všecko!“ a „Agala tě povede ke štěstí...“

„No a teď by centrála potřebovala něco podobného i od tebe,“ dořekla Agda.

„Hned teď?“

„Teď hned.“

„Podívej, miláčku, abych se ti přiznal...-."

„Ale vždyť já vím, mně nic vysvětlovat nemusíš. Ale centrála to prostě chce — a trvá na tom. Slyšels přece, jak se obě ta děvčata snažila... A co to je pro tebe, ty můj chy trej a moudrej pane..."

„V jakém smyslu bych měl ty své... věty ladit?" tázal se dr. Navara obezřetně.

„Mají být přesvědčivé a upřímné."

Agala požaduje, abych o ní pronesl pár uznalých slov... To je zajisté pochopitelné, totéž ode mne docela samozřejmě požaduje i vedení Pražských vodáren. Ostatně všude poletuje tolik a všelijakých slov...

„Tak říkej už, ať to máme z krku, miláčku," naléhala Agda a cvakla přepínačem vysílačky. „Přepínám!"

„*Agala je štedrá a veľkorysá*," odříkal Antal do čekajícího mikrofonu a hned pak Agdě: „Bude to takhle dobré?"

„To už si rozhodne centrála, ale teď bys měl říct ještě něco... rozumíš, prostě něco víc jako..."

„Jako náborového?"

„No přesně! Vždyť já ti pořád říkám, že jsi můj génius a virtuóz!"

„*Agala má jisté možnosti, z nichž je užitečné čerpat*," řekl Antal zkusmo. „Stačilo by to?"

„To sotva, miláčku, tímhle bys mohl propagovat nanejvýš tak sdružené pojištění domácnosti nebo televizní multiservis. No heleď, mě už to taky nebaví, a tak řekni třeba: když pomůžeš Agale, Agala pomůže tobě. To je přece pravda, ne? A už sis to vyzkoušel i v praxi. Přepínám!"

„*Když pomůžeš Agale, Agala pomůže tobě*," opakoval Antal do mikrofonu.

„Výborně! A teď už jen poslední větičku. Mělo by to být něco velmi osobního. Dej si na tom záležet! Já se zatím budu těšit na všechno, co nás ještě čeká: plovárna, cukrárna, kavárna, vinárna a naše společná koupelna v Bellevue..."

A Antal Navara, dívaje se na půvabnou tvář, ramena a hrud' své mladé milenky, řekl do mikrofonu:

„*Agala je nejpřístupnější verze ráje*."

Ihned nato uveden přímo ke generálnímu řediteli PZO Aquatechna, který mu přislíbil obě polokoule, dvakrát nalil vzácný armagnac, věnoval bohatě zlacený firemní diář vázaný v nejjemnějším pravém safiánu a celkem třikrát mu potřásl rukou.

Agda čeká v modrošedém vozu Agaly, má společnice, milenka,

družka, rádkyně — teď už nepostradatelná. (Jako invalidovi berle? Nebo jako narkomanu jeho každodenní dávka —) Je se mnou ve dne i v noci, uhaduje má přání dříve, než je stačím vyslovit, zná a zmocňuje se mě tak, až se toho děším... To zřejmě můj nepřetržitě pracující wrikom dodává centrále stále podrobnější mapy mých vnitřních území, a centrála Agdě taktické instrukce k dalším útokům na ubývající tvrze svobody. Ale co hodlá centrála podniknout s těmi mapami, až budou úplně... a všechna má území již dobytá?

„*Co bys byl schopen udělat pro Agalu?*“ zeptal se wrikom pozdě v noci, když Agda už spala, a ráno na ulici znovu: „*Co jsi schopen udělat pro Agalu?*“

Stále nervózněji vchází dr. Navara do své úřední pracovny a pořád déle se prochází po novém červeném koberci s bohatým vzorem — pomalu už veškerá to pracovní činnost vědeckého náměstka! Ale co tu taky dělat, když elektronika Agaly dělá už skoro všechno za mě a já pořád méně vím, zda tu chci nebo nechci zůstat.

Na ministerstvu sice papíru jak vody v řece Mississippi, ale co jiného než papír беру do ruky tady... a co jiného tu jsem než úředník? Na univerzitě bych třeba i docela rád vzal zavděk pracovní s dvěma spoludocenty — líp než se tady nudit sám jak v hrobce — a s třemi dalšími se vesele podělil o laboratoř nebo v ní pracoval v noci, noční práce v laboratoři je poezie! Na Akademii věd bych začal zcela dole, ale to je snad normální na novém pracovišti, nadto pak ve velechrámu vědy! Ale zas i docela rád bych si projel obě polokoule pod vlajkou Aquatechny - TAKŽE CO VLASTNĚ CHCEŠ, TY BLBČE?!

Už nic a zůstanu tady, rozhodl se Antal pevně. A začnu pracovat, už bez té pitomé helmy, ale vlastní hlavou! Vskutku se do toho dal, ale za pár hodin (mezitím volala univerzita, Aquatechna a dvakrát Agda, poprvé z postele a podruhé z koupelny podrobně mu popisujíc, co tam vidí v tom velkém zrcadle...) začal Antalovi sjíždět pohled zase k wrikomu, ono není snadné — a nadto v krásném letním dni! — šrotit jak ouřada jakéhosi druhořadého podniku, když stačí říct jen „Agantal volá Agalu!“ a ihned se ti rozestře pestrý vějíř rozkoší a vstupů do nových barevných životů — ale jako morfinistovi, když si to zas píchne! Vždyť tenhle hnědý obojek mi jen podlamuje vůli a mými vlastními rozmary, slabostmi a chťiči mě zotročí víc, než kdyby Agala v tom svém ostrovním kamenolomu ze mě rovnou udělala servita!

Život bez rovnováhy je rychlík řízený šíleným strojvůdcem — to jsem já — do tmy. Ale v tomhle rychlíku jsem spíš, jak to známe z

kriminálních filmů, vězeň eskortovaný ozbrojeným detektivem. Ten vězeň má na zápěstí pouto z hnědého kovu a detektivka pracuje pod krycím jménem Agda.

Její modrošedé auto nečekalo odpoledne na ulici a Agda nebyla ani v hotelu Bellevue. Celé odpoledne, ani večer.

„Agantal volá Agalu. Prosím Agdu.”

„Ano, miláčku?”

„Kde jsi?”

„Ale jen tak.”

„čekám tě v Bellevue.”

„Dnes nepřijdu.”

„Proč?”

Jen se smála... dlouho a roztomile.

„A zítra?”

„Zítra možná... Když budeš hodný...” Roztomile a dlouho se smála. Kéž bych měl sílu ji uškrtit.

Odepřela mi dnešní noc. Přislíbila zítřejší — jen neurčitě

— a pak se mi odepře na celý týden. A až rozleptán a pokořen touhou začnu o ni žebrot, usměje se na mě má kokainová Agda roztomile: „Miláčku, chceš si zas líznout toho bílého prášku? Ale centrála má k tobě napřed jistou prosbu —”

A to už nebude maličkost.

„Co uděláš pro Agalu?” avizuje již wrikom tu osudnou objednávku.

„Musím s vámi mluvit. Osobně,” řekl mladý Libich ve vidfonu a zakrátko se dostavil. „Moje manželka včera nastoupila znovu na své pracoviště. A v jejím provozu je teď jako, praktikantka Juna Jandeková... ačkoliv všichni ostatní studenti z její školy, jako každý rok, pracují v čistírně.”

„Vím o tom,” řekl dr. Navara rychle.

„A nepřipadá vám zvláštní, že zrovna v provozu HAS jsou teď už dvě... osoby s wrikomem?”

„Ale jaký zájem by mohla Agala mít právě na tomto malém provozu, když...”

„...když má další dvě své osoby na významnějších místech, že? HAS je malý provoz, ale důležitý. A co se dostane do jeho homogenizéru, dostane se do každé kapky pitné vody v celé Praze...”

„Vy myslíte —” začal Antal, ale zarazil se při pohledu na wrikom a významně na něj Šarlíkovi ukázal.

„Ano. Právě kvůli tomu jsem přišel. A myslím si, že je nejvyšší čas *dát to pryč*. Napřed tyto dva naše a pak ty dva zbývající. Než se něco stane."

Antal se mlčky díval na mladého muže. Oba jsme si už zkusili svoje, vid'. A proč jsme vlastně dřív spolu něco... Vědecký náměstek se krátce prošel po červeném koberci a pak přikázal vedoucímu experimentálních dílen, aby mu ihned vyklidil dílnu ED6 a poslal mu tam inženýra Kovalovského.

„Kovalovský je můj nejchytřejší elektronik," usmál se na Šarlíka.

„Ale neměli bychom tohle všechno zavolat napřed na SCSMC?"

„Až se dovíme něco určitého. Do té doby se budeme nadále chovat dle instrukce SCSMC svobodně a lidsky přirozeně... dokonce bych řekl, že *konečně* svobodně."

„Jistě. A jen škoda, že jsme se takhle nesešli už dřív..."

„Zrovna mi to taky napadlo. Šarlíku —" řekl mu Antal poprvé tímto jménem a přátelsky ho odvedl k osobnímu výtahu.

Přede dveřmi vyklizené experimentální dílny ED6 již čekal ing. Kovalovský s klíčem, kterým odemkl, a když všichni tři vešli, zamkl za sebou pečlivě na dva západy.

„Potřebuji to sundat," řekl mu vědecký náměstek a natáhl ruku s wrikomem.

Ing. Kovalovský čiperně začal svým nádobičkem zkoumat hnědý kov, ale kroutil hlavou pořád víc. „Fakticky teda *hodně* speciální slitina," mručel. „To má něco společného s kosmickou technikou, že?"

„Něco na ten způsob," řekl náměstek Navara netrpělivě.

„Po nějakém uzávěru ani stopa," prohlásil elektronik. „Takže na to musíme drasticky. Ale nebude vám vadit poškození náramkového pásu?"

„Zničte celý ten krám!" přál si doktor Navara.

Ing. Kovalovský dloubal do hnědého kovu rozmanitými sondami, prosvítil je dvěma druhy paprsků, načež se dal slyšet: „Chm!! Je to tvrdší než korund a bod tání vyšší než palladium. Asi teda kovokeramika, *v nejlepším případě*... Ale už jen kovokeramika je pěkná hajzlovina. To chce jedině unitom."

Položil náměstkovu ruku zápěstím na černý blok a přímo na wrikomový pás přiložil kulovou hlavici unitomu.

„Napřed jen povrchově pro orientaci," ohlásil, spojil hlavici s transformátorem — a vědecký náměstek zavyl jako pes.

„Chlape, vy mě zabijete!" sípěl pak, zrudlý a zalit vyrazivším potem, když byl opět schopný promluvit. „Vždyť to šíleně pálí! A pořád dál!!"

„On ten cajk má v sobě víc než hodinky a minikalkulačku..." pochopil elektronik. „Tím je mi taky jasný, proč to dělá takový refrakce. Teda řeknu vám jedno: tenhle cajk je napěchovanéj fantastickou elektronikou!"

„Která se umí bránit," řekl Šarlík tiše. „Já to už taky zkusil."

„To vám povím, že tohle je teda věc" jásal elektronik nad novinkou svého oboru. „Když uvážíme, že v těchhle pár krychlových centimetrech pracují celé koordinované systémy —"

„Zatracenej chlape, nechť uvažování a *dělejte* něco!" zavyl opět vědecký náměstek. „Vždyť mě to pálí pořád víc!!"

„Až to dosáhne maxima a celkem to bude trvat přesně třiadvacet minut," řekl Šarlík. „Já si to tenkrát stopnul."

„Zkusil bych to elektricky vybit, ale takové napětí byste zase nesnesl," uvažoval dál ing. Kovalovský. „Dalo by se leccos dělat, kdybyste to neměl přímo na těle. Třeba bych zkusil chlazení kapalným dusíkem... ale co ten vám zase udělá s rukou?"

„Říkáš, že to bude pálit třiadvacet minut, Šarlíku?" zeptal se Antal.

„Ani o minutu víc, Antale."

„A vás nenapadá už nic?" zeptal se svého nejchytřejšího elektronika.

„Snad přece něco. Uvažujte se mnou," vyzval inženýr Kovalovský, „a těch třiadvacet minut berme zatím jako hypotetické maximum, kterým se systém tepelně brání proti svému zničení. Docela nepochybně je tento systém dálkově řízen, ale nikoliv už energeticky napájen, chápete?" Ne "

„Protože dálkový přenos energie do vašeho náramku by byla už příliš fantastická technika," vysvětlil ing. Kovalovský. „Kterou ale elektronický systém na vašem těle ani nepotřebuje, protože se trvale nabíjí vaším tělesným teplem. Takže když teď za těch třiadvacet minut celou svou zásobu tepla vyzáří, musí nutně vychladnout. Ovšem jen do té doby, dokud jej svým tělesným teplem znovu nenabijete."

„Takže pak kdykoliv znovu..." zeptal se Šarlík Libich.

„Kdykoliv k tomu řídící centrála vyšle impuls," oznámil ing. Kovalovský.

„Takže teď musím čekat těch celých třiadvacet minut..." skučel pálený Antal.

„Stopneme si to," řekl elektronik.

„A to se nedá dělat vůbec nic..."

„Máte to bohužel přímo na těle. Takže teď musíte vydržet celou tepelnou reakci až do vybití napájecí baterie."

„A sundat se to nedá —"

„Máte to příliš těsně na sobě.“

„Začínám se bát, abych ještě nelitoval,“ sykal Antal zničeně, „že jsem se toho zavčas nezbavil i s rukou.“

A-ZZ (21)

1. srpna nastoupila operátorka Aranka Libichová znovu na své původní pracoviště v provozu homogenizace addiční směsi (HAS). Spoluzaměstnanci jí na uvítanou koupili kytku, dort, a celá parta si napřed poklábosila, co se za ty tři roky stalo — Lída se konečně vdala, paní Julka odešla do důchodu a místo ní tu máme mladou Margit, směnového mistra teď dělá starý Hanych, ale vedoucí provozu je stejný a žijem si tu pořád jako jedna rodina.

Po třech letech stanula Aranka znovu na svém místě u homogenizéru a zaposlouchala se do jeho uklidňujícího šumění. U téhle mé mašinky mi vždycky bylo dobře... a zase bude. Skleněným průzorem nahlížela dovnitř rotujícího bubnu, v němž víří míchaná addiční směs a vystřikuje krůpěje jak brilianty — z téhle stříbrné šťávy, kterou tu hlídám, se aspoň malilínka kapička dostane do každého doušku pitné vody v celé Praze, aby byla lepší, čistší i voňavější... jakž by i do našich životů měly vtékat briliantové kapky poezie. Dělán tady ráda.

Práce operátorek v malém (a „rodinném“) provozu HAS není namáhavá, většinou jen dozor nad automaticky běžícími stroji. A navíc tu teď máme na pomoc studentskou praktikantku Junu Jandekovou. My dvě se známe... ale líp nemyslet odkud.

„Paní Libichová, my se přece známe...“ „Tykej mi. Já jsem Aranka a tady si všichni tykáme.“ „Tak dobrý, Aranko, a ahojka!“ řekla Juna potěšené, zatáhla si mě k oknu a tam mi začala šeptat: „A heleď, Aranko, taky tě ten svinskej wrikom pálí?“

„Tady si nikdo s nikým nešeptá, Juno. A o tamtom už nechci ani slyšet.“

„Ale právě tohle nesmíš říct, nebo tě to začne hnedka svinsky pálit...“

„Už o tom nebudeme mluvit, ano? Už nikdy, rozumíš!“ Homogenizér tiše šumí, jiné mašinky zas předou nebo vrní a celkem tu máme božský klid. Ráno, pak při svačině a před koncem šichty se vždycky celá parta sesedneme u stolu pod ventilací a popovídáme si, ale na ty dlouhé hodiny mezi tím má každý svého koníčka, novomanželka Lída plete svému muži na zimu svetr s rukávy, Blažena louská křížovky, mladá

Margit zuřivě čte (dokonce i básně) a Juna poctivě šprtá jakousi termodynamiku. Já odpočívám, volně si jen tak vymýšlím a sním. Je mi tady líp než doma.

Doma teď máme tichou domácnost, ale není to dobré ticho. Šarlík chodí z práce až večer, obloží se knihami, v nichž nerozumím ani jednomu slovu, cosi si šeptá a mě už vůbec nevnímá. Babička chodí po špičkách, už ani v kuchyni si netroufne zazpívat a s úlevou mizí do své garsonky ihned, jakmile přijdu. A já, jakmile přijdu domů, ze všeho nejdřív si napřed naliju pořádnýho frťana rumu.

„Maminko," zeptala se Anka, „proč babička říká, že jsme nebožátka ubohý?"

V práci mám klid a při tichém šumění homogenizéru najednou zas chuť na nové verše... Vřak taky jsem je začala psát zrovna tady — nebo aspoň vymýřlet. A v Kralupech u řeky, v *našem údolí*, pod černou skálou mezi šípkovými keři, tenkrát ještě tak šťastná s Šarlíkem... a v noci pak v naší posteli hluboké jak koráb s přídí postříbřenou měsícem. Tam jsem počínala verše o lásce. Jak tenkrát bylo všechno jednoduché a krásné — než přišel Agala-Agimont a všechno zničil.

Dělal ze mě „elegantní dámu", kterou nejsem, a básnířku, kterou jsem ale spíš přestala být, v té Lasturové zátoce dokonce bohyni Afroditu,

další frařka

Agimonta řařka

a nakonec řpatnou matku a děvku, kterou být nechci. A nebudu.

8. srpna večer vysílal třetí kanál pražské televize dvacetiminutový medailónek z verřů „talentované mladé autorky Aranky Libichové, jejíž sbírku básní Modré trio připravuje k vydání nakladatelství Mladá hvězda". Autorka vypadala na obrazovce jakž takž, ale televizní diváky rozechvěl především její nádherný a bohatý hlas (namluvený ovšem z playbacku „rořtím" Lianou Bálkovou, jejíž jméno v té spoustě titulkovaných jmen režiséra, asistentů, zvukaře, kostymérky, vedoucího přenosového vozu atd., zcela zaniklo) zvučící křiřťálem a uřlechtílym kovem.

Od rána devátého srpna se do malého provozu HAS hrnula návštěva za návštěvou, všichni chtěli vidět „tu naši básnířku", Arančiny kolegyně Lída s Blaženou začaly vesele fungovat jako pořadatelky toho houstnoucího procesí a mladá Margit nadřšeně dělala Arance osobní sekretářku, neboť vidfon vytrvale zvonil a na jeho obrazovce celá galerie

tváří, sám ústřední ředitel Fila osobně blahopřál, mládežnická organizace žádala Aranku o založení literárního kroužku, předseda závodní rady objednal seriál besed postupně na všech pracovištích Pražských vodáren.

Aranka dostávala kytičky, bonbóny, obložené chlebičky, od pracovníků administrativy celkem šestnáct propisovacích tužek (a dokonce i čtyři nedostatkové rezervní náplně), od kolektivu skladu kancelářských potřeb tři balíky úzkoprofilového bílého psacího papíru, ale i jablečný štrůdl, sušený heřmánek, stěrač ke trabantu a staženého králíka.

„To jsem ještě tedy nezažila..." žasla Lída, „Lidi tě mají strašně rádi," šeptala Blažena dojaté Arance, „Protože ty seš prostě fantastická a přitom naše!" jásala mladistvá čtenářka Margit.

Ale vidí pak vyzváněl i doma, sídlištní výbor prosil Aranku o „literární besedu" pro dospělé a „knižní besídku" pro děti v sídlištním osvětovém středisku, výtvarnice Hružová nabídla ilustrovat její knihu veršů, „protože my ženský musíme držet pohromadě!", a Arka s Ankou se chlubily svou slavnou mamin-škou i partě uličníků, která hřebíky škrábe smalt nových aut zaparkovaných na dětském hřišti.

Dokonce i Šarlík vzhlédl od svých supervědeckých knih. „Byl jsem asi hodně pitomej, když jsem s tebou tenkrát mluvil o tvých básničkách," omlouval se, „ale to mě tak naštvalo, že si doma připadáš jako *duha, která spadla do sazí*. A pak jsem tě taky trapně podezříval kvůli těm bikinám. Ale já přece vždycky věděl, že seš dobrá, a třeba to tvoje *Nezvoň a vejdi*, to je fakticky krásný... a o nás dvou. Teď prostě už musíš dopsat svou knihu. A i já chci udělat něco velikýho."

Nazítří si do provozu HAS přišla redaktorka Mladé hvězdy pro rukopis sbírky básní „Modré trio"

„Ale já z toho tisíce veršů mám teprve šest set..." přiznala se Aranka. A má je Agimont, kterého nechci už nikdy vidět.

„Přijdu tedy znovu zítra a budu chodit tak dlouho, dokud si neodnesu všech tisíc!" řekla redaktorka. A chodila pak každý druhý den.

V práci mě teď Lída s Blaženou chovají jako miminko, náš mistr Hanych mi přinesl básničky své dcery, promované filozofky, s prosbou o posouzení, a mladá Margit naléhá stále tvrději: „Co jsi napsala včera? Dej mi to přečíst! Cože... zase nic?! *Ale ty teď přece musíš dokončit svou knihu!*"

Měla bych, už jen kvůli všem těm lidem, které přece nemohu zklamat. Aspoň pro ně bych to měla udělat. Šest set veršů už mám... má je Agimont. A těch zbývajících čtyři sta bez něho už neudělám. Ale přece

stačí jen říct „Agaranka volá Agalu —“

— ale právě na tohle Agala čeká! A ty už přece dobře víš, jak rychlý to pak bere sešup, jelas s Agimontem napsat básničku k řeckému moři a vyválela ses tam s ním v písku, jelas recitovat básničku do Říma a vyválela ses s ním znova v hotelu. A teď se ho už zase chystáš volat, abys do toho všeho vlída znovu?

Samozřejmě ne, tamto se nesmí a nebude opakovat už nikdy! Ted' se jedná výhradně už jen o mou knihu — která tu zůstane, až Agimont s Agalou už dávno odtáhnou k čertu. Ale má kniha bude žít dál, všichni ji budou číst, i Šarlík, jednou i moje děti...

Ostatně ani tamto jsem nezavinila já, já přece opravdu nechtěla, aby se to stalo! Tenkrát v Lasturové zátoce... to způsobilo to slunce, které zešílelo. A v tom nočním římském hotelu zas všechno zavinil ten zrádnej šampus...

Poprvé sluníčko a podruhé šampus, takže ty jsi vlastně nevinátko ubohý, jo?!

No tak docela ne, ale trochu vlastně ano.

Omlouvat poslední podlehnutí znamená chystat se již na příští, *však ty to dobře víš*, dvakrát ses zapřísahala, že už nikdy — naposledy ještě předevcírem! Jako se zapřísahá alkoholik na záchytce a v té chvíli tomu i opravdu věří. Ale pak se ožere zas, po každém dalším podlehnutí je vždycky těžší toho nechat, až nakonec je z něho notorák.

Já vím. Samozřejmě. Je to tak! To přece ví každý a je to obecně známo, všude jsou o tom i plakáty. No dobře. Nicméně však neshledávám důvodu, proč bych nemohla vydat svou knihu básní. Už jen kvůli všem těm lidem, které přece nemohu zklamat. Ostatně i můj manžel si to výslovně přeje!

(Takže ty sis to dokonce už i zdůvodnila!)

Večer, zrovna když jsem uložila děti a šla se koupat, ozval se z wrikomu Agimont:

„Má paní, budu vás tisíckrát prosit za odpuštění, ale napřed musíme urychleně dokončit vaši knihu! Zítra si pro vás přijedu —“

„Až jestli mi to můj manžel dovolí!“ řekla Aranka důstojně, vyšla z koupelny a řekla „Šarlíku!“ Ale Šarlík pohroužen do fotbalu v televizi, zrovna padl gól a můj muž mě v tom rámusu neslyšel. Ale vždyť on mi přece výslovně řekl, že svou knihu teď už *musím* dopsat, ne? Stejně jako v práci Margit a všichni.

„Ale já budu zítra v práci,“ řekla Aranka wrikomu.

„Vezměte tam s sebou celou vaši urnu. Přijedu přesně v poledne!“

A je to. No ale vždyť se přece jedná jen o poezii... A když na ni teď už nestačím sama, tak ať mi Agala-Agimont vydlabe z mé krabice od bot těch chybějících čtyři sta veršů a patřičně je ohobluje — to je pro docenta poezie přece maličkost, ne?

Z dětského pokoje se náhle ozval křik. „Mami, pojď sem honem!“ volala Anka. „Arka vyndala rybičku z akvária a vozí ji v kočárku!“

Jako mě zítra už zas povevou v tom modrošedém autě...

Nazítří Arance uděleno zvláštní povolení „ke kulturní činnosti v pracovní době i mimo její pracoviště“, na němž ji bude zastupovat praktička J. Jandeková (toto zvláštní povolení přišlo až odněkud shora z podnikového ředitelství, snad prý dokonce přímo od některého náměstka), Aranka uvolněna, omluvena a přesně ve 12.00 naložena do limuzíny Agaly.

„Chci vás tisíckrát poprosit za odpuštění, má paní —“ začal Agimont, sotva si v kavárně Slavii sedli k rezervovanému stolku u okna, ale Aranka ho rázně přerušila.

„O tamtom nechci slyšet už ani slovo. Chtěl jste mou urnu. Tady ji máte a dejte se ihned do práce!“

„Ano, ovšem... zajisté. Hned se do toho dám. Ale vy sama... vy teď už nechcete napsat nic?“

„A nevíte kdy? Když teď chodím do práce — jak si přála vaše centrála?!“

„Ano, jistě... samozřejmě. Vaše kniha bude urychleně dokončena i vydána, vytištěna na nejlepším papíru s bohatými ilustracemi a zlatou ořízkou, možná i v kožené vazbě. Ovšem centrála by ráda věděla, co zas vy na oplátku... Rozumíte, k čemu vy byste byla ochotna... respektive co od vás lze čekat... Rozumíte mi?“

„Ne!“ řekla Aranka nemilostivě svému bývalému milenci, který se topil ve strašných rozpacích. Nervózně vypil svůj koňak, hned si objednal další, a než mu jej přinesli, nasypal si do úst polovinu tubičky žlutých tablet.

„Co byste byla schopna udělat pro Agalu?“ vypravil ze sebe konečně, rychle vypil druhý koňak a objednal si třetí.

„Já? Copak toho nebylo už dost?“

„Ano, ovšem... Ale konkrétního vlastně nic...“ Zpocený Agimont dojedl své žluté tabletky, načež se pustil do modrých a vsypal si jich do úst celou hrst. „Co byste tedy mohla Agale nabídnout?“

„Ale co já bych jí měla co nabízet?! Zanedbala jsem kvůli ní své děti,

zradila manžela a ohrozila celou svou rodinu — Co to na mně vlastně chcete?!"

„Já nic, ale centrála." Agimont se usilovně krmil tabletkami, teď zas šedými, a zapíjel je koňakem. „Uklidněte se a zkuste přemýšlet. Co jste schopna udělat pro Agalu? Například na vašem pracovišti. Jsou tam různé stroje, například ten — *homogenizér*? Ale já technickým věcem vůbec nerozumím. Prosím, pomozte mi..."

„Já dělám přímo u homogenizéru — Proboha, vy chcete, abych s ním něco provedla?!"

„Ale vždyť vám přece říkám, že se ve strojích vůbec nevyznám! Ted' musíte přemýšlet už sama. *Co byste mohla udělat pro Agalu?*"

Události pak vzaly hrozný spád, Agimont se začal na židli hroutit, zoufale se vzchopil k odchodu, vstal, ale upadl tváří na stůl a strhl jej k zemi, vrchní ho vystrkal na ulici, musela jsem zaplatit čtyři koňaky po osmnácti korunách a s urnou v podpaží jsem utekla z kavárny, Agimont upadl na chodník, zvedala jsem ho, vedla ho k jeho autu, ale nebyl schopen už ani odemknout dvířka, zavolala jsem taxík, jeli jsme do nějakého hotelu Bellevue a ve svém pokoji se Agimont zhroutil na koberec.

Položila jsem mu svou urnu na stolek a zůstala stát ve dveřích. Dál už ani krok! Ale ten člověk přede mnou umíral.

„Hrozné nebezpečí... Vůbec si neumíte představit... Má paní, mám o vás strach —" blábolil cukajícími se ústy s obličejem na podlaze a celým tělem mu projížděly křeče.

„Jaké nebezpečí? A co jste to říkal o tom homogenizéru?"

„Já nevím... nevím už nic. Go uděláte pro Agalu? A co já... Kdo neposlechne, musí na ostrov... do kamenolomu — *Co uděláte pro Agalu?*"

Ten člověk přede mnou umíral a musela jsem přikleknout k němu, aspoň mu zdvihnout hlavu, aby se neudusil. Pak jsem mu pomohla do postele, podložila mu hlavu polštáři, ale jeho dech začínal slábnout.

„Co uděláte pro Agalu..." zachroptěl a pak už jen lapal po vzduchu, umíral mi před očima a musela jsem ihned zahájit umělé dýchání, zvedala jsem jeho bezvládné paže a tiskla mu je k hrudníku, dusil se pořád víc, nasadila jsem dýchání z úst do nosu, potom z úst do úst a tak ho zachránila.

Ubohé roští Agaly a její loutko... Vozils mě autem, objednával mi šaty, kupoval módní doplňky, vybíral verše a dělal ze mě bohyni, jako bys sám byl bohem na té řecké pláži — od níž hned za kouskem moře tě

čeká zástěrka otroka, bič a kamenolom. Chtějí tam poslat i mě? Ale já se jich už nebojím, když přece nejsem sama. A ani ty se neboj, vždyť to všechno byl jen podvod a tyátr.

ŽIVOT JE PŘECE NĚCO ÚPLNĚ JINÉHO —

Říkala jsem mu to z úst do úst, naléhavě, vroucně a se slzami dojetí, líp než ve všech svých verších a všechno nejlepší, co ve mně bylo, přitom by snad i kámen musel ožít a tak procítal i muž, kterého jsem právě navrátila životu. Důvěřivě jak dítě mi položil dlaně na ramena, slzeli jsme spolu, jeho ruce mi pak začaly sjíždět k bokům a já věděla, že ho teď už okamžitě musím opustit. Ale v té chvíli jsem k tomu prostě nenašla sílu.

Strašně procitnutí v cizím hotelovém pokoji.

„Agala ti oznámí, co potřebuje. A ty ji musíš poslechnout," říkal Agimont pololeže na loktech, teď již dokonale klidný.

„Ne!!“

„Proti Agale jsi zcela bezmocná," říkal a znělo to už jako výsměch.

„Ne!!“

Aranka Libichová, rozcuchaná, s rozmazanou tváří, nešťastná a zoufalá, utíká ulicí a pod paží svírá starou krabici od bot plnou básniček — jsou tam i ty o lásce k jejímu muži. Kterého jsem potřetí zradila.

„Maminko, cos nám to přinesla v té škatuli?" ptají se doma děti.

Ale maminka teď potřebuje být sama — NE! To právě mé osamocení mě tak strašně odcizilo, jako tvé i tebe, můj drahý a jediný muži. Proč jsme nebyli spolu? Budeš mě moci ještě přijmout a znovu se ke mně vrátit, jako já chci k tobě? *A už nikdy mě nenechávej samotnou, prosím prosím —*

Do našeho patra přijel výtah, z chodby slyšet bouchnutí jeho dveří, „Jede tatínek!" volaly děti a běžely mu vstříc, pověsily se na něho z obou stran a líbaly ho, kam jen dosáhly.

„Tatí, dneska jsi mě ještě nepomazlil!" říkala Arka a Anka: „Já chci mazlit víc, protože jsem o hodinu mladší!" Šarlík se k nim shýbal a zvedal je k sobě na loktech.

Tak se mi vrátil můj muž.

A-ZZ (22)

Neviditelná dlaň Agaly se začíná svírat a šéf dokumentace Šarlík

Libich, skvělý mladý zlepšovatel a autor přihlášky významného světového patentu, cítí sílící tlak jejích modrých prstů.

Místo triumfálních vstupů za tlusté sklo sanahydroniky povoláván tam teď spíš jako školák k pokárání do ředitelny. „Ve vaší metodě čištění pitných vod — poněkud krkolomné, což si konečně již musíme přiznat —“ říká přednosta J. A. T. Oberthor-Obora jízlivě, „jsme objevili další dvě nejasnosti. Sice nám tu hezky popisujete autosyntézu neocystofýlinu — ale neuvádíte, zda se jedná o jeho cis- nebo trans-isomér.“

Tlustý přednosta už zase kraluje ve svém křesle, na jeho stole sedí Aglaja a vytrvale mu cosi našeptává — to ona inspiruje tyto útoky, mající mě srazit na kolena jako bezmocného prosebníka její centrály.

„Tak *cis* nebo *trans*!“ naléhá Oberthor-Obora.

„Jako *autorovi metody* je vám to samozřejmě *naprosto jasné* — pane Šarlíku!“ vymáhá na mně Aglaja zlomyslně odpověď — kterou mi však tenkrát v Bellevue do hlavy nenapumpovala. Agala zkonstruovala mou metodu se skrytými háčky, kterými mě nyní táhne do svého podruží.

„Další problém je v cyklické bakteriální makrodesumpci,“ zkouší mě Obora z látky, kterou neumím. „Co nám povíte o inhibujícím vlivu trikakopeptidů za přítomnosti volných fosfátových aniontů?“

„Toto je ovšem krajně závažné a zpochybňuje celou metodu. Což se ovšem týká i vašeho patentu,“ pokračuje Aglaja nelítostně. „A jestliže patentový úřad nedostane závčas chybějící údaje, bude vaše přihláška zamítnuta.“

„Tak ty údaje patentáku pošlete!“ říkám jí už vztekle.

„To ovšem nemám v pracovní náplni. To musí autor přihlášky už sám —“ vysmívá se mi do očí a významně si ťuká na zápěstí, kde má platinové hodinky — abych já poprosil ty své hnědé.

„Ale v pracovní náplni taky nemáte povalovat se tu po stole. Vraťte se na své pracoviště!“ sjel jsem ji.

„Už běžím, soudruhu vedoucí!“ zašklebila se mi, pošeptala ještě cosi Oborovi, oba se zasmáli, a Aglaja vyklouzla jak divoká kočka.

„Ještě něco — pane Libich!“ řekl přednosta sanahydroniky. „Než sem příště vejdete, umyjte si ruce. Je to předpis, který platí pro každého, a tedy snad i pro vás, žeano!“

Modrý prst proniká i do archívu, Panýrková teď už zas se mnou mluví spatra a uštěpačně, ač jsem jí dal přidělit čtyřicet pastí na myši a z vlastních peněz jí do nich kupuji slaninu a ementál jako návnadu. V archívu už myši nepišťí, ale Panýrková si tam s Aglajou za balíky starých

lejster šuškájí jako dvě čarodějnice.

„Přikázal jsem vám vrátit se na své pracoviště!" křikl Šarlík na Aglaju.

„Budu tam dřív než vy, soudruhu vedoucí!" ušklíbla se.

Aglaja mi teď už nenabízí projížďky v závodních autech — natož samu sebe — ale systematicky pode mnou podrývá půdu jako dálkově řízený mechanický krtek. Kdybych s ní aspoň mohl vyrazit dveře! Na což sám nestačím a s Antalem Navarou si sice už tykáme, ale Antal se bojí centrály. Na zápěstí pod wrikomem má popáleniny druhého stupně.

Z dokumentačního oddělení teď už nepokrytě agentura Agaly, Agor tu pobývá celé dny a přináší si sem stále nové modrošedé skřínky a bedničky zježené sondami a mikroanténami, dnes přivlekl další bednu velikou jak skříň.

„Kdo vám dovolil přitáhnout sem tuhle kraksnu?!" zabouřil Šarlík.

„Vědeckej náměstek," ucedil Agor pohrdavě. „A tak sklapni zobák, Libichu!"

Šarlík skočil k vidfonu a okamžitě si stěžoval doktoru Navarovi.

„Zas už něco?" vzdychl utrápený Antal. „Já už toho Agora vážně budu muset vykopnout — *AÚUUÚ*, mě to začíná pálit..." A Antalův obličej se zkroutil bolestí dřív, než stačil zmizet z vidíonové obrazovky. Agor s Aglajou řvali smíchy a Aglaja, povalující se přitom na stole, se sprostě plácala do stehů.

„Slezte okamžitě s toho stolu a začněte pracovat!" zařval Šarlík na svou „starší dokumentaristku".

„Ale co mám dělat, šéfe?" Šklebila se. „Plán oddělení mám splněný až do třicátého září a moje UX-mašinka už nemá do čeho kousnout. Místo řvaní na mě raději vymyslete, čím ji chcete krmit. Víte, o jak obrovské sumy okrádáte podnik prostojem téhle luxusní elektroniky?"

Ta modrá bestie má bohužel pravdu, protože abstraktor s memoblokem po dosažení úrovně dvou tisíc UX-jednotek semelou svůj denní přiděl za několik minut.

„Ten vymyslí starou belu," řekl o mně Agor. „Ačkoliv by měl začít myslet a zatraceně rychle — *než přijde k úrazu!*"

Nejraději bych ho srazil k zemi a šlápl mu do toho jeho sprostýho ksichtu, ale tenhle Agor má figuru boxera a svou výhrůžku slovy hned doplnil i akcí, před mýma očima přerazil polici v regálu — tak lehce, jako by byla papírová — hranou své dlaně ztvrdlé cvičením karate.

„No já radši půjdu, než tu začnou lítat facky," šklebí se mi už i Milošek Zvěřina, bere tu hnusně olezlou tašku s urvanýma ušima a vesele se

ztrácí. Milošek si své listonošské pochůzky doslova zamiloval, našel si při nich novou dívku v medibiologii, další v sanahydrone a teď začíná balit ještě i sekretářku ústředního ředitele Fily.

Jako potápěč na ohrožené a už i ostřelované lodi si Šarlík za dveřmi své pracovny rychle nasazuje mikrovlnnou přílbu a šachtou nukleární rezonance se hrouží hluboko do svého nitra, kam úzkosti, napětí a tlaky zevně již nepronikají, až do neochvějně svobodného středu lidské bytosti, odkud pak již volně vzlétá k ozářeným výšinám, z nichž všechny souvislosti náhle přehledné a seskupují se do největšího projektu nejen průmyslové sféry... *Hlubkové prosvětlení všech vztahů mezi lidmi... Odbourání sobectví, malosti, rivalit... Bez sebemenší investice znamená okamžité zvýšení všech produktivit o tři sta procent... Během prvního roku o další dva tisíce... Celoplanetární řetěz rukou, mozků i srdcí... Planeta Země produktivním rájem družné pospolitosti...*

Za tohle bych dal asi i svůj život, kdyby to šlo nějak důstojně zařídit. Výšleh superinteligence IQ 2000 však již pohasl a z Šarlíka opět jen uštvaný úředník.

„Agšarl volá Agalu.“

„Agala slyší Agšarla,“ řekl wrikom číhavě.

„Chci to, co jsem před chvílí zahlédl!“

„Co Agšarl udělá pro Agalu?“

„Co by to mělo být?“

„Převzít svůj úkol.“

„Jaký?“

„Agšarl bude zavčas vyrozuměn. Napřed se však na svůj úkol musí připravit.“

„Jak?“

„Psychickou část přípravy zahájí Aglaja. Konec spojení.“

Za malou chvíli vešla energicky Aglaja s malou přenosnou modrošedou vysílačkou.

„Samozřejmě jste již slyšel, co o Agale řekli její přátelé —“ A Aglaja to Šarlíkovi rychle přehrála, od Junina „Agala je prima hvězda a má lidi ráda,“ a Arancina „Agala tě povede ke štěstí. ..“ až po Antalovo „Agala je nejpřístupnější verze ráje“.

„A centrále teď chybí ještě něco od vás, pane Šarlíku,“ dořekla Aglaja, přepjala vysílačku na příjem a přistrčila mikrofon Šarlíkovi k ústům.

„Takže já teď mám taky odříkat nějaké takové věty?“

„Ne *nějaké takové*, nýbrž přesně požadované, a nejenom je odříkat, ale

hlavně je přijmout za své. Opakujte po mně tyto dvě věty: *Agalu musím poslechnout ve všem a v čemkoliv!*"

„Tohle se mi teda říkat nechce —"

„A druhá věta zní: *Proti Agale jsem zcela bezmocný.*"

„— a tohle ještě miň," řekl, ale vtom ho již wrikom začal pálit do zápěstí.

Aglaja pozorně sledovala Šarlíkovo mučení a s krutou rozkoší si přitom špičkou jazyka přejížděla horní ret.

Každé odpoledne po práci čeká Aranka Libichová na svého muže před vrátnicí Pražských vodáren, zavěsí se do něho a vede si ho na malou procházku městem, na nábreží, prohlížíet výklady, do parku a na zmrzlinu — jako kdysi dávno, ještě před svatbou a hned po ní, v té naší nejkrásnější době. Jako by mi ji chtěla znovu vrátit.

Aranka je teď už jiná, proměněná. Na obou tvářích vedle ústních koutků se jí usadily dvě jemné rýhy. Je teď bledší, tišší a krásnější.

„Nesmíš mě už nechat nikdy samotnou!" šeptá mi, když ji líbám.

Po dlouhé řadě týdnů jsme šli spolu večer do kina a pak ještě do vinárny. Najednou si máme zas co povídat. Arance prospívá, že opět chodí do práce mezi lidi, a v noci mě nevyhazuje z ložnice, ani když chrápu. Znovu se už spolu milujeme a je to mezi námi v pořádku. I děti to vycítily. Jsme už zase rodina.

Přesně o půlnoci Šarlík Libich probuzen cizím hlasem v manželské ložnici.

„Agala volá Agaranku!" znělo z wrikomu na zápěstí jeho ohromené ženy. „Agaranka musí opakovat tyto dvě věty: *Agalu musím poslechnout ve všem a v čemkoliv! Proti Agale jsem zcela bezmocná.*"

„To začalo mluvit samo od sebe..." šeptala Aranka s hrůzou.

„Chce-li se Agaranka vyhnout trestu, musí obě věty opakovat okamžitě!" hřměl její wrikom.

„Mám to opakovat?" ptala se zděšená Aranka manžela.

„Ani nápad!" rozzuřil se Šarlík. „Když nám ti sprostí modráci začínají lízt už i do postele — *AÚÚÚÚ!*" A Šarlík syčel bolestí, když ho jeho wrikom začal pálit na popálené již zápěstí.

„Co je ti, miláčku?!" trnula Aranka.

„To nic. To za chvílku přejde."

Šarlíkův wrikom se žhavil plných pět minut a pak se rozžhavil wrikom Arančin.

„Mě to strašně pálí!!" naříkala trestaná máchajíc zoufale rukou s

horkým náramkem.

„Pět minut to musíš vydržet, miláčku!" volal Šarlík a přinesl jí do postele mokrý ručník jako obklad, který však plačící ženě nepomohl.

Těže noci přesně v 02.00 hodin opakovala centrála svou žádost, tentokrát již současně z wrikomů obou manželů, a po neuposlechnutí oběma uděleny další tepelné tresty, sice opět jen pětiminutové, ale na popálené již kůži o tolik bolestivější — a stokrát víc než můj náramek mě mučilo Arančino trýznění, moje krásná a něžná holka statečně kousala do polštáře, aby nekřičela bolestí, a líbal jsem ji do zpocených vlasů, na usazené tváře, a šeptal jí, že přece nemůžeme říkat tyhle otrocké ohavnosti, které by pak našimi hlasy mohly slyšet i naše děti. Moje skvělá žena přikyvovala beze slov, protože bolestí už nemohla mluvit.

A ještě jednou pak totéž přesně v 04.00 hodin. Potřetí pálená Aranka odhodila polštář a začala zoufale výt.

„Tak jim to už řekni, miláčku!" volal na ni Šarlík. „Řekni jim to honem — *já tě o to prosím!*"

„Agalu musím poslechnout ve všem a v čemkoliv," řekla rychle do svého wrikomu. „Proti Agale jsem zcela bezmocná."

Wrikom ji okamžitě přestal týrat. Ale jen na pět minut a znovu se ozvala centrála: „Agaranka musí přimět ke splnění žádosti ještě Agšarla."

„Ne!" křičela Aranka, a když ji hnědý náramek začal znovu mučit, pak do polštáře už řvala. „Ne!"

„Musím jim to říct," sípěl Šarlík.

„Ne! Ty nesmíš! Ty ne! Nesmíš kvůli mně, miláčku. Já to vydržím —" sténala rozhrzanými rty, svíjela se v nových mukách a tloukla wrikomem do koberce. V té chvíli jsem ji miloval jak dosud nikdy.

Muž bojuje, až třeba zhebne. Ale nemůže bojovat ženským tělem matky svých dětí.

„Agalu musím poslechnout..." odříkal jsem vztekle do wrikomu, co — aspoň v té chvíli — byla i pravda. „Proti Agale jsem zcela bezmocný."

Když už nejsme sami a navíc žijeme v lásce, nemůžeme nakonec nezvítězit.

Brutální nátlak Agaly pokračuje a sílí. „Jsi připraven převzít svůj úkol?" naléhají wrikomy obou manželů teď již v kterékoliv noční i denní hodině. „Splníš úkol Agaly?" A tepelné tresty uděleny okamžitě nejen za odmítnutí vymáhané odpovědi (5 minut), nýbrž i za odpovědi neúplné a nesprávné (3 minuty), nebo i jen za pouhé zaváhání (1 minuta).

„Neměli bychom to oznámit tomu úřadu pro cizí hvězdy?" navrhla ztrápená Aranka.

„Myslíš SCSMC? Ale ten nám přece nepomůže, když wrikom žádným způsobem nejde sundat." Šarlík nalil Arance novou porci dětského oleje na spálené zápěstí. „My se napřed musíme dozvědět, co od nás Agala bude chtít. Asi něco strašného... A teprve pak zavoláme SCSMC, aby varovala všechny lidi."

„Splníš úkol Agaly?" zeptal se Šarlíkův wrikom.

„Tak teda jo!" houkl Šarlík našťavaně a dostal tříminutový trest za nesprávnou odpověď.

„Poslechněš Agalu?" zeptal se wrikom Aranky, kterou vzápětí potrestal jednodominutovým pálením, protože odpověděla sice správně celou větou „Poslechnu Agalu!", ale ne dost rychle, protože si zrovna čistila zuby.

„Uposlechněš Agalu ve všem a v čemkoliv?!" zaburácely současně wrikomy obou manželů těsně před vyvrcholením jejich milostné hry.

„Ti modráci nám chtějí zničit docela všechno!" sténala Aranka pálená čtyři minuty (za odpověď opožděnou plus neúplnou, protože v ní vynechala poslední tři slova „...a v čemkoliv").

„Musíme to už vydržet až do konce —" Šarlík ještě před skončením svého pětiminutového trestu náhle vyskočil z postele a vykřikl: „— až do vybití napájecí baterie!"

„Co to povídáš?"

„Inženýr Kovalovský! Ten nám to přece jasně řekl!"

„Kdo to je?"

„Nejchytřejší elektronik v podniku. Víš, jak jsme s Antalem za ním tenkrát zašli, aby nám sundal wrikomy —"

„Ale on vám je nesundal."

„Ne, ale vysvětlil nám jejich energetiku." Šarlík rozčileně přecházel ložnicí. „Podívej, tyhle naše náramky se nabíjejí naším tělesným teplem. Ve dne v noci je sbírají a pěchují do svých napájecích baterií. A když pak centrála vyšle impuls, wrikom nás začne pálit — *ale jenom naším vlastním teplem, které v nás předtím nasbíral!!* Protože žádné jiné teplo v tom náramku není.

A my už i víme, že stačí maximálně na třiadvacet minut toho tepelného teroru. Takže když třiadvacet minut vydržíme — "

„Miláčku, prosím tě, dneska už ne!"

„Neboj. Zítra jedeme do Kralup a odpočineme si na to."

Krásný víkend v Kralupech, hráli jsme si se šťastnými dětmi a po té

dlouhé řadě týdnů šli spolu sami podél řeky do *našeho údolí*. Šípkové růžičky již opadaly, ale celé údolí pod tou černou skálou rozkvetlo fialovými klasy trávy.

„Proč naše náramky už tak dlouho mlčí?“ zeptala se Aranka máčejíc si hojící se ruku v říční vodě.

„Sbírají naše teplo k tomu velikému mači. Který musí být už poslední.“

Návrat do Prahy hned po obědě, abychom si doma ještě zdřímli. Dnes v noci se asi moc nevyspíme.

Manželé Libichovi uložili děti do postýlek, mlčky spolu vypili sedmičku červeného vína, a když se jehla gramofonu tiše zdvihla nad dohrátou deskou Deváté symfonie, šli si lehnout do ložnice.

„Miláčku,“ řekl Šarlík Arance, „asi bude lepší, když já sám...“

„Ne. Chci s tebou! S tebou všechno.“

„Je to jen třiadvacet minut,“ připomněl jí muž, políbil ji na čelo a pak už odhodlané: „Agšarl volá Agalu!“ „Agaranka volá Agalu!“ řekla žena s úzkostí svému hnědému náramku.

„Agala slyší Agšarla,“ odpověděly oba wrikomy číhavě. „Agala slyší Agaranku.“

„Agšarl a Agaranka chtějí okamžitě znát své úkoly,“ řekl Šarlík, „nebo oba zruší spojení s Agalou navždy.“

„Splníš svůj úkol?“ ozvalo se z obou wrikomů současně.

„Dokud nám naše úkoly nebudou přesně a podrobně popsány, končíme spojení s Agalou!“ řekl Šarlík pevně a po něm, dost nervózně, i Aranka.

Centrála vyslala dva pětiminutové tresty, načež se ozvala z obou wrikomů: „Poslechněš Agalu?“

„Už jen osmnáct minut,“ řekl muž ženě, když náramky obou se rozžhavily na dalších pět minut. Naříkající Aranka se zaryla celým tělem do lůžkovin, Šarlík jí líbal mokrou tvář a šeptal jí její báseň

Do kostkované deky ve štěstí

pláceme suchýma očima

Jak žít s tebou?

Jak žít bez tebe?

„Poslechněš Agalu?“ zasyčela centrála.

„Teď zbývá třináct minut a když tohle vydržíme, pak už jen osm...“ říkal muž, ale žena třetí pálení nemohla již snést a její bolestný křik pak ani její muž.

„Tak jim to řekni, miláčku,“ prosil ji. „Aspoň si na chvilku ulevíš.“

„Poslechnu Agalu," zasténala zmučená Aranka do wrikomu, který vzápětí vychladl.

Probuzeny matčíným křikem přiběhly obě děti do ložnice. „Maminko, proč pláčeš? Tatínku, co se vám stalo?"

„To nic a mažte honem zpátky do postýlek!"

„Maminko, tebe už zas pálí ručička," všimla si Arka, přinesla z ledničky mražený smetanový krém na snídani a naplácala jej rodičům na zápěstí.

„A teď už honem spát!" odesílal je Šarlík.

„A nebude maminka už plakat?" chtěla vědět Arka.

„Možná ještě trochu. Ale tím se jí jen uleví."

„Maminka je nemocná? A ty taky, tatínku?" ptala se Anka.

„Už jen trochu a brzo se uzdravíme."

„Ale nepůjdete do nemocnice," ujišťovala se Arka.

„Nebojte, budeme s vámi doma."

„A vy se taky nebojte," řekla Anka. „My vás nepustíme umřít."

„Už je mi líp," řekla dojatá Aranka po uložení dětí do postýlek.

„Dokončíme to ještě dnes?" řekl jí Šarlík tiše.

„Musí to být... hned dnes?"

„Každým odkladem se znovu dobíjí... ta baterie. A pokaždé znovu je pak zase silnější."

„Takže to musíme dotáhnout —"

„— až do konce. Chceš?"

„Chci." Žena vzdychla. „Pokusím se."

„Vydrž, miláčku." Šarlík zapjal oba wrikomy. „Agšarl a Agaranka ruší spojení. Konec, Agalo!"

„Poslechněš Agalu?" zaskřípěly wrikomy.

Nový příval žáru zkroutil vzpurně mlčící manžely, ale objímali se při tom, Aranka hryzala polštář, aby křikem opět neprobudila děti, a Šarlík tloukl hlavou do matrace, už jen chvíli, už jen posledních pár minut —

„Poslechněš Agalu?"

— ale právě ty poslední chvíle jsou nejtěžší. Tak dobře, už teda vydržím, vyhrál jsem a jsem král, teď už jen docela poslední maličkej oddech, abych tím víc pak vychutnal tenhle svůj velikej triumf, jen ještě jednou, už jen jednu cigaretu, skleničku, poslední injekci, setkání na rozloučenou, poslední objetí, už jen tuhle jednu jedinou tabletku... To přece můžu, když jsem z toho už venku, ne?

„Poslechněš Agalu?"

„Poslechnu Agalu," řekl náhle Šarlík a začal volně dýchat.

Až potom se zděsil, proboha, co ve mně to mluví za mě, to nebyl já, já přece byl z toho už venku —

Však ty dobře víš, že podlehnutí je jen okamžitá úleva a po ní to přijde znovu, a ještě horší. Každým podlehnutím znovu nabíjíš svůj otrocký obojek svou vlastní silou — proč ji odevzdáváš otrokáři? Který tě, až se vysílíš, uková do svých řetězů navždy.

Tentokrát zas Aranka posilovala manžela — ženy jsou údajně křehčí v boji, ale vůči bolesti pevnější — „Vydrž, miláčku," šeptala trpící žena muži a on se opět vzchopil:

„Agšarl odvolává svou poslušnost Agale. A teď už žádnéj Agšarl, ale *pan Libich!*"

„A paní Libichová!"

V dorážejících vlnách se muž se ženou drží za ruce a pevně se přimykají k sobě, když jsme spolu, vydržíme všechno — Vzájemně se křísili, znovu umdlávali, až ten cizí nátlak zeslábl a konečně ustal.

„Mě to už přestalo pálit..."

„Mě taky. *Vyhráli jsme!*"

„Protože mě nenechal samotnou," řekla žena.

„Protože jsme byli spolu," usmál se na ni muž a — jak toto pohlaví, údajně silné, má už ve zvyku — honem běžel pro láhev, aby to zapil.

„Řekl bych, že jako reprezentanti lidstva jsme se zachovali vlastně skoro úplně výborně, ne?" zazubil se.

Šarlík s Arankou pili chladný sekt až do úsvitu a zpívali si tiše, aby neprobudili své děti.

„Ale co bude dál?" začala se starat.

„Už nic. Teď jsme z toho opravdu už venku,"

„Ale tys říkal, že se to pořád nabíjí... naším teplem."

„Jenže my teď už nedáme našeho tepla tolik, aby nás mohlo zase pálit. Přejdeme do útoku, rozumíš? Podívej —" A Šarlík zaútočil na centrálu:

„Agalo, kdepak seš, ty modrá chcíplotino!"... „Vidíš — nic. A teď zas ty."

„Agalo, slyšíš mě ještě?" řekla Aranka svému hnědému náramku. „Já na tebe kašlu!"

„Tak copak, Agalo, ty si už nechceš s náma povídat? Ty modrej hnuse vystytlej?"

„Agalo, ty huso a pitomá náno —"

„Počkej, nahrajeme jí to na magneták, ať se s ní už nemusíme špinit. Proti technice stačí přece taky jenom technika. Ale mohli bychom ji ještě trochu škrábnout, ne?“

Rozjaření manželé si přinesli do postele pilníček na nehty, velký pilník, dláto, nebozez, a s chutí se zaryli do svých wríkomů, které však ani na nejhrubší rouhání a dokonce ani na pokusy o své zničení — vyvrcholení to vzpoury — nemohly již odpovědět tepelnou odvetou. Vybité baterie stačily jen chvílemi náramky slabě ohřát, nanejvýš jen na tělesnou teplotu vzbouřenců, což bylo na spálené kůži dokonce příjemnější než studený kov.

„A povíme to i Antalovi a Juně!“

Ve svém dokumentačním oddělení si Šarlík Libich napřed poslal Miloška Zvěřinu pro svačinu (čtvrt kila uheráku a pět dortů se šlehačkou) a hned pak to pověděl Antalovi do vidfonu před Aglajou a Agorem.

„Opravdu jen těch třiadvacet minut?“ ujišťoval se ještě jednou doktor Navara na obrazovce.

„To víš, trochu se to protáhnout může,“ usmál se na něho Šarlík. „Ale to záleží teď už jen na tobě.“

„Zkusím to s koňakem a s hudbou. To zas bude noc!“ vzdychl Antal.

„Ale tyhle dva hajzly vyhodím ještě dnes — už můžu, vid’!“

„Vyhod’ je hned! AÚÚÚÚ —“ A pálený Antal se rychle vymazal z obrazovky.

„Tak vypadněte už, hajzlové!“ řekl Šarlík Aglaje, která mlčela, a Agorovi, který výhrůžně zaujal boxerský postoj.

„Neunavuj se, svalovej prostitute,“ řekl mu Šarlík pohrdavě. „Zmlátit mě sice můžeš, ale už jen jednou, a já pak v celém podniku udělám takovej rambajs, že za něj tvoje centrála dá do těla zas tobě, modrej blbečku. Tak vypadněte už!“

Agor s Aglajou si vyměnili rychlé pohledy a mlčky se vytratili.

Šarlík Libich si pak poslal Miloška do dílny pro kleště, dláta a kladivo. Ušetřil jen UX-abstraktor a memoblok, ze vpašované elektroniky Agaly však nic — napřed ukroutil a serval z těch modrošedých bedniček a skříněk všechny antény a sondy, pak odšrouboval kryty přístrojů a roztloukl jejich jemné vnitřnosti do zpráskaných klubíček měděných a stříbrných drátků, fólií a střípků.

Jen tu největší modrošedou skříň, kterou Agor přitáhl naposledy, musel nechat zatím nedotčenou, protože byla těžce opancéřovaná, dokonce i v

šestihranném otvoru pro klíč.

V provozu HAS se Lída, Blažena a Margit divily, když Aranka odvedla Junu do umývárny, odkud pak bylo slyšet dívčí pláč. Ale naše Aranka té holce přece neublíží, a když se pak po hodině obě z umývárny vrátily, měla Juna zrudlé oči a obvaz na levém zápěstí. Ale tahle statná holka nikdy nesmutí dlouho.

Přinesla si celý džbán studeného mléka přímo z lednice, plnou konev smetanové zmrzliny, a ještě než to stačila spráskat, chechtala se a blbla už zas jako normálně.

Odpoledne po práci, jako každý den, čekala Aranka Libichová na svého muže před vrátnicí Pražských vodáren, zavěsila se do něho a vedla si ho na malou procházku.

Bylo 15.40, když k nim náhle zezadu přirazila velká modrošedá limuzína, všechna čtyři její dvířka se rázem rozlétla a Agimont, Agor, Aglaja a Agda vyskákali ven, dva z nich vystřelili z hranatých pistolí manželům do obličejů krátké hnědé paprsky a omráčené je zavekli do vozu.

V podzemní garáži v Praze 7 pak obě těla přetažena do modrošedého kamiónu, který po naložení dalších dvou omámených přijel na malé sportovní letiště za Prahou. Čtyři bezvládná těla přemístěna do modrošedého letounu typu Harrier, označeného jen stříbrným trojúhelníkem v ostře modrém poli, který po kolmém startu zamířil k jihu.

ZÁVĚREČNÁ ZPRÁVA O VZORKU PLANETY ZEMĚ

Z-ZZ

Po ztichnutí motorů přestaly hučet i *zamřížované* ventilátory, a malá kovová kabina se rychle ohřívala žářem zvenčí. Dosud poloomámeni a již se začínající dusit vyvlečení manželé Libichovi, doktor Antal Navara a Juna Jandeková z letadla na horký písek.

Skalní stěna proražená nedokončeným schodištěm stoupajícím do

zahrady kolem bungalovu a elektrárny, v lesoparku za vysokou kovovou zdí rozlehlá bílá vila s věží, na jejímž cimbuří se otáčejí mohutné antény pod ostře modrou vlajkou se znakem stříbrného trojúhelníku, a pak už jen moře kolem toho malého ostrova... Tak sem jsme už jednou přiletěli, tenkrát ještě bez náramků. Kterých nám náhle přibýlo — ke hnědým wrikomům teď ještě šedá ocelová pouta.

Čtyři serviti jen v plavkách — zelené body s jejich hrudí již smyty, ale jizvy dosud čitelné — spojili pouta na ruku všech čtyř přivezených dlouhým řetězem a tak je táhli z letiště k bráně v kovové zdi, parkem do rezidence a po schodech dolů do suterénní místnosti bez oken, kde je nechali ležet na podlaze v proudech studeného vzduchu z klimatizátoru.

„Další kolo námluv začíná..." řekl Šarlík Libich, když serviti odešli a hlučně za sebou zamkli.

„... řekla moucha v pavučině nervózně pavoukovi," ušklíbl se dr. Navara nevesele.

Po delší době opět hlučné odemykání a kovovými dveřmi zvolna vcházel průvod desíti postav. Napřed čtyři bývalí serviti, teď však již v elegantních modrošedých poddůstojnických stejnokrojích se stříbrnými knoflíky a odznaky, za nimi, rovněž v modrošedém, Agimont, Agor, Aglaja a Agda se zlatými distinkcemi důstojníků, a posléze oba modří Agalané v ostře modrých generálských uniformách. Ataše Ziağ měl zlatě vyšíváné manžety a Jeho Excelence Prelag, velvyslanec, zlatě vyšíváné manžety i vysoký límec. Agala se oblékla do války.

„Nastal čas seznámit vás s vašimi úkoly," řekl Prelag a pokynul Ziağovi, který odemkl nástěnný trezor, vyňal z něj tři předměty a v naprostém tichu je postupně rozložil na nízký stůl uprostřed místnosti: hranatou, asi pětilitrovou hliníkovou plechovku, pak kovový plát, tvarovaný dle lidského těla a připomínající prsní kryt rytířského brnění, a zvláštní šestihranný klíč.

„Ve stanovený den, hodinu a minutu paní Libichová a slečna Jandeková v provozu homogenizace addiční směsi HAS vsypou obsah této dózy," ukázal Ziağ na hranatou plechovku, „do homogenizéru. Pan doktor Navara bude zajišťovat akci přímo v provozu HAS. Pan Libich bude ve svém dokumentačním oddělení a v určenou dobu zasune tento klíč do naší velké modrošedé skříně, kterou jsme tam již dopravili."

„A kterou jen proto, že je opancéřovaná jako tank, se mi bohužel nepodařilo rozmanžírovat jako ty vaše ostatní kraksny," řekl Šarlík. „Načež Pražské vodárny vylítnou do luftu, že?"

„Splníte své úkoly?" zeptal se Ziaag studeně.

„Vždyť to jsou jen samý maličkosti, žejo!" šklebil se mu Šarlík. „Akorát jen otrávit všechnu pitnou vodu, vyvraždit celou Prahu a sami vylítnout do luftu."

„Splníte své úkoly?" zeptal se Prelag, jako by se již začínal nudit.

„Jestliže Vaše Excellence dovolí, rád bych navázal na naše předchozí jednání, které mimochodem probíhalo v příjemnějším prostředí." Doktor Navara se pokusil o rozmarné gesto rukou, jež se mu však v poutech nezdařilo. „Tenkrát jsme se dohodli na provedení pouhého průzkumu pomocí wrikomů. Vaše Excellence zajisté laskavě pochopí, že váš nynější návrh je — co nejmírněji řečeno — značně překvapující."

„Účelem průzkumové etapy bylo připravit vás na převzetí tohoto historického úkolu."

„Dík za takovou poctu, Excellence. Nicméně bych vám byl povděčen za některé objasnění. Za prvé: co je v té vaší dóze?"

„To a vše ostatní se dozvíte v pravý čas," řekl velvyslanec pevně. „Do té doby musíte Agale věřit."

„Agala nám to ovšem nikterak neusnadňuje. Smím se aspoň zeptat, oč jí vlastně jde?"

„Oceňuji váš inteligentní zájem o širší souvislosti, pane doktore," řekl Prelag. „Agala hledá nový životní prostor. A vaše planeta pro něj vykazuje příhodné parametry."

„Hodláte ji napřed vylidnit?"

„Při našem předchozím jednání jsem vám již sdělil, že budeme potřebovat lidské spolupracovníky jako experty, zvláštní poradce a případně i *guvernéry*. To se týká vás, pane doktore."

„Excellence, kolik přeživších lidí zbude v průměru na jednoho lidského guvernéra?"

„V této chvíli se jedná o přežití vás čtyř. Přijímáte svůj historický úkol?"

„Vybrali jste si pro něj nevhodné lidi, Excellence. Místo teroristů jen dva úředníky, studentku a ženu z domácnosti s dvěma malými dětmi."

„Při celé akci budete v nepřetržitém styku s naší centrálou, která bude každého řídit jeho brekomem." Ziaag zaklepal na vydutý kovový štít na stole. „A ovšem i kontrolovat. Brekom bude umístěn na hrudi nositele pod jeho oděvem, má hmotnost osmnáct set gramů a na rozdíl od wrikomu je napájen *svou vlastní* baterií. Zbývá dodat, že při jakémkoli selhání nositele vyvine jeho brekom během dvou setin vteřiny vůči nositeli destrukční účinek v hodnotě overkill osm."

„Takže kdo si navlíkne tenhle kus brnění a jen maličko ho neposlechně, bude okamžitě zamordován hned osmkrát najednou," přeložil to Šarlík Arance a Juně.

„Pan Libich správně pochopil, že úkol Agaly nestačí jen převzít, nýbrž i perfektně splnit." Velvyslanec pohlédl na hodinky na svém modrém zápěstí. „A z této místnosti vede cesta už jen k letadlu do Prahy k vykonání akce. Nebo na popraviště, které si zde sami postavíte."

„Vaše Excelence nám předkládá cosi jako redukované hamletovské dilema *nebýt či nebýt?*" Další Antalův pokus o žertovné gesto skončil jen zachrastěním jeho pout. „Naše poprava by ovšem splnění našeho úkolu poněkud zproblematizovala."

„Opravdu jen poněkud. Ale vy čtyři teď již znáte akci Agaly a živí můžete opustit ostrov už jen k vykonání úkolu. Vykonáte jej dobrovolně?"

„Ne!" řekl Šarlík a Aranka hned po něm: „Ne." Juna udělala jen pohrdavé „Ts!" a Antal zavrtěl hlavou, že on taky ne.

„Dávám vám týden na rozmyšlenou. Neodvolatelně poslední týden," řekl Prelag odcházející z místnosti.

„Číslo dvě," řekl Ziağ vycházející za ním.

„Seržanti!" zavelel důstojník Agor čtyřem bývalým servitům, kteří se rázně postavili do pozoru. „Proveďte rozkaz číslo dvě!"

Seržanti začali uvolňovat ze spojovacího řetězu jednoho vězně po druhém a každého zvlášť zavedli postupně do speciální cely. Když se pak Antal, Libichovi a Juna opět sešli venku před rezidencí, neměli již pouta ani wrikomy — ale už ani své šaty. Ted' na sobě měli jen krátké modrošedé zástěrky, na bosých nohou tenisky téže barvy, na hlavách přílby z rovněž modrošedé kůže a čerstvou barvou vyznačeny zelené body na nahých hrudích. Aranka a Juna si přes ně stydlivě zkřížily paže.

„Družstvo servitů, pó-zor! K ubikaci pochoděm vchod!"

V rukou seržantů se objevily jezdecké bičíky, pružné a pevné, opatřené na konci hroty... tak tohle jsme tu už taky viděli. Tak jsme šli.

Seržanti nás odvedli z lesoparku kovovou branou na letištní plochu ke kůlně servitů, načež odešli do bungalovu. Kůlna sestávala právě jen z plechové střechy a čtyř stěn nedbale sbitých z prken. Uvnitř nebylo vůbec nic a místo podlahy jen holý písek jako všude kolem.

„Hajzlové," ulevila si Juna. „Zatracení hajzlové!!"

Nad ostrovem se snášel večer a slunce klesalo po blednoucím nebi do rudého pruhu moře na západním obzoru.

„Já pořád nechápu, co to na nás vlastně chtějí," řekla Aranka.

„Máš vysypat do svýho homogenizéru tu jejich pikslu," řekl jí Šarlík.

„Ale co v ní asi může být?"

„Parfém sotva." Antal si uvědomil, že na vtipkování nikdo nemá chuť. Ostatně ani on ji necítil.

„Něco, co bude účinkovat i při obrovským zředění na každýho, kdo se v Praze napije vody," uvažoval Šarlík. „Ale ta voda se dává i do chleba a do všeho. I dětem do kojeneckých lahví! A my do ní máme nasypat — no copak asi! Nervovej jed? Nebo bakterie, které se rychle množí. A zabijou absolutně každýho, samozřejmě i nás. Pokud už předtím nevyletíme s celou vodárnou do luftu nebo nás brekom osmkrát nezamorduje."

„Arka s Ankou teď v létě pijí doma vodu přímo z kohoutku," zašeptala Aranka.

„V té dóze mohou být i psychofarmaka, která přivodí mentální ochrnutí nebo ztrátu vůle, a z lidí udělají bezmocné otroky příštích kolonistů Agaly," řekl Antal. „Jen se divím, proč tuto gigantickou sabotáž máme vykonat právě my čtyři..."

„.... když Aglaja s Agorem jsou v naší vodárně už jako doma, vid'!" řekl Šarlík. „Ale to je přece normální gangsterina! Jakmile začnou lidi umírat a pozná se, že jsou otráveni vodou, tak hned ti, kteří ještě zůstali naživu, vtrhnou napřed do vodárny. Kterou já mám vyhodit do luftu strčením klíčku do té modrošedé kraksny. Ale i nejpromyšlenější sabotáž se nakonec vždycky nějak prolákne a tak se při téhle šílené sabotáži nakonec zjistí, že ji udělali zaměstnanci vodárny. Modráci nic, ti přece byli všichni tady na svém ostrově!"

„Agala chce zřejmě zůstat stranou, zatím možná jen demonstrovat svou sílu a užít ji k vydírání lidstva. A třeba dokonce i dalších planet... Do tohoto vysokého galaktického pokeru zkrátka nevidíme," vzdychl Antal. „Ale musíme počítat i s tím, že podobné sabotáže Agala chystá kromě Prahy i v dalších městech. A možná i v celých zemích..."

„Musíme okamžitě informovat SCSCMC!" křikl Šarlík.

„Lístek s jejím telefonním číslem zůstal v mém kabátě," řekl Antal. „Ostatně by nám tady nebyl moc platný."

„Jak odtud může být daleko tam do Řecka?" zeptala se Juna, vztáhla paži k šedému proužku pevniny na severu, zastyděla se a hned si tou paží opět přikryla hrud'.

„Deset kilometrů..."

„....nebo taky klidně třicet."

„Ale Lamanšskej průliv se přece přeplavává už docela běžně a ten je širokej čtyřicet kiláků!“ řekla Juna.

„Jenže Lamanšskej průliv,“ řekl jí Šarlík, „přeplavávají jen rekordmani a zároveň s nima tam plavou jejich trenéři v motorovém člunu s proviantem, vysílačkou s záchrannými lany, vestami a pásy.“

„Letadlo,“ řekl Antal tiše a ukázal na ně.

Stálo od nich necelých sto metrů, připraveno již k odletu.

„Kdo by to dovedl nastartovat?“

„A pak letět...“

„Než bychom do něj našli...“

„Ale možná by to šlo. Kdybychom napřed...“

Zatímco se čtyři polonazí serviti v písku před svou kůlnou radili šeptem o únosu letadla, přišel k němu z bungalovu pilot, s posměšným zamáváním nastoupil do kabiny, spustil motory, hladce se kolmo vznesl a odletěl směrem k Řecku.

„Jako by nás slyšel...“ vydechla Juna dívajíc se za letadlem malým nebi už jako pták.

„Tímhle —“ řekl Antal a poklepal si na přílbu.

„Oni slyší všechno, co si říkáme...“ pochopila Aranka a jako odpověď se v její přílbě ozval *její vlastní hlas*: „Agalu musím poslechnout ve všem a v čemkoliv!“

Po setmění se na věži rezidence rozžala světla, z rotujících antén vylétaly do noci každou druhou vteřinu oslepující modré blesky a vnikaly škvírami do kůlny servitů. V té žíhavé a pulsující tmě se tam na chladném písku svíjeli čtyři polonazí lidé a zoufale tloukli pěstmi do svých přílb, z nichž se to jejich vlastními hlasy dunivě vrývalo přímo do jejich mozků, nepřetržitě hodinu za hodinou. „*Proti Agale jsem zcela bezmocný.*“

- ZZ -

Časně ráno ještě za šera se ozval hrubý křik čtyř seržantů a ostré hvizdy jejich píšťalek, Libichovi a Juna ve zmatku vylézali z kůlny a na zádech Antala, který se opozdil, přistály první rudé pruhu od biče.

„Družstvo servitů, pó-zor!“

Museli jsme tak stát nejméně dvě hodiny, než se dostavil velitel seržantů Agor.

„Serviti Agantal, Agšarl, Agaranka a Agjuna nastoupeni k výkonu trestu!" hlásil mu seržant s rozdrčeným uchem.

„Odved'te je na stavbu popravistiště!" přikázal mu velitel Agor a šel si lehnout na pláž u moře.

Letní slunce v jižním Řecku připaluje už od rána a dávno před polednem sálá již vražedným žářem, v něm Aranka s Ju-nou musely až z nejzazšího cípu zahrady za elektrárnou přivléci čtyři těžké třímetrové kůly a Antal s Šarlíkem vykopat čtyři jámy v kamenité půdě u paty skalního schodiště. Rozkaz zněl postavit popravistiště do 12.00 hodin.

Na mokrých zádech servitů přibývaly červené pruhy. Nejhuř se dařilo Antalovi, nejstaršímu i nejchoulostivějšímu, jemůž na dokončení druhé jámy už nezbývalo sil. Až když ho seržant prudce bodl do zeleného bodu na prsou, Antal svou práci urychleně dokončil.

Ve čtyřech vykopaných jámách vztyčeny čtyři kůly a zahrnuty šterkem, jenž pak musel být kolem nich svědomitě udusán.

Popravistiště dokončeno ve 12.23 hodin.

„Popravistiště dokončeno!" volal seržant s rozdrčeným uchem na Agora, který se ve společnosti Aglaji a Agdy koupal v moři.

„Máte zpoždění skoro půl hodiny!" houkl na něho Agor. „A tak za trest místo polední přestávky nastoupit ihned do kamenolomu!"

Ze vzteku, že přišli o oběd, seržanti zesurověli a přikázali servitům pracovat v kamenolomu bosi. Po dvou hodinách doktor Antal Navara omdlel a nezdařilo se ho vzkřísit ani pícháním do všech zelených bodů na jeho hrudi.

„Servit Agantal zvadl!" hlásil křikem seržant koupajícímu se veliteli Agorovi.

„Posílám lékařskou pomoc!" křikl Agor z vody.

Asi tak po půlhodině, když si ještě dosyta zaplavaly, přišly ke zvadlému servitovi ležícímu na skále Aglaja ve funkci lékařky, a Agda jen tak z nudy, aby se podívala na svého zřízeného rnilece. Z luxusních bikinek obou důstojnic crčela voda na zaprášený balvan pod Antalovou hlavou.

„Lékařka" Aglaja vytasila ze své bílé brašničky s červeným křížem injekční stříkačku, bezohledně ji vbodla Antalovi do stehna, kam se zrovna strefila, načež se obě velitelky se smíchem vrátily k moři. Po malé chvíli se Antal postavil opět na nohy a až do večera pak pracoval jako stroj. Jen obličej mu přitom začal blednout a potom zešedl.

Při soumraku dán servitům rozchod. Seržanti odešli do bungalovu, usadili se na jeho střešní terase a jeden z nich si přitáhl telefon.

„Nástup do poddůstojnické jídelny!" ozvalo se v přílbách Aranky a Juny. „A klusem, servitky, máme hlad a chceme žrát!"

Když pak Šarlík viděl svou polonahou ženu posluhovat u stolu sprostým seržantům, zaryl obličej do písku. Ženy sloužily na terase až do noci, kdy z věže začaly šlehat modré blesky.

„*Proti Agale jsi zcela bezmocný,*" ozvalo se v přílbě mým vlastním hlasem.

„Musíme odtud — za každou cenu!" řekl Šarlík Antalovi, ale ten si varovně přiložil prst k ústům, hned pak ke své přílbě a posléze jím nakreslil do písku otazník.

Mluvit už nemůžeme, ale můžeme si kreslit do písku, a Antal se mě ptá, co navrhuji...

Ve tmě protínané každou druhou vteřinu modrým bleskem se Šarlík rozhlížel po letištní ploše a plážích svažujících se k moři. Letadlo už není. Ale na každém ostrově přece musí být člun!

A Šarlík jej začal prstem kreslit do písku.

- ZZ -

Důstojník Agor třikrát denně řídí cvičnou střelbu na našem popravišti. Seržanti míří na čtyři vztyčené kůly a zasahují je ve výši břicha průměrně vysoké postavy, až z kúlů odlétají třísky. Už máme jen čtyři dny a za tu dobu se dá určitě něco vymyslet... Ale už tomu přestáváme věřit.

Je tu ovšem Šarlíkův plán s člunem, ale Antal je rozhodně proti. Člun jsme již objevili — lehkou sportovní kanoi u malého dřevěného mola hned za vysokou kovovou zdí lesoparku kolem rezidence. Ale tu zeď (Antal tvrdí, že je určitě prošpikovaná signální elektronikou) bychom nemuseli přelézat, nýbrž dostat se ke člunu od moře. V noci by se to možná mohlo podařit... Antal tvrdí, že by to bylo šílenství. *Ale člověk přece musí něco —*

Antal je na tom z nás nejhůře. Je nejstarší, ale i nejvíce zhýčkaný. Důstojníci a seržanti ho berou jako naši hlavu a dávají mu nejvíc zabrat. Antal možná ty čtyři dny už nevydrží.

A teď ho ještě ke všemu začal bolet zub. Při tom všem, co tu dostáváme do těla, to zní skoro směšně. Ale Antal se položil a nevstal ani při seržantově bodání do zelených teček.

„Servit Agantal prosí lékařskou pomoc!" hlásil seržant důstojnicím Aglaje a Agdě koupajícím se na pláži.

„Tak at' sem nakluše!" křikla „lékařka" Aglaja a Antal k ní příklusal.

„Našeho chlapečka rozbolel zoubek!" šklebila se mu. „Chceš jej vyrazit motykou hned nebo napřed zkusit trankvilizér?"

„To druhé," zasténal Antal.

„Servit Agantal bude odpovídat řádně celou větou!"

„Servit Agantal žádá trankvilizér."

„Tak na kolena a marš směrem moře!" zavelela Aglaja, a když se Antal doplazil do vody, velela mu dál: „Naplnit ústní dutinu — vykloktat — polknout! Ještě jednou! Naplnit — vykloktat — "

Agda opalující se bez plavek se posadila, aby jí nic neuniklo, a obě velitelky se vesele smály Antalovi kloktajícímu a pijícímu moře.

„Tak ještě vás to neomrzelo, pane doktore?" řekla mu pak Aglaja, když se před ní kroutil bolestí z mořské soli pálicí ho na popíchaných prsou.

„A kdyby už začínalo?.." zamumlal spálenými ústy.

„Sdělte nám to." Aglaja rázem zvažněla.

„Jak?"

„Řekněte kterémukoliv seržantovi heslo *Agala*. Stačí zašeptat nebo jen vytvarovat ústy, aby vás ostatní neslyšeli. Seržanti mají instrukce a diskrétně zařídí kontakt, pane doktore."

Večer jsme se rozhodli — přes Antalův odpor — uskutečnit Šarlíkův plán s člunem ještě dnes. Protože zítra na něj už nebudeme mít sílu. Antal byl ostře proti, ale přehlasovali jsme ho a musel s námi.

V noci se všichni čtyři serviti vyplížili z kůlny do moře, obeplavali kovovou zeď vybíhající daleko do vody zátarasem z ocelových tyčí a pronikli k molu. člun byl k němu připoután řetězem, který se nezdařilo vyrvat, a serviti začali vytrhávat ze skalnatého břehu celé dřevěné molo. Ale to již byl vyhlášen poplach, serviti pochyťáni, spoutáni, odvedeni na popraviště a přivázáni ke čtyřem kůlům. Za pokus o útěk potrestány Aranka a Juna po pětadvaceti ranách koženými devítipramennými důtkami, Šarlík padesáti a Antal sedmdesáti pěti jakožto iniciátor pokusu. Čtyři zmrskaná těla pak ještě postříkána kbelíky mořské vody a odvečena do kůlny.

Při ranním nástupu Antal odmítl vstát a nechtěl ani, abychom ho aspoň vytáhli ven z kůlny. Seržanti na něho řvali jak pominutí a nakonec jeden z nich, ten dobytek s rozdrčeným uchem, vtrhl k němu do kůlny. Potom jsme neslyšeli už nic... a to bylo horší než slyšet Antalův křik. Po nějaké

době ho dva seržanti odnesli v nosítkách do rezidence.

Antala jsme pak viděli až večer, kdy přišel na terasu bungalovu večerět se seržanty. Byl čistě umytý, oholen a obličej se mu leskl olejem. Na sobě měl modrošedou uniformu se zlatými knoflíky důstojníka Agaly. Antal zradil.

- ZZ -

Doktor Antal Navara, důstojnický aspirant Agaly, se ráno v koupelně bungalovu sprchoval a omýval čtyřicet minut. Agda ho pak jemně osušila sterilizovanými dětskými plenami a znovu mu ošetřila celé tělo speciálními oleji, zásypy, mastmi, hojivými gely a spreji. Antala bolel už jen zub, a protože na ostrově nebyl zubař, krmila Agda svého Agantala bohatou kolekcí utišovacích medikamentů všech významnějších světových farmaceutických firem.

Štábní velitel Agimont, pověřený plánováním operace v Pražských vodárnách, zatím již pil čaj na střešní terase bungalovu. Agda si zatelefonovala servítkám o prostou snídani, jen sklenici studeného mléka a dva banány, kdežto Antal si objednal dvojitou porci šunky s vejci, frankfurtské párky s francouzskou hořčicí, horké lívance polité máslem a javorovým sirupem, chléb bílý i tmavý, pečivo, máslo, džem z černého rybízu, med, vídeňskou kávu se šlehačkou a velký džbán oranžády s ledem.

„Proč jste se jim nepokusil něco z toho nabídnout, pane doktore?“ zeptal se ho Agimont, když servítky Agaranka a Agjuna skončily servírování na terase a vracely se pracovat do kamenolomu.

„Mají svou hrdost a nevzaly by to,“ řekl Antal. „Kromě toho by se před sebou navzájem styděly.“

„Ale jak je tedy hodláte začít získávat?“

„Individuálním přístupem a ve chvílích izolace,“ řekl doktor Navara odborně psychologicky. „Dovolíš, miláčku?“ usmál se na Agdu, vzal jí z ruky nedojedený banán a hodil jej na zahradní cestu, po níž obě servítky musely projít. „Až vyjdou z domu, neříkejte se na ně přímo. A vsaďme se o láhev řeckého sektu, že ten banán sní Juna. Tedy Agjuna.“

Servítky vyšly z bungalovu do zahrady a spatřily banán na cestě. Rychle se rozhlédly — velitelé nahoře na terase ani hlídající seržant se nezdáli je pozorovat — Juna v mžiku zvedla banán a zakousla se do něj.

„Vyhrál jste, pane doktore," gratuloval Agimont. „Ačkoliv ne..."

Juna si totiž banánu jen kousla a pak jej strčila Arance přímo do úst. Ale to již viděl seržant a vyřítil se na servitky s napřaženým bičem.

„Seržante!" křikl na něho Antal s terasy.

„Pane aspirante?" odpověděl mu seržant a postavil se do pozoru.

„Nechte je. To jsem jim dal já."

Seržant sklapl, ale Juna a hned po ní Aranka vyplivly svá sousta do vzduchu směrem k terase — aby nebylo nejmenších pochyb, že to plivají na Antala.

„Jsou vzpurné. Jak je hodláte získat pro naši operaci?" zeptal se štábní velitel Agimont aspiranta Agantala.

„Máš na to už jen tři dny, miláčku!" připomněla Agda.

„Připravil jsem několik variant individuálních přístupů na bázi pravděpodobnostní prognostiky osobních motivací jednotlivých servitů," řekl doktor Navara plyně, „které však potřebuji napřed konzultovat s panem velvyslancem."

„To je vyloučeno!" řekl Agimont rychle.

„Tedy aspoň s panem atašé. Je to absolutně nutné."

Agimont si s Agdou vyměnil bleskové pohledy — nebo se mi to jen zdálo? — a řekl: „Absolutně nepřichází v úvahu!"

„Proč?"

Proč se mi Prelag se Ziagem najednou tak vyhýbají? Včera celý den v rezidenci i dnes... Oba tu přece musí být, když na ostrov nepřiletlo žádné letadlo. Ponorku zde asi mít nebudou a Excellence se svým atašé sotva poplují v kanoi.

„Za tři dny Prelaga a Ziaga určitě uvidíte," řekl Agimont do trapného ticha a napil se čaje.

„Proč jejich jména končí písmeny -ag, jimiž naše začínají?" zeptal se ho důstojnický aspirant Agantal.

„Ta dvě písmena za jménem značí hodnotu plnoprávného občana Agaly. Je to vysoká hodnota."

„Antalag..." zašeptala Agda.

„A proč je vlajka Agaly modrá a všechno ostatní modrošedé?"

„Modrá barva je výsostný znak Agaly. Modrošedá označuje její majetek."

„Takže i my tři —" řekl Antal a zlehka cvrnkl do rukávu své modrošedé uniformy.

„Generálská uniforma je čistě modrá," řekl Agimont významně.

„Stejně jako uniforma guvernéra."

„Guvernér Antalag...” zašeptala Agda.

„Kolik *aglidí* zůstane v Praze naživu?” zeptal se Antal tiše. „A jak dlouho bude Agala potřebovat lidské guvernéry?”

„Nejsem zde ve funkci futurologa, nýbrž štábního velitele,” řekl Agimont upjatě, „pověřeného plánováním operace ve vodárně. Vraťme se k ní, pane aspirante!”

Agimont rozevřel velké desky potažené modrošedou kůží, v nichž pečlivě seřazen soubor plánů provozu HAS v celé škále měřítek až po konstrukční výkresy všech jeho zařízení a strojů. „Zopakujme si napřed rozmístění jednotlivých osob v provozu HAS v devět-nula-nula hodin místního času. Libichová a Jan-deková budou stát zde u homogenizéru —” Agimontův prst jej ukázal na plánu v měřítku 1 : 125, „— a vy vejdete těmito dveřmi. Kde v té chvíli budou operátorky Lída, Blažena a Margit? Kde směnový mistr Hanych a kde vedoucí provozu? Zakreslete mi jejich polohy při normální pracovní činnosti!”

„Pane štábní veliteli, jak jsem vám již včera v rezidenci při našem úvodním jednání vysvětlil, zaujímám v Pražských vodárnách tak význačné postavení, že při mém příchodu do provozu HAS polohy všech jeho pracovníků *přestanou* být normální.”

„Ovšem jen na několik prvních okamžiků. Opakuji váš úkol: jakožto vědecký náměstek a člen podnikového vedení vcházíte v devět-nula-nula do provozu HAS. V jeho zaměstnancích vzbudíte překvapení, třeba i nervozitu, ale s úsměvem a naprosto klidně jim vysvědíte, že jste přišel vykonat jen kratičkou namátkovou zkoušku, a požádáte je, aby pokračovali ve svých normálních pracovních činnostech.”

„To je vcelku reálné. Ale o mém příchodu do provozu HAS se rychle doví směnový mistr, vedoucí provozu a od něho i můj kolega výrobní náměstek, do jehož přímé pravomoci provoz HAS spadá, a některý z nich se určitě zakrátko dostaví. Pravděpodobně všichni tři.”

„Výrobní náměstek nikoliv, protože ho zpravíte předem. Vedoucího provozu a směnového mistra pak odešlete do jejich kanceláří s tím, že potřebujete přezkoušet *normální* chod HAS, který by přítomnost tolika vedoucích nežádoucím způsobem rušila. Načež vás ti dva podřízení technici zajistě poslechnou.”

„Zajistě, ale pojmu podezření.”

„Nám stačí, když se vzdálí aspoň na těch padesát sekund, které potřebujeme k provedení vlastní akce přemístění substance z dózy do homogenizéru. Vaším úkolem při ní bude vzdálit vaší náměstkovskou

autoritou případné další nečekané příchozí, jako například bezpečnostního technika, údržbáře nebo zaměstnance z jiných pracovišť."

„Ale kdyby se nečekaně dostavil ústřední ředitel Fila?"

„Ten toho dne vůbec nebude v podniku. Bude mít zánět očních spojivek."

„Co kdyby na nečekanou inspekci přijel resortní ministr nebo některý z jeho náměstků?"

„Na těch padesát sekund zdržíme jakýkoliv cizí automobil ještě na ulici."

„Oceňuji vysoký stupeň propracovanosti vaší operace, pane štábní veliteli," řekl Antal. „Nicméně zde zbývá ještě několik nejasností. Tak za prvé — výrobní náměstek. Když ho předem zpravím o své návštěvě HAS, možná ihned uloží vedoucímu provozu HAS nebo směnovému mistru — nebo i oběma — aby mě nepozorovaně sledovali."

„Ale vy přece ty dva podřízené techniky odešlete do jejich kanceláří."

„To provedu. Ale co když některý z nich zůstane postávat za dveřmi na chodbě?"

„Tak za nimi ty dveře na chodbu zavřete."

„S tímto detailem však váš operační plán dosud nepočítal a nutno jej do něj vtělit."

„Vtěluji tento detail do operačního plánu."

„Vtělení tohoto detailu ovšem znejasňuje mou polohu v průběhu operace. Mám-li kráčet přes celý provoz ke dveřím na chodbu, dorazím zpět k homogenizéru... Počkejte, to musíme spočítat!" řekl Antal a začal v plánu pilně měřit pravítkem. Slunce rozpalovalo terasu, až se vzduch nad jejím zábradlím tetelil žárem. Agda se začala svlékat do plavek.

„Vy mě asi chcete utahat, pane doktore," vzdychl zpocený Agimont.

Ovšemže chci. Sebepromyšlenější akce musí nezbytně mít skulinu, kterou hodlám najít. A ve svém vlastním podniku se snad vyznám líp než špión, který fušuje do poezie! A jenž navíc je teď už v časové tísní... „...šest centimetrů na plánu krát měřítko plánu sto dvacet pět je sedm set padesát centimetrů ve skutečnosti, neboli sedm a půl metru ke dveřím. Jak asi rychle mohu kráčet? Určitě ne spěchat! Ale ovšem ne zas přehnaně důstojně. Řekněme tedy, že budu kráčet rychlostí tři a půl kilometru v hodině. Sledujete mě, pane štábní veliteli? Tři a půl kilometru je tři tisíce pět set metrů za šedesát minut, ke dveřím budu kráčet sedm a půl metru, takže tři tisíce pět set lomeno šedesáti krát sedm celých pět... Mohl byste mi půjčit kalkulačku, pane štábní veliteli?"

„Tady ji máte," řekl otrávený Agimont. „My si teď půjdeme s Agdou trošku zaplavat v moři a vy to zatím spočítejte."

„Spočítám všechny varianty a připravím příslušné návrhy."

Jakmile doktor Navara na terase osaměl, čiperně zalistoval v modrošedých deskách a znovu se zahleděl na konstrukční výkres osudného homogenizéru, snad už podvacáté. Nasypat do něj jed Agaly znamená otrávit celou Prahu — nenasypat jej znamená být okamžitě zabít brekomem. Ale vždycky přece existuje nějaké řešení. Homogenizér je obyčejný uzavřený kotel vybavený jen míchadlem. S tím se nedá nic dělat. A pak je tu už jen duplikátor, dvojitý plášť kotle, do jehož dutiny se přivádí voda ke chlazení, nebo pára k zahřívání kotle. Dál už nic, čeho by se dalo chytit...

Od rezidence náhle slabý záblesk skla odrazivšího sluneční paprsek. Někdo si tam pootevřel okno. Být zavřen celé dny musí jít každému na nervy... Antal se odvrátil jakoby k elektrárně, ale koutkem oka kradmo nahlížel do pootevřeného okna rezidence. V šeru místnosti za ním nebylo vidět nic. Ale pak se tatu uvnitř otevřely dveře, šero náhle prozářeno odzadu vpadnuvším světlem a v něm vidět od pasu dvě nahé postavy... *obě modré, ale pokryté rozsáhlými bílými skvrnami* —

Dveře okamžitě zavřeny, hned pak i okno, a místnost zmizela za zrcadlícími skly. Prelag a Ziağ jsou nemocní!? Proto se včera v rezidenci přede mnou skryli — proto mi teď Agimont odmítl setkání s nimi. Ale za tři dny je prý oba určitě uvidím... to se ti dva už zase uzdraví? Dostali nemoc z dlouhého odloučení od své rodné Agaly? Ale ta za tři dny ovšem nepomine. A za tři dny je den popravu.

Agimont se s Agdou a Aglajou koupají v moři, Agor skončil další střelecké cvičení seržantů na popravišti a jde se taky koupat. Seržanti se vracejí do kamenolomu, jejich hrubé hlasy, už zase svištění biče a rány — při kterých však teď už nenařikají ani ženy. Vždyť ono jako by to vlastně ani moc nebolelo...

To se ti to mudruje na terase v křesle při džbánu oranžády s ledem, co! Ale já těch ran taky slízl dost, asi nejvíc ze všech, za nezdařený pokus o útěk člunem dokonce pětasedmdesát ran historickou námořnickou devíticocasou kočkou... což tenkrát i zdatného a uvyklého námořníka přizabilo. Ale sotva mě Agda jen párkrát a jen kosmeticky ošetřila, jsem za pár hodin už zas plně fit a s kůží zcela nedotčenou, i všechny ty vpichy do zelených bodů na těle jsou naprosto neškodné a nebolí o moc víc než

normální injekce, vždyť ze všech těch hrůz mě nejvíc bolel zub — který by mě stejně tak bolel i v Praze. Nebo si vezměme Aranku a Junu, každý večer až do noci posluhují u stolu seržantů, kteří sice povykují, ale žen se nikdy ani nedotknou... což by ovšem mohli. Proč nás Agala v těchto teatrálně hrůzoplných kulisách vlastně *šetří*?... Ovšem, potřebuje nás k sabotáži.

Kterou my bychom však mohli stejně tak jen simulovat —

Ve vzrušení náhlého nápadu se Antal rychle napil ledové oranžády a znovu se upřeně zadíval na výkres homogenizéru. Docela obyčejný kotel s míchadlem a duplikátorem, jakých jsem viděl už tisíc — tisíckrát se můžeme do omrzení dívat na problém, jehož řešení však přijde náhle, jako když se zlomí svíčka. *Duplikátor!* Ten dvojité ocelový plášť, do jehož dutiny se přivádí voda na chlazení, pára k zahřívání... a my nasypeme ten jed Agaly prostě *do něj dovnitř*, kde zůstane bezpečně uzavřen v dutině mezi dvěma ocelovými plášti! Brekomy na našich tělech vyšlou centrále zprávu „substance byla přemístěna z dózy do homogenizéru —“ což se, ovšem jen tímto neškodným způsobem, skutečně i stane.

Doktor Antal Navara se znovu napil oranžády, zprostředka Agimontova bloku vytrhl arch papíru a zvolna na něj začal psát: Budeme předstírat sabotáž, ale místo ní provedeme SABOTÁŽ SABOTÁŽE...'

Popisoval to pečlivě a s názornými nákresey, aby to jeho druzi mohli snadno a mlčky pochopit i ve svých odposlouchávacích přílbách.

- ZZ -

Šestého dne při ranním nástupu velitel Agor oznámil servitům Šarlíkovi, Arance a Juně, že do jejich popravky zbývá posledních čtyřadvacet hodin, načež odvedl seržanty k pravidelné cvičné střelbě do popravčích kůlů. Seržanti jsou již dobře zastříleni a jejich kulky vydlabaly v kůlech okrouhlé talíře ve výši našich břich.

Za jejich zády začala Juna rychle promlouvát naší němou řečí, kterou slyšící přílby neslyší, pohyby rtů a rukou sdělila svůj nový nápad na útěk: v noci vytrhneme kůly ze země a odplaveme na nich k řeckému pobřeží! Zoufalý nápad. Ale dnešní noc je už poslední a *musíme* v ní něco podniknout. Cokoliv. Zemřít se dá jen jednou.

Dřeme se v rozpáleném kamenolomu a víc než švihání bičem trápí žízeň a hlad. Na terase nad našimi hlavami se zrádce Antal povaluje se

svou děvkou Agdou, cpe se jak prase, chlastá oranžádu po litrech a dostává od štábního Agimonta školení — asi aby svedl otrávit pražskou vodu bez nás sám.

Při poledním střeleckém cvičení seržantů na našem popravisti Juna rozvádí svůj plán útěku mořem na plovoucích kulech, ale Aranka ji neposlouchá. Aranka si tiskne ruku k břichu a strnule zírá, jak ze zasahovaných kůlů odlétají třísky do vzduchu.

„A co kdybychom přece jen..." říká beze slov, nač myslíme všichni, „slíbili to nasypat do homogenizéru, samozřejmě jen *slíbili*... A jakmile budeme odtud, zpátky mezi lidmi — Naši v Praze nás přece nedají!"

„Jenomže modráci taky nejsou hloupí a napřed nám nasadí brekom." Šarlík si jej prstem mlčky kreslí na hrud', jak jsme jej prvního dne v rezidenci viděli. „A ten nás bude hlídat. Ale možná i něco horšího. Vždyť co všechno svedl malý náramek wrikomu..." Šarlík si kreslí na zápěstí, pak znovu na hrud' a oběma rukama odpočítává číslo sto, „...a brekom je stokrát větší. Tak veliký, že v něm může být něco strašného. Třeba něco, co ochromí naši vůli jako droga. A jakmile jej budeme mít na sobě, tak už budeme *muset* dělat všechno, i kdybychom stokrát *nechtěli*. A až to uděláme, brekom nás stejně zabije."

Juna chápe, souhlasí a vrací se ke svému plánu útěku. Ale Aranka zírá dál, jak kulky vyrývají z kůlů třísky. A při večerní střelbě tam opět hledí.

„Nedívej se na to, miláčku," prosil ji Šarlík.

„Myslím na naše děti..." řekla Aranka nahlas, ale to se již rozezněla její přílba a musela s Junou běžet do bungalovu.

K večeři před výkonem popravy povolil velitel Agor svým seržantům víno a posluhující servitky musely co chvíli pro další láhve do sklepní chladírny. Agor si tam počkal na Junu a zastavil ji ve dveřích.

„Juno, ty jsi fantasticky odvážná holka, ale nemusíš to už přehánět. Copak ty vážně chceš, aby tě seržanti zítra ráno odpráskli?"

„Já to nechci. To chceš ty a tvoji modráci."

„Ale to přece nechce vůbec nikdo! Prostě jen centrála potřebuje, abys nasypala tu plechovku do homogenizéru, nic víc, a pak už budeš mít pokoj. Tak už přestaň bláznit, prosím tě..." naléhal Agor náhle již přátelsky na statnou dívku v modrošedé zástěrce, přílbě a teniskách.

„Jsem sice potvora, ale *čestná*. Ale to ty nemůžeš pochopit už nikdy... prodanej ubožáčku."

Agor se vrátil na terasu, po vínu povolil sekt, a Aranka pro něj odeslána do sklepa. Na schodech tam na ni čekal Agimont, ale náhle v

civilu, převlečen opět do obleku ze stříbřitého hedvábí.

„Vím, že jsem se na vás hrozně provinil, má paní," říkal svým kultivovaným hlasem docenta poezie, „ale konečně se mi to podařilo napravit. Chcete-li, můžeme již zítra odletět spolu do Prahy!"

„Chci," řekla Aranka. „I se svým mužem."

„S tím to rovněž projednáme, ale toto je výjimka, kterou jsem vymohl na centrále pro vás... a kvůli vašim dětem."

„Můj muž je jejich otec. A chcete-li mi ještě něco říct, tedy už jedine před ním."

Osamělý Šarlík ležel v písku před servitskou kůlnou a díval se na terasu bungalovu, kde jeho polonahá žena nalávala sekt Agorovi, seržantům a zrádci Antalovi. Když nad sebou zaslechl kroky, ani se neohlédl.

„Pane Libichu," řekla Aglaja, když stanula nad jeho hlavou. „Teď vám zbývá už jen několik posledních hodin."

Když mlčel, pokračovala: „Dokázal jste svou neobyčejnou statečnost... ano, i hrdinství. Ale pokračovat v něm ještě teď by byla už jen prázdná a křečovitá póza. Když nechcete myslet na sebe, myslíte aspoň na své děti..."

„...a zabijte je otrávenou vodou, co!"

„Případ vašich dětí by se dal určitě řešit nějak separátně..."

„Takže vy na mně chcete, abych zabil jen pár set tisíc jiných dětí v Praze. A milión jejich rodičů!"

„Pan doktor Navara je pružnější než vy. I chytřejší. A copak tihle páni musí vždycky nakonec zvítězit nad obyčejnými slušnými lidmi?"

„Jenže já si vítězství představuju docela jinak než to vaše koupený prase Agantal."

„Ale on bude žít."

„Jenže já tomuhle slovu rozumím jinak než vy s tím vašim prasetem."

Aglaja odcházela tmou, z níž ji každou druhou vteřinu vykrajovaly hrnouchy se modré blesky elektricky žíhané noci, která má být už naše poslední... *elektricky* střežená noc v otrokárně, kde všechno je řízeno **ELEKTRICKY** -

Ve vzrušení náhlého nápadu Šarlík vyskočil na obě nohy a upřeně se zadíval na elektrárnu v zahradě za bungalovem — tisíckrát jsem se na ni díval, ale až teď náhle, jako když se zlomí svíčka: tahle elektrárna je zde srdcem a začátkem všeho. *Ať je tedy i koncem!*

Odstavit elektrárnu znamená umrtvit naše odposlouchávací přílby,

přerušit spojení velitelů s rezidencí, ale i rezidence s Agalou, a ponořit celý ostrov do tmy, v níž máme dobré šance i proti ozbrojencům. Sama elektrárna je ovšem nedobytná, ale proud z ní je do rezidence veden dráty napjatými mezi šesti dřevěnými sloupy. Pět sloupů je za vysokou kovovou zdí, ale jeden na naší straně před zdí — ten strhneme a přerušíme vedení! A nedobytnému srdci přetneme tepny.

Jakmile se Aranka s Junou vrátily z bungalovu, Šarlík jim nadšeně vysvětlil svůj plán němou řečí, v níž ihned zahájena porada — ale musela být přerušena. Ze šlehání modrých blesků nad letištěm se vynořil zrádce Antal a přiklekl do písku ke třem servitům.

„Přišel sis pro nakládačku a taky ji hned dostaneš!“ zavrčel Šarlik sahaje po krumpáči.

„Třeba mě zabijte, ale napřed si přečtěte tohle —“ Antal položil na zem arch papíru a svítil na něj baterkou.

„Přečti si ty svoje hajzloviny sám — jestli budeš mít čím!“ křikl Šarlik a násadou krumpáče zasadil zrádci první ránu do ramene.

„Proboha vás prosím — přečtěte si to!“ zapřísahal se Antal.

Až na naléhám Aranky, která v Antalově hlase vycítila upřímné zoufalství, začal Šarlik číst: „Budeme předstírat sabotáž, ale místo ní provedeme SABOTÁŽ SABOTÁŽE...“, načež následoval podrobný popis, jak nasypat jed Agaly nikoliv dovnitř homogenizéru, nýbrž jen do dutiny mezi jeho dvěma ocelovými plášti.

Šarlik zamyšleně odložil krumpáč, přijal od Antala tužku a napsal mu: „Nevěřím ti ani slovo!“

„Musíš mi věřit!“ psal Antal a ve světle své baterky obrátil arch na druhou stranu, kde již napsáno: „Říkals, že skříň Agaly, kterou Agor přitáhl do dokument. odd., je pancéřována i v otvoru, do nějž máš strčit ten šestihranný klíč. Ale ty jej nestrčíš do klíčového otvoru! Ty jej pouze přitiskneš kamkoliv k povrchu skříňe, kde je materiál stejný jako v tom otvoru pro klíč. Takže mechanismus nebude zapojen, ale tvůj brekom vyše centrále neúplnou zprávu, že došlo ke kontaktu. Stejně zmatenou zprávu dostane centrála z brekomů nás tří ostatních v provozu HAS a nebude schopna akce.“

„To by mohlo vyjít, ale taky nemuselo,“ psal Šarlík Antalovi. „A jak ti máme věřit, že tohle všechno není jenom tvůj další trik, abychom si dali navléct brekomy, ve kterých budeme bezmocné a poslušné loutky centrály?“

„Kdyby toto brekomy svedly, navlékla by nám je Agala násilím dávno,“ odepisoval Antal a hned zase psal Šarlík:

„Nemůžeme ti věřit, protože jsi už jednou zradil!"

„Ale to přece nebyla zrada, nýbrž jen taktická lest!"

„Jak nám to chceš dokázat?"

„Jaký důkaz ještě chceš?" pokračoval psaný dialog, až jej Juna nahlas přerušila:

„Pozor! Jdou na nás."

Osm postav obkličovalo servitskou kůlnu, všichni seržanti, důstojníci i důstojnice, a v rukou všech namířené pistole. Agor vykopl Antalovi z ruky baterku.

„Pane aspirante," řekl Agimont ledově, „vyslal jsem vás k servitům, abyste je získal pro splnění úkolu."

„A tobě nedošlo, že v těch jejich přílbách máme nejen vysílačky, ale i kamery," řekla Agda pohrdavě svému milenci. „Primitivní blbečku!"

„Za zradu degraduji aspiranta Agantala na subservita," řekl štábní velitel Agimont. „Proveďte ihned!"

Čtyři seržanti servali s Antala modrošedou uniformu, prádlo i střevíce, narazili mu na hlavu servitskou přílbu a místo zástěrky a tenisek mu na kotníky obou nohou nasadili těžké železné okovy.

„Subservita může trestat kdykoliv a jakkoliv každý včetně servitů," oznámil ještě Agor, načež se důstojníci a seržanti vzdálili.

„Tak aspoň mi teď můžete věřit," vzdychl pak Antal v kůlně mezi svými druhy.

„To teda nemůžeme!" řekl Šarlík. „Protože je už prastarej trik strčit mezi vězně fízla ve vězeňském mundúru."

Ostrov ztichl, z noci slyšet jen hukot moře a převalování vln na písku pláží. Pak zhaslo poslední světlo v bungalovu. Antal nemohl usnout, protože se mu hrany okovů vrývaly do kotníků a navíc ho opět začínal bolet zub. Ale ani ostatní tři nespali.

Po další hodině začal Šarlík posunkovat, kladl si prsty na přílbu, k ústům a uším, znovu na přílbu, pak k očím a nakonec lokty kolem boků jako při klusu: „Když teď už víme, že naše přílby nás nejen slyší, ale i vidí, musíme to udělat co nejrychleji.. ." porozuměl i Antal jeho řeči beze slov a pak už jen viděl, jak Šarlík, Aranka a Juna berou krumpáče a vybíhají do noci modrých blesků.

Antal jen vzdychl a vybelhal se z kůlny za nimi. Mně neřekli nic. Co si to zas vymysleli? Ale to je jedno. Teď už s nimi musím. A ostatně i chci.

Doktor Navara s krumpáčem přes rameno, bosý a nahý, jen v přílbě a

okovech na nohou se snažil běžet přes písčitou letištní plochu a dál pak po tvrdé kamenité zemi. Kdyby na mě aspoň počkali... ale oni na mě už kašlou. Intelektuál to nemá nikdy snadné. Ty okovy strašně řezou! A ze své uniformy jsem si nestačil vzít ani prášky proti bolení zubu.

Tři lidé a čtvrtý Antal, jakmile k nim dokulhal, podkopávali krumpáči sloup elektrického vedení, který každou druhou vteřinu mizel ve tmě a znovu se rozsvěcoval oslnivě modrým světlem. Pak se poprvé zachvěl, ale to již na ostrově vyhlášen poplach a přiběhli těžce ozbrojení seržanti i důstojníci.

„Tak střilejte, modráci!“ křičel na ně Šarlík. „Dyt’ je to přece už jedno — teď hned nebo za pár hodin ráno, ne?!”

Aranka s Junou kopaly zarytě dál a Šarlík, jako pohádkový rytíř mečem, se rozháněl krumpáčem, aby k nim vojáci nemohli — stržen nadšením mladého muže se k němu Antal odhodlaně připojil a první útok ozbrojenců tak odražen.

Plynové pistole Agaly ztratily účinnost, neboť při střelbě z vynucené nyní vzdálenosti by ohrožovaly samotné střelce stejně jako jejich cíle. Agor zapjal vysílačku u svého pasu, radil se s ostatními důstojníky a pak odeslal dva seržanty do rezidence. Na bojišti nastal pat.

Antal si utřel pot z čela a opřel se o násadu krumpáče. Jak dlouho to můžeme takto vydržet — deset minut nebo celou půlhodinu? Nesmyslná situace.. Skoro až groteskní... nebo, naopak, vznešená? A doktor Navara zdvihl svůj krumpáč, roztočil jej nad hlavou, vyřítit se proti těžce ozbrojenému Agimontovi a zahnal ho až ke kovové zdi.

Odeslaní dva seržanti přivlekli na vozíku bombu a plynové masky, které rozdali svému vojsku. Z uzávěru bomby začal tryskat hnědý sladký plyn, ale my kopali pořád dál pod sloupem elektrického vedení, až jeho dřevo začalo pod krumpáči praskat, a celý sloup se stále silněji zachvíval.

Z narkózy jsme se probrali připoutání zády ke kůlům na popravišti. Velitel Agor si zapjal vysílačku u pasu a v našich přilbách se rozezněly naše vlastní hlasy. „*Agalu musíš poslechnout ve všem a v čemkoliv.*”

Stáli jsme tak celou noc.

„*Proti Agale jsi zcela bezmocný.*”

Ráno toho posledního dne přilétla od řeckého pobřeží velká modrošedá helikoptéra a přistála za vysokou kovovou zdí u rezidence. Krátce po ní se objevilo letadlo, zakroužilo nad ostrovem a spustilo se kolmo na letiště. Motory Harrieru ztichly, ale nikdo z něj nevystupoval.

Velitel Agor přivedl na popraviště své seržanty, všichni čtyři si na ramenou nesli pušky. Pak přišla Agda a Aglaja, obě rovněž v uniformách, avšak Aglaja již bez své lékařské brašničky. Jako poslední se dostavil štábní velitel Agimont, rozevřel ostře modré desky s vyraženým stříbrným trojúhelníkem a četl:

„Jménem Agaly! Za odepření poslušnosti se Agantal, Agšarl, Agaranka a Agjuna odsuzují k trestu smrti zastřelením. Hlavy a hrudníky popravených musí zůstat nepoškozené pro pokusy o rekonstrukci a rekonstituci nových bytostí, protože střelba bude vedena do břich odsouzených. Rozsudek nabývá platnosti v okamžiku jeho vyhlášení." Agimont sklapl desky. „Což je právě teď."

Čtyři lidé připoutaní ke kůlům strnuli.

Po chvíli deptajícího ticha se ozval doktor Navara: „Agala nemá žádnou pravomoc ani jurisdikci nad občany naší planety a rozsudek je tedy evidentně neplatný."

„Rozsudek byl vynesen mimořádným vojenským tribunálem Agaly a protest proti němu se zamítá," oznámil Agimont suše.

„Zatracený bestie, to vám přijde draho!" řekla Juna.

„Lidi vás rozmáznou jak štěnice!" křikl Šarlík.

Aranka mlčela a po tvářích jí začaly stékat slzy. Jako by pohled na ni nemohl už snést, řekl Agimont rychle: „Rozsudek nad paní Libichovou nebude vykonán s ohledem na její mateřství. Uvolněte ji!"

Dva seržanti odvázáli Aranku od kůlu, jen ruce jí nechali spoutané za zády, a tak ji Agimont odvedl ocelovou branou do rezidence.

„I kdyby jurisdikce vašeho vojenského tribunálu, samozřejmě jen hypoteticky, mohla být uznána," ozval se znovu dr. Navara u kůlu, „žádný rozsudek nemůže být vynesen bez předchozího soudního projednání. Pro kteréžto žádám, za prvé, svůj obžalovací spis, a za druhé, přidělení právního obhájce."

„Obě žádosti se zamítají!" štkl Agor v zastoupení nepřítomného již Agimonta — jehož úroveň zřejmě nedosahoval — což Antala posílilo k dalším útokům:

„V tom případě žádám osobní rozmluvu s velvyslancem Prelagem!“

„Zamítá se!“ křikl Agor.

„Žádám tedy o rozmluvu s atašé Ziagem!“

„Zamítá se!“

„Proč?“

„Zamítá se!“ opakoval Agor stále tupěji. Intergalaktický všeplanetární kodex, mezi jehož signatáři jsou i obě naše planety,“ řekl Antal, co si právě vymyslel, „přiznává v paragrafu osmém, odstavci tři ef, každému odsouzeneci právo na lékařské ošetření. Na základě odstavce tři ef paragrafu osm tedy žádám okamžitě ošetření odborným zubním lékařem!“

„Zamítá se,“ zahučel Agor.

„Na tu chvíli to už nestojí za to,“ ušklíbala se Aglaja.

„Nech už toho chytračení, miláčku,“ řekla Agda přistupujíc k Antalovi tak těsně, až se ho dotkla hroty ňader. „Poslední, co ti ještě zbývá, je přijmout svůj úkol. Vrátiš se mezi nás a budeš žít v naší moderní verzi ráje...“

„Agala je na tom asi už hodně bídne,“ řekl jí Antal zblízka do očí, „když člověku místo zubaře strká pořád jenom mizernou prostitutku.“

„Juno, ty jsi ze všech nejmladší a tebe by taky bylo nejvíc škoda,“ šeptal mezitím Agor statné dívce u kůlu.

„Při mojí nemožný figuře by se mnou byl ve třiceti stejně šlus a tak co, o nějaké ten rok dřív nebo později!“

„Uděláme tě krásnou a štíhlou jako antilopa...“

„To se vám už jednou nepovedlo. Ale on by se určitě našel někdo, komu bych se líbila i taková, jaká jsem. Tak třeba Mírek Zumr by mě bral hned.“

„To tys ho nechtěla. Ale jestli chceš teď —“

„Nenamáhej se už, Agorku. Já pořád čekala na něco velikýho, při čem se pode mnou zatřese celá zeměkoule... Asi to teda přece zažiju.“

„Pane Libichu,“ zkoušela to Aglaja se Šarlíkem u kůlu, „jste skutečný hrdina. Ale vaše smrt by byla nesmyslná!“

„Jak tak koukám, začínají se jí modráci bát víc než já. Jak chtějí přemocet osm miliard lidí, když se jim to nepovedlo ani u nás čtyř?“

„Tak dost, tohle je už jen ztráta času!“ křikl nakonec Agor, předstoupil před své seržanty a rázně zavelel: „Popravčí četo - pozor! K líci zbraň! Cíl břicho - Pal!“

Výstřely z pušek suše třesly a ozvěnou se vrátily z kamenolomu.

Tři lidé u kůlů se bolestně vzepjali. Pak sklesli do svých pout a zůstali v nich mrtvě viset.

- ZZ -

Tma. Teplo. Ticho. Je to tu měkké... tak krásně měkoučké.

Spát... spát pořád dál. Ale něco mě začíná budit. Nechte mě ještě...

Ťuk-ťuk-ťuk — cítím v sobě někde uvnitř. Tam se něco malinko hýbá. To já se hýbám... tady... a až sem. Jsem nějaká moc dlouhá, ne? Tohle taky patří ještě ke mně. Teď se za něco držím a dá se hýbat tím i tím. No to je ale nádhera!

Tak tohle je koleno, tohle taky a na obou cítím své ruce. Aha, zadek — na tom sedím. Všecko je tady mokré — ale nahoře už ne, hlavu mám ve vzduchu. A dýchám — to jsem už taky začala. Dýchat je moc krásný.

Světlo... Je oranžové a nahoře i dole. Leze sem ze všech stran. Začínám vidět. Sedím až po krk v nějakým takovým jako řídkým a teplým rosolu. Mám ho na sobě všude, i ve vlasech, onl je průhlednej, ale kůži mám pod ním nějak moc tmavou. A když si ten rosol utřu s obličejem — nemá vlastně žádnou chuť, ale dá se kousat i pít — vidím už zas normálně. Sedím tady v nějaký kulatý vaně, která začíná svítit pořád víc. Já můžu i vstát! A ještě zvednout ruku — aha, jenom sem. Ta vana má střechu, taky kulatou a měkkou jako z gumy, vlastně je celá z jednoho kusu.

Já jsem tady uvnitř nějakého vajíčka. A JSEM ŽIVÁ —

Nahá jako v okamžiku svého zrození stála Juna po kolena v teplém živném roztoku a otáčejíc se začínala zkusmo bubnovat pěstmi zlehka do pružné membrány svého vejce. Ale jak to, že jsem tak tmavá? Světlo zvenčí zvolna sílilo až do oranžového šera, v němž dívčina kůže po celém těle byla skoro černá.

Pak začaly zvuky. Do metronomického rytmu srdečního tepu zaznívaly stále silněji, vlhké pukání tlustých bublin, měkký praskot roztahovaných blan, mokré plácání, nadouvání a splaskávání, kanutí, kapání, prýštění, proudění a prudké výstřiky, prodírání se a pronikání poddajnými přepážkami až do trhání měkkých obalů v mohutnějších poryvech biologické hudby rodícího se života.

„Jsem živá!“ jásala a volala nahá dívka, co chvíli se shýbla ke hladině u svých kolen, nabrala si do úst další hrst teplé bílkoviny a stále silněji

bušila pěstmi do pružné membrány kolem sebe. Pak do ní začala i kopat.

„Jsem živá!!“

V oranžovém příšeří biologická hudba ponenáhlu rytmizová-na, harmonizována, melodizována a plynule přecházela do sladcb rozechvívajících elektronických vibrací stále vyšších a složitějších struktur. Až pak se ozvaly hlasy — napřed jen útržky slov, jež opět rozvanuty, ale vracely se ve shlucích pokaždé delších a již i srozumitelných, hlasy mužů, žen i dětí, zněly vesele, jako by povznesená a rozjařená společnost si povídala u stolu umístěného na okraji velkého rotujícího disku, který přilétá pořád blíže.

„JSEM ŽIVÁ!“ křičela Juna kopajíc do elastického vaječného obalu a vrhající se na jeho stěny celou váhou těla.

„Maminko, oni se ještě nenarodili?“ „Až za chvílku, miláčku, až vystoupí ze svých vajíček,“ zněly hlasy blížící se společnosti, mísily se a překřikovaly, „...tahle jejich civilizace už neměla žádnou budoucnost...“ „Jen snad jejich umění a hlavně hudba...“ „Ale sami si zničili zemi, vodu i vzduch...“ „...to teď všechno vyčistíme a bude tu nový ráj...“ „Maminko, a ti tři noví budou lidi jako my?“ „Ano, miláčku, protože jsou stejně jako my modří. Předtím byli jenom bílí a měli špatný život, víš? Ale my jsme je předělali a zachránili...“ „... rekonstrukce i rekonstituce všech tří bílých se plně zdařila...“ „A jak se budou jmenovat, maminko?“ „Antalag, Šarlag a Junag. Budeš je mít ráda, miláčku?“ „Ano, maminko!“ „...rekonstrukce a rekonstituce z nich vytvořila naše nové modré bratry...“ „Miláčku, budeš mít velké bratry Antalaga a Šarlaga, a velkou sestru Junag...“ „Já už je chci vidět, maminko!“ „Za chvílku je uvidíš.“

„Já jsem tady!“ volala Juna narážejíc střídavě oběma rameny i hlavou do pružného obalu svého vejce, který se stále více vydouval, až se statné dívce konečně zdařilo prorazit jej kolenem. Svýma tmavýma rukama rvala okraje šířícího se otvoru, vši silou trhala celé pláty gumovité skořápky, až se z ní posléze vydrala ven.

Velká holá místnost bez oken, sklovitý strop i podlaha žhnuly teplým žlutým světlem a všechny stěny pokryty zrcadly. Vedle Junina roztrženého oranžového vejce stála dvě přesně stejná, rovněž již prasklá, a ze všech tří vytékal průsvitný, oranžově světélkující rosol. V jeho vlašných kalužích stál Antal se Šarlíkem, i oni celí olepeni cáry a chuchvalci rosolu, ale pod ním *oba měli sytě modrou kůži*.

Juna sebou zděšeně trhla a pak viděla i sebe v zrcadlové stěně, na všech čtyřech zrcadlových stěnách — *jsem celá modrá!* Od kořínků

vlasů slepených rosolem až po modré prsty u nohou a modré paty.

„Juno..." řekl modrý Antal tiše a pak na ni zavolal: „Juno, to jsme my!"

„Chtěli jsme ti z toho vajíčka pomoci ven, když se začalo hýbat, ale nemohli jsme vědět, co se to na nás klube," řekl modrý Šarlík.

„Co... to je? Já jsem... My jsme přece umřeli?..."

„Zrovna si nad tím s Šarlíkem lámeme hlavu. Tak ještě jednou, když jsme teď už zase pohromadě. Seržanti na nás vystřelili. Probrali jsme se každý ve svém vejci. Ted jsme tady. Ale v jakém stavu? Živí nebo po smrti... Hm, v tomto případě se to vlastně nevyklučuje."

„Seržanti na nás fakticky vystřelili, já to cítil v pupku jako píchnutí, ale průstřel nemám žádný. Antal taky ne," ukázal Šarlík. „A ty, Juno? No tak se nestyď a odhrň si ten mokrej sajrajt z břicha — Juna taky ne. Já už ničemu nerozumím. Co teda teďka vlastně jsme?!"

„Ale oni nám to řekli, dokonce dvakrát. Napřed nám to přečetl Agimont v tom rozsudku," připomněl Antal. „Hlavy a hrudníky popravených musí zůstat nepoškozené *pro pokusy o rekonstrukci a rekonstituci nových bytostí*. A pak před chvílí ty hlasy... Juno, taky jsi je slyšela?"

„Ano... Jakoby nějaká stolní společnost... Byla tam matka a vysvětlovala dítěti..."

„To abychom to důkladně pochopili."

„...mluvili o nějaké Junag. O velké sestře Junag... To mám být já?"

„Nepochybně. Jako já Antalag a Šarlík zase Šarlag. Tahle koncovka - *ag* značí občany Agaly. Jimiž jsme zřejmě byli jmenováni po naší zdařené prý přestavbě, tedy rekonstrukci a rekonstituci. Zkrátka se nám tvrdí, že teď jsme už Agalané."

„Já žádnéj modrák nejsem a nikdy nebudu!" zabouřil Šarlík.

„Opravdu?" ušklíbl se Antal. „Tak se podívej do zrcadla!"

„Ale to je přece jen na kůži —" Šarlík si ji marně mnul, vytahoval a krutě se do ní štipal... jeho pleť zůstávala modrá jako chrpa.

„Zde je zřejmě skryto jádro pudla," řekl doktor Navara. „Modří jsme všichni tři, až hrůza pohledět. Ale jinak... Cítíte se nějak zvláštně, jako znovuzrozené *nové bytosti*?"

„Mně je krásně... tak jako čistě," říkala Juna. „Všude, i uvnitř. Nemám už hlad ani žízeň —"

„— protože ses naládovala toho mokrého sajrajtu," přerušil ji Šarlík vztekle, „kteřej je určitě prošpikovanéj drogama. Já vám říkám, že tohle všecko je jenom další šíleněj podraz modráků!"

„Já se cítím taky výborně jako naposledy snad opravdu ještě jako dítě," řekl Antal. „Ale tamhle jsou nějaké dveře!"

Za zrcadlovými dveřmi koupelna se sprchovací boxy a na věšáku tři nádherné kombinézy z čistě modrého hedvábí, dvě mužské, jedna ženská, a na prsou každé z nich vyšit stříbrný trojúhelník. Dalšími otevřenými dveřmi vidět schodiště vedoucí vzhůru,

„Máme se umýt, obléct a jít nahoru..." zašeptala Juna. „Ti lidi tam s matkou a tím dítětem na nás už čekají."

„Na své modré bratry Antalaga, Šarlaga a modrou sestru Junag..." řekl Antal tiše.

„No a teďka je ten podraz modráků rázem už úplně jasnej!" volal Šarlík. „Když se jim nepovedlo navlíct nás do těch jejich mundúrů ani násilím, tak teď do nich máme jak volí dobrovolně vlízt sami!"

„Opravdu by sis to chtěla obléci, Juno?" zeptal se jí Antal jemně.

„Kdo si to oblékne, toho roztrhnu jak hada v běhu!" křikl Šarlík, kopnutím povalil věšák na zem, začal kombinézy rvát na kusy, dupat po nich a thrat je i nohama. Až pak přišla Juna zase k sobě, zvedala kusy roztrhaného hedvábí, se smíchem je párala nehtem a cupovala až na modré nitky.

Antal se začal tvářit podivně, kousal se zevnitř do tváří a zlehka si poklepával na dásně. „Vskutku podraz a nadto nepovedený. Stejně jako mou popravu zfušovali i tuhleto rekonstrukci a rekonstituci! *Mě bolí zub!* A to by se nebožtíkovi ani nové bytosti stát nemělo." Poplácával se po tváři a nenuceně vstoupil pod sprchu. „Doufejme, že jim tady aspoň poteče teplá voda."

TEST A-ZZ

Agimont odvedl Aranku odvázanou od popravčího kůlu přímo do rezidence, kde ji předal dvěma ženám v bílém, zřejmě opravdovým lékařkám.

Aranka umyta, ošetřena, oblečena do svých šatů, v nichž sem byla před týdnem dopravena, učesána i nalíčena, a tak uvedena po zlatobílém schodišti do velkého recepčního sálu.

Dlouhý bufetový stůl se zatřpytil stolním stříbrem a křišťálem, ovocem, sýry, masy, alkoholy, a všude kolem lidé již vidění i cizí — užaslá Aranka poznala bezpečně jen Agimonta, teď už v civilu, pak snad ještě toho plešatého cvalíka z úřadu pro cizí hvězdy, kterého viděla

tenkrát na pražském letišti, další muž zcela neznámý, ale tyhle dva přece odněkud znám... a vytřeštila na ně oči: velvyslanec Prelag a atašé Ziaĝ, oba v docela obyčejných šatech, *ale jejich pleť už nebyla modrá*. Pouze nepatrné namodralé zbytky v očních koutcích, na dně vrásek v obličejích, a v rýhách kůže na kloubech prstů obou rukou.

Ale to se již všichni přihnuli k ohromené Arance, až přehnaně zdvořile ji zdravili, někteří i líbali ruku, a nastalo velké představování, ten plešatý cvalík byl opravdu z úřadu pro cizí hvězdy, docent Nebeský ze SCSMC, ten neznámý se představil jako nějaký doktor Smetáček, jakýsi ředitel jakéhosi testu A—ZZ nebo čeho, Agimont není žádný Agimont, ale Pavel Kouba, profesor češtiny na gymnázium v Plzni, Prelag není Prelag, ani velvyslanec, ale nějaký Zbyněk Ženíšek, úředník českého ministerstva zahraničního obchodu, Ziaĝ je redaktor Cibulka z brněnského rozhlasu, „...docela normální Češi jako vy, paní Libichová, a abychom měli tu modrou kůži, museli jsme si šestkrát denně píchat injekce azurixolu, teprve před týdnem jsme s tím přestali, abychom vám mohli blahopřát už zase jako lidi, však taky heleďte, ten modřej převít skoro už zmizel...”

A žádná Agala neexistuje.

Aranka zavrávala, ale deset rukou jí přistrčilo křeslo a šetrně usadilo, páni se rozběhli k bufetovému stolu a nosili zmámené Arance talíře s nejlihovějšími kousky šunky, křehkými kuřecími prsíčky, nakrájeným a vykostěným již pstruhem, ananasovými dortičky, šálky kávy se smetanou a sklenice bílého vína i sektu, dokud je obě lékařky neodstrčily a samy začaly vyhladovělou ženu opatrně krmit čistým hovězím bujónem, dětskými vaječnými piškoty, ohřátým mlékem a nakonec koňákem.

Až při něm se Aranka vzchopila k otázce: „Agala neexistuje?”

„Ovšemže ne!” „Ani nic podobného — naštěstí. Aspoň zatím ...,” všichni mluvili horlivě jeden přes druhého, „... ale něco podobného by mohlo jednou existovat a tedy právě proto jsme museli...” „Podívejte, k dnešnímu dni máme již přes sedmdesát kontaktů s mimozemskými civilizacemi, které s námi navázaly řádné spojení...” „Ale co kdyby k nám tajně pronikla cizí vyspělá civilizace s cílem podrobit si celé lidstvo?” „...a právě tuto možnost jsme byli povinni všestranně prozkoumat, abychom byli schopni se bránit...” „...uměle vytvořit situace, které by jednou třeba mohly nastat...” „...a v nich si ověřit pravděpodobné chování statisticky běžných lidí...” „...vyzkoušet jejich

osobní odolnost právě v kritických situacích, které dnes už neznáme, po všeobecném odzbrojení a dlouhých desítilétích hlubokého celosvětového míru..." „...při neexistenci válek, armád, špionáže a útlaaku..." „...a proto všemožné formy nátlaku, které naše generace již nezakusily, jsme pro vás čtyři napodobili uměle..." „— a ovšem co nejpůsobivěji —" „...abychom poznali, jak asi by v nich dnešní člověk mohl obstát."

„Takže to všechno, wrikomy, tenhle ostrov, otrávení pražské vody..." říkala Aranka se zavřenýma očima.

„...byl jenom psychologický experiment SCSMC, nazvaný *Test A—ZZ!*“ „Vypracovaný celými štáby expertů!" „Každý detail studován předem v desítkách variant!" „Test A—ZZ byl nesmírně nákladný projekt, ale díky všestranné a velkorysé mezivládní pomoci..." „Celé stovky skvělých spolupracovníků..." „Velkolepý úspěch této akce nás opravňuje..." Páni se překřikovali, nalévali si vína a začínali skoro jásat, Aranka na ně zakřičela:

„Ale jak jste mohli takhle zacházet s lidmi!"

„Jen se čtyřmi, ale v zájmu všech osmi miliard..." „Ostatně vy čtyři jste se přece sami přihlásili v naší celosvětové akci *Otevíráme se vesmíru* jako dobrovolníci pro kontakty s mimozemskými civilizacemi!" „A my vám prostě jen zrežirovali speciální případ takového kontaktu."

„Ale tenkrát se přece hlásil kdekdo... A nemohli jsme vůbec tušit — "

„Příhlášek bylo obrovské množství, ale někoho jsme vybrat museli. A účel testu A—ZZ jsme vám ovšem předem oznámit nemohli, to zajisté, prosím, raďte laskavě uznat..."

„Byli jsme zkušební králíci," řekla Aranka trpce.

„Nikoliv! Byli jste skvělí reprezentanti a dokázali jste, že nejlepší kvality lidstva jsou stále živé." „Vaše osobní statečnost, a já se nerozpakuji užít slova *hrdinství* —"

Aranka je přestala poslouchat a šla k oknu. U popravčích kůlů stále ještě připoutány tři postavy... ten vlevo je můj Šarlík. Aglaja mu něco povídá, teď od něho odchází. Seržanti zvedají pušky, míří... suše třeskle výstřely... tři lidé u kůlů se bolestně vzepjali, pak sklesli do svých pout a mrtvě v nich visí —

„Vy jste je zabili!!" vykřikla Aranka na rozjařenou společnost a začala bušit do okna. „Šarlíku! Miláčku — " Lásko má!.. Můj veliký muži.

Pak omdlela.

„... už je vám zase dobře? „No sláva!" probouzely ji opět hlasy všech těch lidí ze SCSMC a Aranka se probírala v rukou obou usmívajících se

lékařek. „Odpust'te, že jsme vám nestačili zavčas říct..." „Ta poprava byla samozřejmě taky jen simulována ..." „... neškodné gumové střely pouze s narkotikem, absolutně bez následků a sebemenších stop..." „Jako všechny útrapy, kterým jste museli být podrobeni..." „...ale ovšem při všech jste byli neustále pod mnohonásobnou lékařskou kontrolou..." „...každého vás dálkově sledoval celý tým prvotřídních odborníků ze všech oborů medicíny a psychologie..." „... vždyť i role těch čtyř seržantů sehráli naši lékaři..." „...s nejpřísnějšími instrukcemi vás maximálně šetřit..." „...jste si musela všimnout, že i vaše bití — o němž jsme nejdéle diskutovali, zda je vůbec připustit — bylo minimálně bolestivé..." „...naši lékaři v rolích seržantů vás nikdy neuhodili ani nepíchli silněji, než by bez úhony sneslo patnáctileté dítě —"

„Takže můj muž —"

„Váš muž, paní Libichová, je teď v naprostém pořádku. Stejně jako doktor Navara a Juna Jandeková."

„Chci ho okamžitě vidět!"

„Váš manžel je právě teď společně s oběma ostatními podrobován závěrečnému revivačnímu vaječnému testu." „Ale to je už čistě jen psychologická záležitost a dokonce nikoliv nepříjemná..." „...vlastně jedinečný zážitek, za který se kdysi dávno v Disneylandu platily desetitisíce dolarů..." „...ještě před obědem se s vaším manželem shledáte." „Ale abychom vás opět neopomněli zavčas varovat: váš manžel bude mít modrou pleť!"

„... v těch gumových střelách totiž kromě narkotika byla i trojitá dávka našeho azurixolu..." „...samozřejmě rovněž absolutně neškodné a do týdne vymizí. .." „...a ten týden budete hosty SCSMC ve zdejší rezidenci..." „Nebo byste dali přednost opět holetu Pluto?" „Vaše resortní ministerstva vám všem čtyřem udělila mimořádnou čtvrtletní placenou dovolenou..." „V níž se budete šest týdnů pod lékařským dohledem zotavovat ve státním sanatoriu..." „Těch padesát tisíc, které jste každý již obdržel, považujte za zálohu na honorář za vaši účast v testu A—ZZ." „Všichni čtyři budete navrženi na vyznamenání!" „Dovolte, abych vám ještě jednou, co nejsrdečněji a co nejupřímněji..."

Pak ti tři konečně přišli. Šarlík, Juna, Antal... sice modří jak chrpy, ale už ve svých šatech a v báječné náladě. Už to taky věděli.

Aranka se rozběhla k Šarlíkovi a manželé se prudce objali. Neříkali si nic, jen límec košile mladého muže po chvíli zvlhl ženínými slzami. Ale ona se při nich usmívala.

„Páni, my se dole ve sklepe ládujeme syrovým bílkem a tady je bašty jak na veselce!“ řekla modrá Juna, která odmítla hovězí bujón, mléko i dětské piškoty, a přes varování obou lékařek si naložila kopec zelené pistáciové zmrzliny. „Když jsem přežila svou popravu, tak snad ještě taky přežiju normální hnačku, ne? Ale kdy se zbavím tyhle modrý vostudy?“ zeptala se plnými ústy cvrnkajíc si modrým prstem do modrého hřbetu své modré ruky. „Tatínek s maminkou by se zjevili, kdybych se jim vrátila domů jako borůvka, a už by mě nikdy nikam nepustili.“

„Za týden budete jako já,“ řekl jí odbarvený Prelag, „a v dalších dvou dnech spolehlivě zmizí i tyto zbytky.“

„A jaké je dneska den?“

„Úterý.“

„Tak pošlete telegram. Adresa: velectění manželé Jandekovi, Býnovec u Děčina. Tatínku a maminko, jsem úplně v pořádku a příští pátek přijedu domů. Jo, a ještě jeden! Adresa: Mirek Zumr, Děčín, Přístavní 15. Mírku, příští neděli k nám musíš přijít na oběd — vykřičník. Ale určitě — dva vykřičníky. Musím ti říct něco strašně důležitého — tři vykřičníky. Podpis: Tvoje Juna. Tak to bysme měli. A co je tohleto — telecí? A tohle je krůta? Jo, nadívanéj páv... Tak mi naložte to i to.“

„Odpusť, miláčku, co jsem ti řekl dnes ráno při našem předchozím setkání,“ říkal mezitím Antal Agdě, přinášeje jí sklenku sektu.

„To nic, byla jsem ve službě. A ze svého hlediska jsi měl ostatně pravdu.“

„To víš, u popravčího kůlu se galantnosti příliš nedaří... Ale toužím ti zase říkat ty krásné věci, které se nám přece oběma líbily... Až budeme v Praze, ano? V našem pokoji v hotelu Bellevue — “

„Ovšem teď už bychom si museli naše role prohodit, miláčku,“ usmála se Agda roztomile.

„Mocně se na to těším!“

Doktor Antal Navara pak se skloněnou hlavou, leč důstojně přijal blahopřání představitelů SCSMC, načež prohlásil: „Svou účast v testu A—ZZ považuji za svou samozřejmou lidskou povinnost a s díky přijímám vysoké hodnocení své skromné úlohy... které mě snad opravňuje požádat SCSMC, aby se mnou bylo počítáno i nadále. V případě opakování této akce se hlásím jako dobrovolník do role například velvyslance fingované cizí planety... nebo snad aspoň do úlohy kolegů Agora a Agimonta. Stejně jako oni bych uvítal práci se svěřenkyněmi mladších věkových kategorií, a kromě svých kvalifikací,

jež jsou SCSMC zajisté dobře známy, podotýkám dále, že jako vdovec mám dostatek volného času i energie. A rovněž už i několik nových nápadů pro příští testy."

Vladimír Páral

Pokušení A-ZZ

Obálku navrhl a graficky upravil Oldřich Pošmurný

Vydalo nakladatelství Práce v Praze

roku 1990 jako svou 6720. publikaci

Odpovědná redaktorka Alena Jícnová

Výtvarný redaktor Milan Maršo

Technická redaktorka Jana Zemanová

3. vydání - stran 296

AA 15,86 - VA 16,42 - 601/22/826

Vytiskla Severografia, n. p., závod Most

Tematická skupina 13/33

24-060-90Ω